נרה וינטר

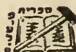
וִילְיַם שֶׁקְסְפִּיר

הַמְלֶט, נְסִיךְ דֶּנְמַרְק

עברית

אַבְרָהָם שְׁלוֹנְסְקִי

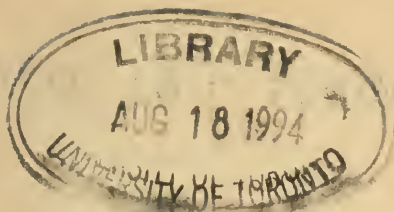
מהדורה שלישית

ספרית פועלים

הוצאת הקבוץ הארצי

השומר הצעיר, מרחביה

„הדפוס החדש" בע"מ, תל־אביב

הנפשות הפועלות:

קְלָאוּדִיוּס	מלך דנמרק
הַמְּלֶט	בן המלך המנוח ובן־אחיו של המולך תחתיו
פּוֹרְטִינְבְּרַס	נסיך נורבגיה
פּוֹלוֹנְיוּס	שר החצר
הוֹרַצְיוֹ	ידידו של המלט
לָאֶרְטֶס	בן פולוניוס
וּוֹלְטִימַנְד	אנשי החצר
קוֹרְנֶלְיוּס	אנשי החצר
רוֹזֶנְקְרַנְץ	אנשי החצר
גִילְדֶנְשְׁטֶרְן	אנשי החצר
אוֹסְרִיק	אנשי החצר
אָצִיל	אנשי החצר
כֹּמֶר	אנשי החצר
מַרְצֶלוּס	קצינים
בֶּרְנַרְדוֹ	קצינים
פְּרַנְצִיסְקוֹ	חייל
רֵינַלְדוֹ	משרתו של פולוניוס
שַׂחְקָנִים	
שְׁנֵי קַבְּרָנִים	
קָצִין	
צִירֵי אַנְגְלִיָּה	
גֶּרְטְרוּד	מלכת דנמרק, אמו של המלט
אוֹפֶלְיָה	בתו של פולוניוס

רוֹזְנִים, מַטְרוֹנִיתוֹת, קְצִינִים,
חַיָּלִים, מַלָּחִים, רָצִים וּמְשָׁרְתִים

רוּחוֹ שֶׁל אֲבִי הַמְּלֶט

מְקוֹם הָעֲלִילָה: אֶלְסִינוֹר

מ ע ר כ ה   ר א ש ו נ ה

מעמד א

אֶלְסִינוֹר. חֵל לִפְנֵי הָארמון

(פ ר נ צ י ס ק ו על המשמר. נכנס ב ר נ ר ד ו)

ברנרדו

מִי שָׁם?

פרנציסקו

עֲנֵה אַתָּה תְּחִלָּה. עֲמוֹד וְהִתְוַדַּע!

ברנרדו

יְחִי הַמֶּלֶךְ!

פרנציסקו

בֶּרְנַרְדוֹ?

ברנרדו

אֲנִי הוּא.

פרנציסקו

הִפְלֵאתָ לְדַיֵּק בְּבוֹאֲךָ.

ברנרדו

כְּבָר קוֹל־חֲצוֹת נִשְׁמַע. לֵךְ, שְׁכַב לִישׁוֹן, פְּרַנְצִיסְקוֹ!

פרנציסקו

חֵן־חֵן עַל חֵלֶף הַמִּשְׁמָר. הַקֹּר גָּדוֹל.
לִבִּי דוֹאֵב עָלַי.

ברנרדו

עָבַר בְּשֶׁקֶט הַמִּשְׁמָר?

פרנציסקו

עַכְבָּר לֹא זָע.

ברנרדו

וּבְכֵן, לֵיל־מְנוּחוֹת!
וְאִם אֶת חֲבֵרַי הוֹרַצְיוֹ וּמַרְצֶלוּס
תִּפְגּוֹשׁ בְּדַרְכְּךָ, זָרְזֵם אֶל הַמִּשְׁמָר.

פרנציסקו

נִדְמָה לִי, כִּי שְׁמַעְתִּים. עֲמוֹד! מִי שָׁם?

(נכנסים הורציו ומרצלוס)

הורציו

„דּוֹרְשֵׁי שְׁלוֹם דֶּנֶמַרְק...

מרצלוס

וְנֶאֱמְנֵי הַמֶּלֶךְ".

פרנציסקו

יְהִי לֵילְכֶם שָׁלוֹם!

מרצלוס

הֱיֵה שָׁלוֹם אַתָּה,
אִישׁ־חַיִל נֶאֱמָן. מִי בָּא לְהַחֲלִיפְךָ?

פרנציסקו

בֶּרְנַרְדוֹ יַחְלִיפֵנִי. לֵיל־מְנוּחוֹת לָכֶם.
(יוצא)

מרצלוס

בֶּרְנַרְדוֹ!

ברנרדו

מַה? הוֹרַצְיוֹ כָּאן?

הורציו

רַק מִקְצָתוֹ.

מרצלוס

הוֹרַצְיוֹ, שָׁלוֹם! שָׁלוֹם לְךָ, מַרְצֶלוּס!
הֲגַם בְּלַיְלָה זֶה הַדְּמוּת הַהִיא הוֹפִיעָה?

ברנרדו

לֹא, לֹא רָאִיתִי כְּלוּם.

מרצלוס

הוֹרַצְיוֹ טוֹעֵן, כִּי אַךְ דִּמְיוֹן כּוֹזֵב הוּא,
וְאֵין הוּא מַאֲמִין, כִּי פַּעֲמַיִם כְּבָר
אֵלֵינוּ נִתְגַּלָּה חֲזוֹן־הַבַּלָּהוֹת;
עַל כֵּן הִפְצַרְתִּי בוֹ לִשְׁמוֹר עִמָּנוּ לַיְלָה,
וְאִם יוֹפִיעַ שׁוּב זֶה צֶלֶם־רְפָאִים,
דְּבָרֵינוּ יְאַשֵּׁר, גַּם יְשׂוֹחַח עִמּוֹ.

הורציו

שְׁטֻיּוֹת! הוּא לֹא יוֹפַע.

ברנרדו

נֵשֵׁב שָׁעָה קַלָּה,
וְאָנוּ שׁוּב נִכְרֶה אָזְנֶיךָ, שֶׁאָטַמְתָּ
מִשְּׁמוֹעַ הַדָּבָר, אֲשֶׁר רָאוּ עֵינֵינוּ
כְּבָר לַיְלָה אַחַר לָיְלָה.

הורציו

טוֹב אֵפוֹא נֵשֵׁב,

נִשְׁמַע דִּבְרֵי בֶּרְנַרְדוֹ.

ברנרדו

אֶמֶשׁ, בְּשָׁעָה
שֶׁהַכּוֹכָב הַהוּא מִמַּעֲרָב לַצִּיר
מִמְּסִלָּתוֹ הֵאִיר אוֹתָהּ פְּאַת־שָׁמַיִם,
שֶׁהוּא מֵאִיר עַכְשָׁו, מַרְצֶלוּס וַאֲנִי
פִּתְאֹם, עֵת אוֹרְלוֹגִין צִלְצֵל אַחַת...
(מופיע צל־רפאים)

מרצלוס

הָס! יָד לְפֶה! הַבֵּט: הִנֵּה הוּא שׁוּב מוֹפִיעַ!

ברנרדו

מַרְאֵהוּ כְּמַרְאֵה הַמֶּלֶךְ הַמָּנוֹחַ.

מרצלוס

הֵן אִישׁ־מַשְׂכִּיל אַתָּה, דַּבֵּר אֵלָיו, הוֹרַצְיוֹ.

ברנרדו

דּוֹמֶה לַמֶּלֶךְ הוּא? תֵּן דַּעְתְּךָ, הוֹרַצְיוֹ.

הורציו

דּוֹמֶה מְאֹד. אֵימָה וְתִמָּהוֹן יְכוּנִי.

ברנרדו

רוֹצֶה הוּא שֶׁנִּשְׁאַל.

מרצלוס

שְׁאַל, אֵפוֹא, הוֹרַצְיוֹ.

הורציו

הוֹ, מִי אַתָּה אֲשֶׁר עֶת־לַיְלָה זוֹ בָּחַרְתָּ
וְזֶה מַרְאֵה הַהוֹד שֶׁל אִישׁ־הַמִּלְחָמָה,
אֲשֶׁר הָיָה לוֹבֵשׁ הַמֶּלֶךְ הַמָּנוֹחַ?
בְּשֵׁם שׁוֹכֵן־מָרוֹם אַשְׁבִּיעֲךָ, דַּבֵּר!

מרצלוס

הוּא נֶעֱלָב.

ברנרדו

הַבֵּט: הוּא מִסְתַּלֵּק מִפֹּה!

הורציו

עֲמוֹד, דַּבֵּר, דַּבֵּר! אַשְׁבִּיעֲךָ, דַּבֵּר!
(הצל מסתלק)

מרצלוס

הָלַךְ וְלֹא הֵשִׁיב.

ברנרדו

וּבְכֵן, הוֹרַצְיוֹ? רוֹעֵד אַתָּה, חָוַרְתָּ;
הַאֵין זֶה מַשֶּׁהוּ יוֹתֵר מִדִּמְיוֹן־שָׁוְא?
מַה דַּעְתְּךָ עַל כָּךְ?

הורציו

עֵדִי בִּשְׁמֵי־מָרוֹם, אִם הַאֲמֵן יָכֹלְתִּי,
לוּלֵי בְּמוֹ עֵינַי רָאִיתִי אֶת כָּל אֵלֶּה.

מרצלוס

דּוֹמֶה לַמֶּלֶךְ הוּא?

הורציו

כְּדִמְיוֹנְךָ אֵלֶיךָ.
הֵן כַּשִּׁרְיוֹן הַזֶּה לָבַשׁ בְּעֵת צֵאתוֹ
לְמִלְחָמָה עַל נוֹרְוֶג, גֵּא וְרַבְרְבָן,
וְכֵן קָדְרוּ פָּנָיו, עֵת פַּעַם עַל הַקֶּרַח
בְּקְרָב־חֵמוֹת מִגֵּר אֶת חֵיל הַפּוֹלָנִים.
מוּזָר הוּא הַדָּבָר!

מרצלוס

כְּבָר שְׁתַּיִם פְּעָמִים בִּשְׁעַת צַלְמָוֶת זוֹ
בְּמִצְעֲדֵי־גְבוּרוֹת חָלַף כָּאן עַל פָּנֵינוּ.

הורציו

נִלְאֵיתִי לְהָבִין הַפֵּשֶׁר בְּדִיּוּק,

אוּלָם בְּדֶרֶךְ־כְּלָל נִרְאֶה לִי, כִּי זֶה אוֹת
שֶׁפֻּרְעָנוּת קָשָׁה נְכוֹנָה לְאַרְצֵנוּ.

מרצלוס

נֵשֵׁב אֵפוֹא, רֵעִים, וְהַמֵּבִין יַסְבִּיר נָא,
מַה פֵּשֶׁר הַשְּׁמִירָה הַמְדֻקְדֶּקֶת הַזֹּאת
שֶׁבַּלֵּילוֹת נִשְׁמוֹר? וְלָמָּה זֶה יוֹם־יוֹם
יוֹצְקִים תּוֹתְחֵי־נְחֹשֶׁת; מֵאַרְצוֹת־נֵכָר
כְּלֵי־זַיִן מוּבָאִים? וּמָה הַבֶּהָלָה
לְחָרָשֵׁי־סְפִינוֹת, שֶׁעֲמָלָם הַמַּר
אֵינוֹ מַבְדִּיל עַכְשָׁו בֵּין יוֹם־שַׁבָּת לְחֹל?
מַה מִּתְרַגֵּשׁ לָבוֹא, אִם הַתְּכוּנָה הַזֹּאת
עוֹשָׂה אֶת הַלֵּילוֹת לְעֵזֶר לַיָּמִים?
מִי יַגִּידֵנִי זֹאת?

הורציו

אֲנִי! עַל־כָּל־פָּנִים,
עָבְרָה שְׁמוּעָה כָּזֹאת. מַלְכֵּנוּ שֶׁנִּפְטַר,
שֶׁזֶּה עַתָּה דְּמוּתוֹ הוֹפִיעָה לְפָנֵינוּ, —
הֵן יְדַעְתֶּם, כִּי פוֹרְטִינְבְּרַס, אַלּוּף נוֹרְבֶגְיָה,
שֶׁגַּאֲוַת־קִנְאָה בְּלִי־הֶרֶף הֱצִיקַתּוּ,
קְרָאוֹ אֱלֵי דוּ־קְרָב, בּוֹ הַמְלָט עַז־הָרוּחַ
(כֵּן בָּעוֹלָם הַזֶּה יָצְאוּ לוֹ מוֹנִיטִין)
הָרַג אֶת פוֹרְטִינְבְּרַס הַלָּז, אֲשֶׁר לְפִי
חוֹזֶה, חָתוּם כַּדָּת וּכְדִין־הָאַבִּירִים,

קִבֵּל עָלָיו לָתֵת, בְּיַחַד עִם חַיָּיו,
אֶת כָּל אֲחֻזּוֹתָיו לְמִי שֶׁיְּנַצְּחוֹ.
וְכַמִּכְסָה הַזֹּאת עָרַב לוֹ גַם מַלְכֵּנוּ
אַדְמַת אֲחֻזּוֹתָיו לָתֵת לוֹ לְנַחֲלָה,
לוּא הוּא נִצַּח בַּקְּרָב, כְּשֵׁם שֶׁאֶת חֶלְקוֹ
נָחַל מַלְכֵּנוּ הַמָּלֵט, כְּפִי אֲשֶׁר הֻסְכַּם
בִּכְתָב הָאֲמָנָה. עַכְשָׁו אֵפוֹא, רֵעִי,
קָם פוֹרְטִינְבְּרַס הַבֵּן, עַז־נֶפֶשׁ, חַם־הָרֹאשׁ,
וּבְיַרְכְּתֵי נוֹרְבֶגְיָה, פֹּה וָשָׁם לִקֵּט
כְּנוּפְיוֹת שֶׁל בִּרְיוֹנִים, רֵיקִים וּפוֹחֲזִים,
הַמּוּכָנִים בִּשְׂכַר פַּת־לֶחֶם לְשָׂבְעָה
הַשְׁלִיךְ נַפְשָׁם מִנֶּגֶד; כָּל כַּוָּנָתוֹ
(וּכְבָר עָמְדוּ עַל כָּךְ רָאשֵׁי הַמַּמְלָכָה)
לִטּוֹל בְּחֹזֶק־יָד וּכְלֵי־הַמִּלְחָמָה
אֶת כָּל הַנַּחֲלָאוֹת אֲשֶׁר הִפְסִיד אָבִיו.
וְזֶהוּ, רַבּוֹתַי, נִדְמֶה לִי, כָּל הַסּוֹד
שֶׁל גֹּדֶל הַתְּכוּנָה אֲשֶׁר עַל סְבִיבוֹתֵינוּ,
זֶה סוֹד הַמִּשְׁמָרוֹת וְשֹׁרֶשׁ הַמְּהוּמָה
וְכָל הַבֶּהָלָה אֲשֶׁר בִּמְדִינָתֵנוּ.

ברנרדו

גַּם לִי נִדְמֶה, כִּי זֶהוּ פֵּשֶׁר הַדָּבָר.
וְלֹא לַשָּׁוְא נִגְלָה אֵלֵינוּ בִּכְלֵי־זַיִן
זֶה צֶלֶם־הָאֵימִים, שֶׁכֹּה דוֹמֶה לַמֶּלֶךְ,
אֲשֶׁר כָּעַת כְּאָז, מְקוֹר הַמִּלְחָמוֹת הוּא.

הורציו

גַּרְגֵּר־אָבָק כָּזֶה עָכַר אֶת עֵין הַשֵּׂכֶל!
בְּעֶצֶם תִּפְאַרְתָּהּ וּגְדֻלָּתָהּ שֶׁל רוֹמִי,
סָמוּךְ לְמַפַּלְתּוֹ שֶׁל יוּלְיוּס הָאַדִּיר,
עָמְדוּ קִבְרֵיהֶם רֵיקָם, וּבְרֹאשׁ חוּצוֹת־קִרְיָה
מֵתִים בְּתַכְרִיכִים הִתְשׁוֹטְטוּ בְּרַחַשׁ;
כּוֹכְבֵי־שָׁבִיט חָפְזוּ, וְזַנְבוֹתָם שֶׁל אֵשׁ;
וַיְהִי הַטַּל כַּדָּם: כִּתְמֵי־שׁוֹאָה בַּשֶּׁמֶשׁ;
יָרֵחַ, הַמּוֹשֵׁל בְּכָל מַלְכוּת נֶפְטוּן,
אָסַף פִּתְאֹם נָגְהוֹ, כִּבְעֶרֶב יוֹם־הַדִּין.
וְאֵלֶּה הָאוֹתוֹת הַמַּגִּידִים שׁוֹאָה
(הֵם מְבַשְּׂרִים תָּמִיד אֶת גְּזַר הַגּוֹרָלוֹת,
הֵם פֶּתַח פֻּרְעָנוּת, הַמִּתְרַגְּשָׁה לָבוֹא),
עַתָּה בִּשְׁמֵי־מָרוֹם נִגְלוּ, וְגַם בָּאָרֶץ,
כָּל הָעָם רוֹאִים אֶת הָאוֹתוֹת...

(צל־הרפאים חוזר ובא)

אַךְ הָס!..
הַבִּיטוּ! הוּא חוֹזֵר! אֶגְדּוֹר נָא בַּעֲדוֹ,
אֲפִלּוּ פְּגִיעָתוֹ רָעָה. עֲמוֹד, הַצֵּל!
אִם שְׂפַת־אֱנוֹשׁ לְךָ, וּלְפִיךָ נִיב־שְׂפָתַיִם, –
דַּבֵּר אֵלָי!
אִם מַעֲשֵׂה־צְדָקָה צֻוֵּיתִי לַעֲשׂוֹת,
אֲשֶׁר יַרְגִּיעֲךָ וְלִי יִהְיֶה לְחֶסֶד, –
דַּבֵּר אֵלָי!
אִם נִתְגַּלָּה לְךָ גּוֹרַל מוֹלַדְתֵּנוּ,

וְאָנוּ נִמְנָעוּ, אִם נֵדָעוּ מֵרֹאשׁ, –
דַּבֵּר!
אוֹ אִם הָאוֹצָרוֹת, חָמַסְתָּ בְּחַיֶּיךָ,
טָמַנְתָּ לְמַכְבִּיר בִּמְעֵי הָאֲדָמָה,
שֶׁבִּגְלָלָם, אוֹמְרִים, תָּנוּדוּ, הָרְפָאִים,

(קול תרנגול)

דַּבֵּר! עֲמוֹד! דַּבֵּר! עָצְרֵהוּ נָא, מַרְצֶלוּס!

מרצלוס

אַכֵּהוּ בַּכֵּילָף?

הורציו

הַכֵּהוּ, אִם יֵלֵךְ.

ברנרדו

הִנֵּהוּ פֹּה

הורציו

הִנֵּה, הוּא פֹּה

מרצלוס

הוּא נֶעֱלַם!
הֲלֹא פָּשַׁעְנוּ בּוֹ, בַּהֲרִימֵנוּ יָד
לִפְגּוֹעַ בּוֹ, וְהוּא – כֻּלּוֹ אוֹמֵר מַלְכוּת.
הֵן הוּא, כְּמוֹ אֲוִיר, כָּל רָע לֹא יְאֻנֶּה לוֹ,

וּמַכּוֹתֵינוּ־שָׁוְא הֵן רַק זָדוֹן וָקֶלֶס.

ברנרדו

כִּמְעַט פָּתַח אֶת פִּיו, אֲבָל קָרָא הַגֶּבֶר.

הורציו

וּכְמוֹ יְצוּר טָמֵא לְשֵׁמַע הַשְּׁבֻעָה,
נִרְתַּע וַיִּמָּלֵט. אוֹמְרִים, כִּי הַשֶּׂכְוִי,
שׁוֹפַר־הַשַּׁחֲרִית, בְּרוֹמְמוֹת גְּרוֹנוֹ
וְקוֹל מִצְרְחוֹתָיו מֵעִיר שָׂרוֹ־שֶׁל־יוֹם,
וּלְקוֹל הָאוֹת הַזֶּה, בְּכָל אֲשֶׁר יִהְיֶה, –
בַּמַּיִם אוֹ בָּאֵשׁ, בָּאָרֶץ, בָּאֲוִיר, –
כָּל רוּחַ־רְפָאִים, הַנָּע־וָנָד בַּלַּיְלָה,
חוֹזֵר אֶל בּוֹר־קִבְרוֹ. וְהָעֵדוּת לְכָךְ
הֲלֹא הִיא הֶחָזוּת אֲשֶׁר עַכְשָׁו חָזִינוּ.

מרצלוס

נָמוֹג הוּא וְהָלַךְ, בִּקְרוֹא הַתַּרְנְגוֹל.
אוֹמְרִים, כִּי כָּל שָׁנָה, בִּפְרוֹס הַזְּמַן שֶׁבּוֹ
נָחֹג אֶת מוֹלָדוֹ שֶׁל יֵשׁוּ הַמָּשִׁיחַ,
עַד בֹּקֶר אוֹר יָרֹן זֶה מְבַשֵּׂר־הַשַּׁחַר;
רוּחוֹת־מֵתִים אֲזַי, אוֹמְרִים, לֹא עוֹד יָשׁוּטוּ;
הַלַּיְלָה לֵיל־מַרְפֵּא; הַמַּזָּלוֹת יֵיטִיבוּ;
יַד הַלִּילִית תִּקְצַר; וְלַמְכַשְּׁפוֹת אֵין כֹּחַ; –
כֹּה מְקֻדָּשׁ הַזְּמָן, וְכֹה שׁוֹפֵעַ חֶסֶד.

הורציו

שָׁמַעְתִּי גַּם אֲנִי וּקְצָת גַּם אַאֲמִינָה.
אַךְ שׁוּר: הַבֹּקֶר בָּא, עוֹטֶה אַדֶּרֶת־פָּז,
פּוֹסֵעַ עַל טְלָלִים בְּהַרְרֵי מִזְרָח.
נַפְסִיק אֶת הַמִּשְׁמָר. וְזוֹהִי עֲצָתִי:
נוֹדִיעַ הַדָּבָר, שֶׁנִּתְגַּלָּה הַלַּיְלָה,
לְהַמְלֶט הַצָּעִיר. חַיַּי, כִּי רוּחַ זֶה,
עִמָּנוּ הֶחֱרִישׁ, – עִמּוֹ יִפְתַּח אֶת פִּיו.
הֲמַסְכִּימִים אַתֶּם, שֶׁנּוֹדִיעוֹ עַל כָּךְ,
כְּצַו הָאַהֲבָה וְכַשּׁוּמָה עָלֵינוּ?

מרצלוס

כֵּן נַעֲשֶׂה; וְגַם יָדַעְתִּי הַמָּקוֹם,
בּוֹ אֶל־נָכוֹן הַבֹּקֶר נִמְצָאֶנּוּ.

(יוצאים)

מעמד ב

חדר המלכות בארמון

קול חצוצרות

(נכנסים המלך, המלכה, המלט, פולוניוס, לָאֶרטס, וולטימנד, קורנליוס, אנשי־החצר ומשרתים)

המלך

אָמְנָם עוֹד רַעֲנָן זִכְרוֹן מוֹתוֹ שֶׁל הַמְלֶט,

אָחִינוּ הַיָּקָר; וְאַף אָמְנָם יָאָה
עַצֶּבֶת לְכָל לֵב, וּלְכָל הַמַּמְלָכָה
רָאוּי הָיָה לִלְבּוֹשׁ אֲרֶשֶׁת הַיָּגוֹן;
אַךְ שֵׂכֶל בֶּאֱנוֹשׁ, וְהוּא מַדְבִּיר טִבְעוֹ;
וְאָנוּ, בִּתְבוּנוֹת כִּי נִתְאַבֵּל עַל מֵת,
הֲלֹא גַּם אֶת עַצְמֵנוּ עוֹד נִזְכּוֹר. עַל־כֵּן:
זוֹ אֲחוֹתִי אֶתְמוֹל, הַיּוֹם מַלְכָּה, שֻׁתֶּפֶת
לְכֵס מַמְלֶכֶת זוֹ הַמְלֻמָּדָה קְרָבוֹת,
אֲנִי, כִּבְיָכוֹל, בְּגִיל אֲשֶׁר הָשְׁבַּת
(זוֹ עַיִן בּוֹכִיָּה, וְהַשְּׁנִיָּה צוֹחֶקֶת,
בְּנֶהִי לְעֵת־כְּלוּלוֹת וְרֹן לְעֵת־קְבוּרָה,
וְחֵלֶק הַשָּׂשׂוֹן כְּחֵלֶק הַתּוּגָה)
נְשָׂאתִי לְאִשָּׁה; וּבַדָּבָר הַזֶּה
קִבַּלְתִּי עֲצַתְכֶם, שֶׁהוֹאַלְתֶּם לָעוּץ לִי
בְּאֵין אוֹנֶס. עַל זֹאת – חֵן־חֵן מִקֶּרֶב לֵב.
עַכְשָׁו עִנְיָן אַחֵר: זֶה פוֹרְטִינְבְּרַס הַבֵּן
אִם בַּאֲשֶׁר נִקְלֶה עֶרְכֵּנוּ בְּעֵינָיו,
אוֹ מֵחָשְׁבוֹ, כִּי מוֹת אָחִינוּ הַיָּקָר
מָדוֹן וּמַכְשֵׁלָה הֵמִיט עַל מַמְלַכְתֵּנוּ,
וְכֵן מִדַּמּוֹתוֹ, כִּי לוֹ יִתְרוֹן־הַכֹּחַ, –
אֵלֵינוּ יִתְאַנֶּה וְלֹא יַרְפֶּה מִדְּרוֹשׁ
כִּי שׁוֹב נָשִׁיבָה לוֹ אֶת כָּל הַנַּחֲלָאוֹת,
אֲשֶׁר עַל־פִּי הַדִּין לָקַח מִידֵי אָבִיו
אָחִינוּ הָאַמִּיץ. וְזוֹהִי הַסִּבָּה
שֶׁבָּאנוּ לְכַנֵּס הָעֲצָרָה הַזֹּאת.

וְהָעִנְיָן הוּא כָּךְ: כָּתַבְנוּ אֶל נוֹרְוֵג,
דּוֹדוֹ שֶׁל פוֹרְטִינְבְּרַס (אֲשֶׁר מֵרִפְיוֹנוֹ,
אָסוּר אֶל עֶרֶשׂ־דְּוָי, כִּמְעַט וְלֹא שָׁמַע
דָּבָר עַל הַמְּזִמָּה), שֶׁיִּשְׁתַּדֵּל לָשִׂים
הַקֵּץ לִמְזִמּוֹתָיו, לְפִי שֶׁמֵּאַרְצוֹ
לוֹקֵחַ פוֹרְטִינְבְּרַס אֶת כָּל הַחֲיָלוֹת
וְכָל הָאַסְפַּסְנְיָה. עַתָּה בִּידֵי שְׁנֵיכֶם,
קוֹרְנֶלְיוּס הַיָּקָר ווֹלְטִימַנְד, נִשְׁלַח
אִגֶּרֶת הַבְּרָכָה אֶל נוֹרְוֵג הַיָּשִׁישׁ,
בִּבְלִי הוֹסִיף לָכֶם כָּל כֹּחַ־הַרְשָׁאָה
בְּכָל מַשָּׂאֲכֶם וּמַתַּנְכֶם עִמּוֹ,
זוּלַת הַמִּסְתַּבֵּר מִן הַסְּעִיפִים הֱיוּ
שָׁלוֹם. וְהַזָּרִיז הֲרֵי זֶה נֶאֱמָן.

קורנליוס וולטימנד

הַפַּעַם, כְּתָמִיד, נוֹכִיחַ אֱמוּנִים.

המלך

וְלֹא פִּקְפַּקְנוּ כְּלָל. שְׁלוֹמוֹת מֵעֹמֶק לֵב.

(וולטימנד וקורנליוס יוצאים)

עַכְשָׁו הַגֵּד, לָאֶרְטֶס, מֶה חָדָשׁ בְּפִיךָ?
מַה בַּקָּשָׁה אָמַרְתָּ לְבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ?
אִם מֵישָׁרִים יִהְיֶה דְּבָרְךָ לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ,
הֵן לֹא יָשׁוּב רֵיקָם. וּמַה מְּבַקָּשְׁךָ,
וְלֹא יֵעָשׂ לְךָ בְּטֶרֶם תְּבַקֵּשׁ?
הֲלֹא גַם רֹאשׁ אָדָם אֵינוֹ קָרוֹב לַלֵּב,

וְגַם בְּכַף־יָדוֹ תּוֹעֶלֶת אֵין לְפִיהוּ
יוֹתֵר מִכֵּס מַלְכוּת הַדֶּנִי לְאָבִיךָ.
מַה תְּבַקֵּשׁ, לָאֶרְטֶס?

לארטס

אֲדוֹנִי הַמֶּלֶךְ!
רְשׁוּת לָשׁוּב צָרְפָתָה. אַף־כִּי מֵרְצוֹנִי
עֲזַבְתִּי אֶרֶץ זוֹ וּלְדֶנְמַרְק נָסַעְתִּי
לָתֵת כָּבוֹד לְךָ בְּיוֹם הַכְתָּרָתֶךָ,
עַכְשָׁו, אוֹדֶה, מִשֶּׁעָשִׂיתִי חוֹבָתִי,
שׁוּב כָּל מַחְשְׁבוֹתַי וְכִסּוּפַי – צָרְפָתָה,
וּלְחֶסֶד רִשְׁיוֹנְךָ וּסְלִיחָתְךָ יִכְרָעוּ.

המלך

אַךְ הֲמַסְכִּים אָבִיךָ? מָה אוֹמֵר פּוֹלוֹנְיוּס?

פולוניוס

הוּא הִתְחַנֵּן, מַלְכִּי, הִפְצִיר וְיוֹגִיעַנִי,
עַד כִּי הוֹצִיא מִפִּי, סוֹף־סוֹף, הַסְכָּמָתִי,
וּלְשֵׁמַע תַּחֲנוּנָיו וְתַרְתִּי עַל־כָּרְחִי.
וְזוֹ בַּקָּשָׁתִי: הַרְשֵׁהוּ וְיִסַּע.

המלך (ללארטס)

בְּחַר שְׁעַת־רָצוֹן; לְךָ הֵן עִתּוֹתֶיךָ,
הָפֵק מֵהֶן אֵפוֹא כָּל חֵפֶץ נַפְשְׁךָ. –

וְהַמְלֶט מָה, קְרוֹבִי שֶׁלִּי וּבְנִי?

המלט

(הצדה)

קָרוֹב מִסְּתָם קָרוֹב, אַךְ גַּם רָחוֹק מִמֶּנּוּ.

המלך

מַדּוּעַ עֲנָנִים תְּלוּאִים עוֹד עַל רֹאשְׁךָ?

המלט

לֹא כֵן, מַלְכִּי, הֵן אוֹר זָרוּעַ מֵעָלַי.

המלכה

הָסֵר חֶשְׁכַת הַלַּיִל מֵעַל פָּנֶיךָ, הַמְלֶט,
וְעַיִן לְטוֹבָה הָרֵם אֶל מֶלֶךְ דֶּנְמַרְק.
עַד־אָנָה תְּחַפֵּשׂ בְּהַשְׁפָּלַת עֵינַיִם
אֶת צֶלֶם־דְּמוּת אָבִיךָ בַּעֲפַר הָאָרֶץ?
זֶה דֶּרֶךְ כָּל בָּשָׂר: כָּל חַי סוֹפוֹ לָמוּת,
וְהָעוֹלָם הַזֶּה אַךְ גֶּשֶׁר אֶל הַנֶּצַח.

המלט

אָכֵן, אִמִּי, זֶה דֶּרֶךְ כָּל בָּשָׂר.

המלכה

אִם־כֵּן,

מַדּוּעַ זֶה נִדְמֶה לְךָ מוּזָר כָּל־כָּךְ?

המלט

אֵין זֶה „נִדְמֶה", גְּבִרְתִּי, כִּי אִם אֱמֶת.
כִּי אֵין דָּבָר „נִדְמֶה". לֹא בֶּגֶד זֶה קוֹדֵר
כְּדִין הָאֲבֵלִים, וְגַם לֹא שְׁחוֹר אַדֶּרֶת;
לֹא נַחַר אֲנָחוֹת בְּכֹבֶד נְשִׁימָה;
לֹא זֹאת, אַף לֹא פַּלְגֵי־הַמַּיִם שֶׁבָּעַיִן
וּרְזוֹן פָּנִים חִוְרוֹת וְכָל צוּרוֹת הַצַּעַר,
מִינָיו וּבְנֵי־מִינָיו, יוּכְלוּ לְהַבִּיעֵנִי.
כָּל אֵלֶּה, בֶּאֱמֶת, אֵינָם אֶלָּא „נִדְמֶה",
מִשְׂחָק, שֶׁבּוֹ נָקֵל לְהַעֲמִיד פָּנִים;
לֹא־כֵן תּוּגַת־לִבִּי – עַזָּה וְנִשְׂגָּבָה,
כָּמוֹהָ לֹא תּוּכַל הַצֵּג לְרַאֲוָה.

המלך

הַלֵּל וְשֶׁבַח רַב הוּא לִסְגֻלּוֹת־נַפְשְׁךָ,
כִּי כָּכָה תְּאֱבַל בְּמוֹת אָבִיךָ, הַמְּלֶט,
אַךְ גַּם אָבִיךָ זֶה נִפְטַר עָלָיו אָבִיו;
וְזֶה אָבִיו – גַּם הוּא שָׁכַל אֶת אֲבוֹתָיו,
וְעַל הַבֵּן הַחַי שׁוּמָה הִיא פֶּרֶק־זְמַן
לִנְהוֹג בַּאֲבֵלוּת; אוּלָם לְהִתְעַקֵּשׁ
בְּאֵבֶל עַד אֵין קֵץ – הִיא עַקְשָׁנוּת שֶׁל חֵטְא.
יָגוֹן אֲשֶׁר כָּזֶה אֵינוֹ יְגוֹן שֶׁל גֶּבֶר,
עֵדוּת הִיא לִתְשׁוּקָה בְּאֵין מוֹרָא שָׁמַיִם,

לְלֵב בְּאֵין מִשְׂגָּב, לְקֹצֶר הַמַּשִּׂיג,
לְשֵׂכֶל אֵין־בִּינוֹת וּבַעֲרוּת מַדַּעַת.
אֲשֶׁר נוֹעַד לִהְיוֹת, כְּחֹק לֹא יַעֲבוֹר,
כְּמַעֲשֵׂה יוֹם־יוֹם הִסְכִּינוּ לוֹ חוּשֵׁינוּ, —
מַה טַּעַם כִּי בָזֶה בְּמֶרֶד אֱוִילִי
נַסְעִיר לִבֵּנוּ? בּוֹשׁ! הֵן חֵטְא. הוּא לַשָּׁמַיִם,
וְחֵטְא הוּא לַמֵּתִים, גַּם חֵטְא כְּלַפֵּי הַטֶּבַע
וּלְשֵׂכֶל הַיָּשָׁר, אֲשֶׁר מִיתַת אָבוֹת
הִיא הֶגְיוֹנוֹ תָּמִיד, וְהוּא מַכְרִיז בְּלִי־הֶרֶף
מִבְּכוֹר מֵתֵי־עוֹלָם וְעַד הַמֵּת הַיּוֹם:
„הֶכְרֵחַ הוּא זֶה!" רְאֵה, הַשְׁלֵךְ, כִּי בְּקַשְׁנוּךָ,
עִצָּבוֹן־הַשָּׁוְא הַזֶּה וּלְאָב הָאֲמִירֵנִי.
יֵדְעוּ נָא הַבְּרִיּוֹת, כִּי אֵין קָרוֹב מִמְּךָ
לְכֶתֶר הַמַּלְכוּת; וְשֶׁפַע אַהֲבָה,
אֲשֶׁר אֵינוֹ נוֹפֵל מֵרַחֲשֵׁי לִבּוֹ
שֶׁל טוֹב שֶׁבָּאָבוֹת אֶל בְּנוֹ אֲשֶׁר אָהֵב,
רוֹחֵשׁ לְךָ לִבִּי. וַאֲשֶׁר לְשִׁיבָתְךָ
לְבֵית־הָאוּלְפָּנָא אֲשֶׁר בְּוִיטֶנְבֶּרְג,
הֲרֵי זֶה חֵפֶץ הוּא לְמֹרַת־רוּחֵנוּ.
עַל כֵּן נְבַקֶּשְׁךָ: הוֹאִילָה־נָּא וְשֵׁב
עִמָּנוּ פֹּה, לִהְיוֹת לְנֹעַם לְעֵינֵינוּ
כְּרֹאשׁ הָאַלּוּפִים, שְׁאֵר־בְּשָׂרִי וּבְנִי.

המלכה

הוֹ הַמְלֶט, אַל תָּשֵׁב רֵיקָם אֶת פְּנֵי אִמְּךָ:

עִמָּנוּ שֵׁב וְאַל תִּסַּע לְוִיטֶנְבֶּרְג.

המלט

בְּכָל לִבִּי, גְּבִרְתִּי, אָסוּר לְמִשְׁמַעְתֵּךְ.

המלך

הִנֵּה זֶה מַעֲנֶה הוֹגֵן וְגַם נִלְבָּב.
בְּדֶנְמַרְק שֵׁב כָּמוֹנוּ. – הַמַּלְכָּה, נֵלֵךְ נָא:
זֶה דְבַר הַסְכָּמָתוֹ, בְּרֹךְ וּבְאֵין אוֹנֶס,
שִׂמַּח לִבִּי מְאֹד, אֲשֶׁר עַל כֵּן הַיּוֹם
כָּל פַּעַם שֶׁיִּשָּׂא הַמֶּלֶךְ כּוֹס־בְּרָכָה,
יָרִיעוּ נָא עַל־כָּךְ הַתּוֹתָחִים שָׁמַיְמָה,
וְרַעַם מִמָּרוֹם יָשִׁיב לָהֶם בְּקוֹל
כְּרַעַם תַּחַת רָעַם. בֹּאִי וְנֵלֵךְ.
(קול חצוצרות. כולם יוצאים, חוץ מהמלט)

המלט

הָהּ. אִלּוּ נִתְמוֹגֵג זֶה גוּשׁ בָּשָׂר מוּצָק,
הָהּ לוּ נִתַּךְ, נָמַס עַד הִנָּדְפוֹ כַּטָּל!
אוֹ אִלּוּ לֹא חָשַׁב רִבּוֹן־הָעוֹלָמִים
לְחֵטְא לְבֶן־אָדָם טֵרוּף־נַפְשׁוֹ־לָדַעַת!
אֵלִי! אֵלִי! עַד־מָה סָר־טַעַם וְרֵיקָן,
מוֹגִיעַ וְעָקָר נִרְאֶה לִי הָעוֹלָם.
הַבּוּז לוֹ! בּוּז! כִּי הוּא מָשׁוּל לְגַן שׁוֹמֵם,
כִּסּוּהוּ חֲרוּלִים, וְצֶמַח־בְּאוּשִׁים

פָּשַׁט בּוֹ מִקְּצֵה. וְעַד הֵיכָן הִגַּעְנוּ!
לִפְנֵי חָדְשַׁיִם מֵת! לֹא, לֹא, אֵין גַּם חָדְשַׁיִם...
הַמֶּלֶךְ הַדָּגוּל! כְּפֶבּוּס מוּל סָטִיר
הוּא לְעֻמַּת הַלָּז. וְאֶת אִמִּי אָהַב,
שֶׁלּוּא יָכֹל, כִּי אָז מָנַע גַּם הָרוּחוֹת
מִגַּעַת בְּפָנֶיהָ. אֶרֶץ וְשָׁמַיִם!
אֲבוֹי לִי אִם אֶזְכּוֹר. הִיא נִצְמְדָה אֵלָיו,
כְּאִלּוּ בְּשָׂבְעָה, הָרְעָבוֹן גָּבַר בָּהּ.
גַּם חֹדֶשׁ לֹא עָבַר, — אַל עוֹד אֶחְשׁוֹב עַל כָּךְ!
(אָכֵן, קַלּוּת־הַדַּעַת — זֶהוּ שְׁמֵךְ, אִשָּׁה!)
רַק חֹדֶשׁ קָט! הֵן לֹא בָּלוּ עוֹד נְעָלֶיהָ,
בָּהֶן גּוּפַת אָבִי הוֹבִילָה לַקְּבוּרָה,
כְּנִיאוֹבֵי כֻּלָּהּ דְּמָעוֹת... וְהִיא, כֵּן הִיא
(אֵלִי! הֵן גַּם חַיָּה בְּאֵין בִּינָה וָדַעַת
תַּרְבֶּה לְהִתְאַבֵּל!) נִשְּׂאָה כְּבָר לְדוֹדִי,
שֶׁהוּא אֲחִי־אָבִי, וְדִמְיוֹנוֹ אֵלָיו
כְּדִמְיוֹנִי אֲנִי לְהֶרְקוּלֶס. רַק חֹדֶשׁ!
עוֹד מֶלַח דִּמְעָתָהּ, אֲשֶׁר כָּזְבָה מְאֹד,
לֹא פָּג וְלֹא אָזַל מֵחַכְלִילוּת עֵינֶיהָ, —
וְהִיא נִשְּׂאָה לְאִישׁ! הָהּ פַּחַז־תּוֹעֵבוֹת —
כָּל־כָּךְ מַהֵר לָעוּט אֶל עֶרֶשׂ־הַזְּנוּנִים!
לֹא טוֹב הַמַּעֲשֶׂה וְלֹא יִיטַב סוֹפוֹ.
אַךְ הִשָּׁבֵר, לִבִּי, עָלַי לִבְלוֹם אֶת פִּי!

(באים הורציו, ברנרדו ומרצלוס)

הורציו

בִּרְכַּת שָׁלוֹם, נָסִיךְ;

המלט

אֶשְׂמַח מְאֹד לִרְאוֹת כִּי גַם לְךָ שָׁלוֹם!
הוֹרַצְיוֹ, – הֲלֹא כֵן, אִם עוֹד נַפְשִׁי יָדָעְתִּי.

הורציו

אֲנִי הוּא, הַנָּסִיךְ, הַדַּל בַּעֲבָדֶיךָ.

המלט

רֵעִי, וְלֹא עַבְדִּי; נַחְלִיף הַתְּאָרִים.
וּמָה הֱבִיאֲךָ מִוִּיטֶנְבֶּרְג, הוֹרַצְיוֹ? –
מַרְצֶלּוּס?

מרצלוס

הוֹ נְסִיכִי הַטּוֹב...

המלט

אֶשְׂמַח לִרְאוֹת פָּנֶיךָ. (לברנרדו) עֶרֶב טוֹב, בֶּרְנַרְדוֹ! –
(להורציו)
וּמָה הֱבִיאֲךָ מִוִּיטֶנְבֶּרְג לְכָאן?

הורציו

מִדַּת הַבַּטְלָנִים, בֶּן־מֶלֶךְ רַב הַחֶסֶד!

המלט

לִשְׁמוֹעַ דֹּפִי זֶה אֶמְאַס גַּם מִשּׂוֹנְאֶיךָ,
וְגַם אַתָּה אֵפוֹא אַל תֶּאֱנוֹס אָזְנִי
לִשְׁמוֹעַ לַעַז זֶה אֲשֶׁר תּוֹצִיא עָלֶיךָ.
יָדַעְתִּי אֶל־נָכוֹן, כִּי לֹא בַּטְלָן אַתָּה.
מַה מַּעֲשֶׂיךָ פֹּה, בְּאֶלְסִינוֹר הָעִיר?
לִפְנֵי שׁוּבְךָ מִפֹּה תִּלְמַד לִשְׁתּוֹת כַּדָּת.

הורציו

לְהַלְוָיַת אָבִיךָ בָּאתִי, הַנָּסִיךְ.

המלט

אַל נָא תִּלְעַג, רֵעִי. נִדְמֶה לִי כִּי לֹא בָּאתָ
לְכָאן אֶלָּא לִרְאוֹת אֶת חֲתֻנַּת אִמִּי?

הורציו

אָכֵן, יוֹתֵר מִדַּי סְמוּכוֹת הֵן זוֹ לְזוֹ.

המלט

קִמּוּץ, רֵעִי, קִמּוּץ! שְׁיָרִים מִפַּת־הָאֵבֶל
הֵיטִיבוּ לְכָבוֹת בְּעֵת הַחֲתֻנָּה.
מוּטָב לִי כִּי אֶפְגּוֹשׁ אֶת רֹאשׁ שׂוֹנְאַי בַּתֹּפֶת,
וְלֹא יִרְאוּ עֵינַי אֶת זֶה הַיּוֹם, הוֹרַצְיוֹ!
אָבִי, – אֶת פְּנֵי אָבִי נִדְמֶה לִי כִּי אֶרְאֶה.

הורציו

אֵיפֹה, נָסִיךְ?

המלט

בְּעֵין רוּחִי, הוֹרַצְיוֹ!

הורציו

זָכִיתִי לִרְאוֹתוֹ; מוֹשֵׁל דָּגוּל הָיָה.

המלט

אָדָם מֻשְׁלָם הָיָה בְּכָל הַמַּעֲלוֹת,
כָּמוֹהוּ לֹא אֶזְכֶּה לִרְאוֹת עוֹד לְעוֹלָם.

הורציו

נִדְמֶה לִי, נְסִיכִי, כִּי תְּמוֹל אֵלַי הוֹפִיעַ.

המלט

הוֹפִיעַ? מִי?

הורציו

אָבִיךָ, נְסִיכִי, הַמֶּלֶךְ.

המלט

אָבִי?

הורציו

תִּמְהוֹן־לִבְּךָ עֲצוֹר נָא רֶגַע קָט
וְקֶשֶׁב רַב הַקְשֵׁב עַד אֲסַפֵּר לְךָ,
עַל סֶמֶךְ עֵדוּתָם שֶׁל אֵלֶּה הַקְּצִינִים,
הַפֶּלֶא הַלָּזֶה.

המלט

בְּשֵׁם הָאֵל, דַּבֵּר!

הורציו

הִנֵּה זֶה שְׁנֵי לֵילוֹת שֶׁהַקְּצִינִים הַלָּלוּ,
בֶּרְנַרְדוֹ מַרְצֶלּוּס, כֹּה עַל מִשְׁמָרָם,
רָאוּ בַּחֲצוֹת־הַלֵּיל אֶת הֶחָזוּת הַזֹּאת:
לְפֶתַע דְּמוּת פְּלוֹנִית, כְּצֶלֶם דְּמוּת אָבִיךָ,
הַחֲמוּשָׁה כֻּלָּהּ מֵרֶגֶל עַד קָדְקֹד,
מוֹפַעַת לִקְרָאתָם, וּבְצַעַד גֵּא, לְאַט,
בְּהוֹד שֶׁל רוֹמְמוּת פּוֹסַעַת מוּל פְּנֵיהֶם.
כָּךְ פְּעָמִים שָׁלֹשׁ עָבְרָה לְעֵינֵיהֶם,
שֶׁקָּמוּ מִמָּגוֹר; וְהַמֶּרְחָק בֵּינָם
כְּאֹרֶךְ הַשַּׁרְבִיט; וְהֵם קְפוּאֵי־מָגוֹר
בְּלִי־נוֹעַ נִצָּבִים וּבְלִי דַּבֵּר אֵלָיו.
הֵם לִי, דִיעוּנִי זֹאת כְּסוֹד־אֵימָה בַּסֵּתֶר.
שָׁמַרְתִּי עִמָּהֶם בַּלַּיְלָה הַשְּׁלִישִׁי:
אָכֵן, כְּדִבְרָתָם, בְּצֶלֶם זֶה מַמָּשׁ
הוֹפִיעָה הֶחָזוּת. הִכַּרְתִּי אֶת אָבִיךָ;

לֹא רַב מִזֶּה, נָסִיךְ, דּוֹמוֹת יָדַיִם אֵלּוּ.

המלט

אֵיפֹה קָרָה כָּל זֶה?

מרצלוס

שָׁם, בָּרַחְבָה הַהִיא, בָּהּ עַל מִשְׁמָר עָמַדְנוּ.

המלט

הֲדִבַּרְתֶּם אֵלָיו?

הורציו

דִּבַּרְתִּי, הַנָּסִיךְ.
אַךְ לֹא עָנָה דָּבָר. אַף־כִּי זוֹכֵר אֲנִי,
שֶׁפַּעַם אֶת הָרֹאשׁ הֵרִים וְהֵנִיעוֹ
כְּמִי שֶׁמִּתְכַּוֵּן לִפְצוֹת אֶת פִּיו; אַךְ כָּאן
קָרָא שֶׁכְוִי בְּקוֹל; וּלְשֵׁמַע הַקְּרִיאָה,
הַצֶּלֶם נִתְחַלְחֵל, צִמְצֵם עַצְמוֹ חִישׁ־קַל
וְנֶעֱלַם מִיָּד.

המלט

זֶה מְשֻׁנֶּה מְאֹד!

הורציו

נִשְׁבַּעְתִּי בְּחַיַּי, כִּי אַךְ אֱמֶת דִּבַּרְתִּי,
חָשַׁבְנוּ כִּי מִצְוָה הִיא לָנוּ לְהוֹדִיעַ
אֶת הַדָּבָר לְךָ.

המלט

אָכֵן, אָכֵן, לִבִּי נִרְעַשׁ בִּי, רַבּוֹתַי...
אַתֶּם שׁוֹמְרִים הַלַּיְלָה?

מרצלוס וברנרדו

אָנוּ, הַנָּסִיךְ!

המלט

חָמוּשׁ, אַתֶּם אוֹמְרִים?

מרצלוס וברנרדו

חָמוּשׁ, נָסִיךְ.

המלט

מֵרֶגֶל עַד קָדְקֹד?

מרצלוס וברנרדו

מֵרֹאשׁ וְעַד כַּף־רָגֶל!

המלט

אִם כֵּן, פָּנָיו לֹא רְאִיתֶם?

הורציו

רְאִינוּ, הַנָּסִיךְ; כִּי מִצְחָתוֹ הֵרִים.

המלט

הַאִם קָדְרוּ פָּנָיו?

הורציו

יוֹתֵר מִשֶּׁקֶּדְרוּ, הֵם נֶעֶצְבוּ מְאֹד.

המלט

הֶאְדִּימוּ, אוֹ הֶחְוִירוּ?

הורציו

הֶחְוִירוּ עַד מְאֹד.

המלט

וְלֹא גָרַע מִכֶּם עֵינָיו?

הורציו

אַף לֹא כְּהֶרֶף־עָיִן.

המלט

חֲבַל שֶׁלֹּא הָיִיתִי!

הורציו

כִּי אָז נִדְהַמְתָּ עַד מְאֹד.

המלט

אֶפְשָׁר, אָפְשָׁר מְאֹד. הַאִם הִרְבָּה לִשְׁהוֹת?

הורציו

לִסְפּוֹר לְאַט־לְאַט יָכֹלְנוּ עַד מֵאָה.

מרצלוס וברנרדו

יוֹתֵר מִזֶּה, יוֹתֵר.

הורציו

לֹא בִּהְיוֹתִי אֲנִי.

המלט

וּשְׂעַר־זְקָנוֹ הִלְבִּין, אוֹ לֹא?

הורציו

כִּבְחַיָּיו:
שָׁחוֹר, אֲבָל מַכְסִיף.

המלט

הַיּוֹם אֶשְׁמוֹר אִתְּכֶם,
אוּלַי יָבוֹא שֵׁנִית.

הורציו

מֻבְטָחְנִי שֶׁיָּבוֹא.

המלט

אִם צֶלֶם־דְּמוּת אָבִי הַנֶּאֱצָל יִלְבַּשׁ,
אָשִׂיחַ עִמָּדוֹ, גַּם לוּא יִפְתַּח שְׁאוֹל
אֶת פִּיו לוֹמַר לִי: הַס! וְזֹאת אֲבַקֶּשְׁכֶם:
כְּשֵׁם שֶׁעַד הַיּוֹם לֹא גִּלִּיתֶם הַסּוֹד,

יְהֵא נָא עִמָּכֶם כָּמוּס גַּם לְהַבָּא;
וְכָל אֲשֶׁר יוֹסִיף לְהִתְרַחֵשׁ הַלַּיְלָה, –
שִׂימוּהוּ עַל לִבְּכֶם, אַךְ לֹא עַל לְשׁוֹנְכֶם.
כְּחַסְדְּכֶם אֶגְמוֹל לָכֶם. הֱיוּ שָׁלוֹם!
וְאֶל הַחֵל הַזֶּה סָמוּךְ לִשְׁעַת חֲצוֹת
אָבוֹא לִרְאוֹת פְּנֵיכֶם.

שלשתם

בְּהַכְנָעָה, נָסִיךְ:

המלט

בְּ אַ הֲ בָ ה אִמְרוּ, כְּאָהֳבִי אֶתְכֶם.
שְׂאוּ שָׁלוֹם!

(כולם יוצאים, מלבד ה מ ל ט)

צֵל אַבָּא בְזַיִנוֹ! דְּבַר־מָה לֹא כַּשּׁוּרָה;
חוֹשֵׁדְנִי מְזִמּוֹת. לוּא כְּבָר יָרַד הַלַּיְלָה!
עַד אָז שִׁקְטִי, נַפְשִׁי, יָדַעְתִּי. הַנְּבָלוֹת –
גַּם שְׁאוֹל אִם תַּחְבִּיאֵן, סוֹפָן לְהִגָּלוֹת.

(יוצא)

מעמד ג

הדר בבית פולוניוס

(נכנסים לאֶרטס ואופליה)

לאֶרטס

כְּבָר חֲפָצַי כֻּלָּם הוּבְאוּ אֶל הַסְּפִינָה.

שָׁלוֹם לָךְ, אֲחוֹתִי. וְאַתְּ בִּשְׁעַת־הַכֹּשֶׁר
בִּנְשֹׁב רוּחוֹת יָפוֹת, וָאֳנִיּוֹת תַּפְלֵגְנָה,
שִׁקְדִי נָא לְבַשְּׂרֵנִי.

אופל׳יה

סְמוֹךְ עָלַי, אָחִי.

לאֶרטס

אֲשֶׁר לְכַוָּנֵי הָאֲהָבִים שֶׁל הַמְּלֶט, –
חִשְׁבִים לְגִנּוּנִים וְלִשְׁרִירוּת־הַדָּם,
כְּצִיץ הַסִּגְלִיָּה בְּשַׁחַר הָאָבִיב:
מַקְדִּים אַךְ לֹא מַתְמִיד, נָעִים אַךְ בֶּן־חֲלוֹף,
הַבֹּשֶׂם הַנִּדָּף שֶׁל נְעִימוֹת הָרֶגַע.
וְזֶה הַכֹּל.

אופליה

הַכֹּל?

לאֶרטס

דְּעִי, כִּי זֶה הַכֹּל.
אֱנוֹשׁ בְּגָדוּלוֹ, – לֹא רַק בְּגוּף וּשְׁרִיר
יִשְׂגֶּה הַטֶּבַע בּוֹ; כִּי בְּשַׂגְשֵׂג הַגּוּף,
וְשִׂגְשְׂגוּ עִמּוֹ, כִּבְתוֹךְ הֵיכַל־הַקֹּדֶשׁ,
גַּם עֲבוֹדַת הַשֵּׂכֶל וְהַלֵּב. אוּלַי
הַיּוֹם הוּא אוֹהֲבֵךְ, וְשֶׁמֶץ שֶׁל מִרְמָה

אֶת טָהֳרַת נַפְשׁוֹ לֹא יְעַכֵּר עֲדַיִן;
אַךְ גּוֹרִי בִּלְבָבֵךְ: מְרוֹם מַעֲלָתוֹ,
לֹא הוּא אֲדוֹן חֶפְצוֹ; הוּא עֶבֶד לֵדָתוֹ;
וְלֹא יוּכַל אֵפוֹא, כִּסְתָם אָדָם בָּאָרֶץ,
לִבְחוֹר לוֹ כְּנַפְשׁוֹ; כִּי בְחִירָתוֹ תַּחְתּוֹךְ
אֶת שְׁלוֹם הַמַּמְלָכָה וּבִטְחוֹנָהּ גַּם יָחַד;
לָכֵן בִּבְחִירָתוֹ עָלָיו לִהְיוֹת תָּלוּי
בְּדַעַת כָּל הַגּוּף, אֲשֶׁר רֹאשׁוֹ הִנֵּהוּ.
עַל־כֵּן עֵת בְּמוֹ פִיו יֹאמַר לָךְ „אֲהַבְתִּיךְ",
יָאֶה לְחָכְמָתֵךְ לִבְלְתִּי הַאֲמֵן לוֹ
יוֹתֵר מִשֶּׁיּוּכַל, בְּרוּם מַעֲמָדוֹ,
אֶת מוֹצָאֵי שְׂפָתָיו גַּם לְקַיֵּם, לֵאמוֹר:
כִּרְצוֹן הָעָם כֻּלּוֹ בְּאֶרֶץ דֶּנְמַרְק.
הָבִינִי נָא אֵפוֹא, אֵיךְ יִגָּרַע כְּבוֹדֵךְ,
אִם חִישׁ לְמִזְמוֹרָיו תָּשִׂימִי לֵב וָאֹזֶן,
אוֹ יִפָּתֶה לִבֵּךְ, וְטֹהַר מַטְמוֹנַיִךְ
אִם תִּפְתְּחִי לִפְנֵי חֶפְצוֹ, שֶׁאֵין לוֹ רֶסֶן.
הָהּ גּוֹרִי, אֲחוֹתִי! הָהּ גּוֹרִי לָךְ, אוֹפֶלְיָה!
עִמְדִי בְּיַרְכְּתֵי אַהֲבָתֵךְ וְאַל־נָא
תִּהְיִי הַמַּטָּרָה לְחֵץ הַתַּאֲוָה.
גַּם הַצְּנוּעָה מִכֹּל אֵינָהּ צְנוּעָה כָּל־כָּךְ,
אִם אֶת יָפְיָהּ תַּחְשׂוֹף לְנֹגַהּ הַיָּרֵחַ;
וְגַם תַּכְלִית־הַתֹּם לֹא תִנָּקֶה מִלַּעַז.
צֶאֱצָאֵי אָבִיב בְּטֶרֶם נִצָּתָם —
הֲלֹא דַוְקָא בָּהֶם אוֹכֶלֶת הָרִמָּה;

וּבְשַׁחַר עֲלוּמִים, בְּעוֹד נוֹצֵץ הַטַּל,
הַקֶּטֶב הַמְּרִירִי יָרֵעַ שִׁבְעָתַיִם.
הִזָּהֲרִי אֵפוֹא! הַפַּחַד הוּא מִבְצָר,
כִּי נְעוּרֵי אָדָם – צָרָיו, גַּם בְּאֵין צָר.

אופליה

זֶה לְקֶחֲךָ הַטּוֹב יִהְיֶה לִי לְמִשְׁמָר
אֲשֶׁר יִשְׁמוֹר נַפְשִׁי. אֲבָל, אָחִי הַטּוֹב,
אַל נָא תִּנְהַג עִמִּי כְּמַטִּיפֵי הַשֶּׁקֶר,
אֲשֶׁר אֶת זוּלָתָם יַנְחוּ לִזְבוּל שָׁמַיִם
בְּדֶרֶךְ הַחוֹחִים, בְּעוֹד שֶׁהֵם עַצְמָם,
רֵיקִים פּוֹרְעֵי־מוּסָר, רוֹדְפִים תַּעֲנוּגוֹת
בִּנְתִיב הַשּׁוֹשַׁנִּים וּמוּסָרָם יָפֵרוּ.

לארטס

אַל דְּאָגָה, אָחוֹת!
אַךְ לָמָּה אֶתְעַכֵּב? הִנֵּה אָבִינוּ בָּא.
(נכנס פולוניוס)
בְּכֵפֶל הַבְּרָכָה גַּם כֵּפֶל חֶסֶד־יָהּ;
שִׂחֵק לִי הַמַּזָּל לִטּוֹל בְּרָכָה שֵׁנִית.

פולוניוס

עוֹד כָּאן, לָאֶרְטֵס? בּוֹשׁ! לָאֳנִיָּה, מַהֵר!
הָרוּחַ כְּבָר שׁוֹכֵן בְּעֹרֶף מִפְרָשֶׂיךָ;
שָׁם מְחַכִּים לְךָ. קַבֵּל נָא בִּרְכָתִי!

(סומך ידו על ראש לארטס)
וְאֵלֶּה הַמִּצְווֹת נְצוֹר נָא בִּלְבָבֶךָ.
אַל פִּתְחָךָ ־פֶּה תָּחִישׁ לְהִרְהוּרֵי לִבְּךָ;
וְכָל הִרְהוּר תִּשְׁקוֹל בְּטֶרֶם תַּעֲשֶׂה.
הֱיֵה נָא אִישׁ־רֵעִים, אַךְ אַל תָּגֵס לִבְּךָ.
אִישׁ רֵעַ נֶאֱמָן קָנִיתָ וּבְחַנְתּוֹ,
בְּחִשּׁוּקֵי־בַּרְזֶל חַשְּׁקֵהוּ אֶל לִבֶּךָ;
אַךְ אַל נָא תְכַסֶּה כַּפְּךָ בְּיַבָּלוֹת
מֵרֹב לְחֹץ יָדוֹ שֶׁל רֵעַ בֶּן־יוֹמוֹ;
סוּר מִמָּדוֹן וָרִיב, אֲבָל אִם לֹא נִמְנַעְתָּ,
אַל תֵּרָתַע וּפְעַל, עַד יִבָּהֵל אוֹיִבֶךָ.
תֵּן אָזְנְךָ לַכֹּל, אַךְ פִּיךָ לִמְעַטִים;
קַבֵּל עֵצָה מִכֹּל, אַךְ דַּע אֶת מִשְׁפָּטְךָ.
הַדֵּר נָא בִּלְבוּשְׁךָ, אִם יֵשׁ לְאֵל כִּסֶּיךָ,
אַךְ אַל תִּפַּרְכְּסוֹ; הָדָר, אַךְ לֹא סַלְסוּל;
כִּי הָאָדָם לָרֹב נִכָּר בְּמַלְבּוּשָׁיו,
וְשָׁמָּה, בְּצָרְפַת, אַנְשֵׁי־הַמַּעֲלָה
מְדַקְדְּקִים מְאֹד בְּעִנְיָנִים שֶׁל טַעַם.
אַל נָא תְּהֵא לוֹוֶה, וְאַל תְּהֵא מַלְוֶה;
כִּי לַמַּלְוֶה יֹאבְדוּ גַם כֶּסֶף גַּם יָדִיד,
וְהַלּוֹוֶה — סוֹפוֹ יִגְדַּע מַטֵּה לַחְמֵהוּ.
וְעַל הַכֹּל: הֱיֵה שָׁלֵם עִם עַצְמְךָ:
וְהַיּוֹצֵא מִזֶּה, כְּצֵאת הַיּוֹם מִלַּיְלָה,
שֶׁלֹּא תוּכַל לִהְיוֹת כּוֹזֵב לְזוּלָתְךָ.
שָׁלוֹם, וּבִרְכָתִי תַּשְׁרִישׁ בְּךָ כָּל אֵלֶּה.

לאֶרטס

בְּהַכְנָעָה אֶקַּח בִּרְכַּת־שְׁלוֹמוֹת מִמְּךָ.

פולוניוס

הַזְּמַן דּוֹחֵק, וְהַמְשָׁרְתִים כְּבָר מְצַפִּים שָׁם.

לאֶרטס

שָׁלוֹם, אוֹפֶלְיָה! וְאֶת דְּבָרַי אֵלַיִךְ
זִכְרִי זָכוֹר הֵיטֵב.

אופליה

עַל בְּרִיחַ וּמַנְעוּל
סְגוּרִים הֵם בִּלְבָבִי, וּלְךָ הוּא הַמַּפְתֵּחַ.

לאֶרטס

הֲיִי שָׁלוֹם!

(יוצא)

פולוניוס

עַל מָה דִּבֵּר עִמָּךְ, אוֹפֶלְיָה?

אופליה

עַל הַמֶּלֶט הַנָּסִיךְ, אִם נָא מָצָאתִי חֵן.

פולוניוס

בְּשֵׁם הָאֱלוֹהִים, מַה טּוֹב כִּי הִזְכַּרְתְּנִי.

הָגַּד לִי, כִּי יַרְבֶּה בָּעֵת הָאַחְרוֹנָה
יַחַד לָךְ מִזְּמַנּוֹ, וְכִי גַם אַתְּ, אוֹפֶלְיָה,
תְּקַבְּלִי אֶת פָּנָיו בְּנֹעַם וּנְדִיבוּת;
אִם כֵּן הוּא הַדָּבָר (כְּפִי אֲשֶׁר הֻגַּד לִי
בְּדֶרֶךְ אַזְהָרָה), שׁוּמָה עָלַי לוֹמַר לָךְ,
כִּי לֹא הֵבַנְתְּ הֵיטֵב, מַה חוֹבָתֵךְ כְּבַת לִי,
וּמַה הוּא הַדָּבָר שֶׁגְּנַאי הוּא לִכְבוֹדֵךְ.
אִמְרִי, מַה בֵּינֵיכֶם? דַּבְּרִי אֵלַי אֱמֶת.

אופליה

כְּבָר פְּעָמִים הַרְבֵּה הִצִּיעַ לְפָנַי
שַׁלְמֵי אַהֲבָתוֹ.

פולוניוס

„שַׁלְמֵי אַהֲבָתוֹ”! דִּבְרֵי יַלְדָּה דְּבָרַיִךְ,
יַלְדָּה שֶׁלֹּא נִסְּתָה בְּסַכָּנוֹת כָּאֵלֶּה.
וְאַתְּ מַאֲמִינָה בְּאֵלֶּה הַ„שְּׁלָמִים”?

אופליה

אֶתְמַהּ וְלֹא אֵדַע מַה לַּחֲשׁוֹב, אָבִי.

פולוניוס

שִׁמְעִי אֵפוֹא דְבָרַי: חִשְׁבִי, כִּי אַתְּ פְּתַיָּה,
אִם לְשַׁלְמֵי־אֱמֶת חָשַׁבְתְּ שַׁלְמוֹן־שְׂפָתַיִם;
אֲבָל יַקִּירִי, בִּתִּי, אֶת שִׁלּוּמֵךְ, וָלֹא —

(אֲשְׁלִימָה נָא דְבָרַי, לְבַל תִּפַּח רוּחוֹ
שֶׁל הַפָּסוּק הַזֶּה) – תְּהֵא אִוַּלְתֵּךְ שְׁלֵמָה.

אופליה

אָבִי, עַל אַהֲבָה דִבֵּר אֵלַי תָּמִיד
בְּרֹב כָּבוֹד וִיקָר.

פולוניוס

כָּבוֹד הוּא לָךְ וִיקָר ? חִדְלִי, בִּתִּי, חִדְלִי לָךְ !

אופליה

וְאֶת מוֹצָא־שְׂפָתָיו חִזֵּק, אָבִי־מוֹרִי,
כִּמְעַט בְּכָל שְׁבוּעוֹת־הַקֹּדֶשׁ לַשָּׁמַיִם.

פולוניוס

מַלְכֹּדֶת־צַיָּדִים ! יָדַעְתִּי גַּם אֲנִי,
כִּי בְּלַהַט הַדָּם, לֹא יְקַמֵּץ הַלֵּב
מִתֵּת שְׁבוּעוֹת לַפֶּה. הַחֲזִיזִים הַלָּלוּ,
אֲשֶׁר יַרְבּוּ אוֹרָם, אַךְ לְחֻמָּם יַמְעִיטוּ,
וְתוֹךְ שֶׁיִּתְלַקְּחוּ יִכְבּוּ כְּלֹא הָיוּ, –
אַל תַּחְשְׁבִים לְאֵשׁ. וּמֵעַתָּה, בִּתִּי,
חִשְׂכִי, חִשְׂכִי יוֹתֵר בְּקִרְבָתֵךְ אֵלָיו,
וּמְחִיר כָּל רְאָיוֹן יְהֵא נָא רַב יוֹתֵר
מֵהַזְמָנָה לָבוֹא. לְהַמְלֶט הַנָּסִיךְ
תּוּכְלִי לְהַאֲמִין רַק זֹאת : כִּי הוּא צָעִיר,

וּבְדֶרֶךְ אַפְסָרוֹ הַרְחֵק יָכוֹל הוּא לֶכֶת
הַרְבֵּה יוֹתֵר מִמֵּךְ. וְהַקִּצּוּר, אוֹפֶלְיָה:
אַל תַּאֲמִינִי לוֹ אֶת נְדָרָיו; כִּי הֵם
רַק סַרְסוּרֵי הַחֵטְא בִּלְבוּשׁ אוֹחֵז־עֵינַיִם,
הֵם רַק שִׂפְתֵי־חָנֵף שֶׁל תַּאֲווֹת־בְּלִיַּעַל,
הַמִּתְקַדְּשׁוֹת בְּתֹם וְטֹהַר־צַדִּיקִים
לְהַאֲדִיר מִרְמָה. אֹמַר לָךְ בְּקִצּוּר
וּבִדְבָרִים בְּרוּרִים: אֵינִי רוֹצֶה כִּי שׁוּב
אֲפִלּוּ רֶגַע קֶט מִשְּׁעוֹת הַפְּנַאי תַּשְׁחִיתִי
עַל שִׂיחַ וְעַל שִׂיג עִם נְסִיכֵנוּ הַמְלֶט.
רְאִי כִּי צִוִּיתִיךְ. לְכִי לָךְ לְדַרְכֵּךְ.

אופליה

כְּמִצְוָתְךָ, אָבִי.

(יוצאה)

מעמד ד

בחל שלפני הארמון

(נכנסים המלט, הורציו ומרצלוס)

המלט

הָרוּחַ עַז, נוֹשֵׁךְ; הַקֹּר – לְאֵין נְשׂוֹא.

הורציו

כֵּן, רוּחַ עוֹקְצָנִית וְצוֹרְבָנִית מְאֹד.

המלט

מָה הַשָּׁעָה כָּעֵת?

הורציו

וַדַּאי לִפְנֵי חֲצוֹת.

מרצלוס

לֹא, כְּבָר הָאוֹרְלוֹגִין הִכָּה.

הורציו

הֶבֶאֱמֶת?
וְלֹא שָׁמַעְתִּי זֹאת. אִם כֵּן, קָרוֹב הַזְּמָן
אֲשֶׁר הָרוּחַ בּוֹ נוֹהֶגֶת לְשׁוֹטֵט.
(קול חצוצרות וכלי תותח מאחורי הבמה)
מַה פֵּשֶׁר, הַנָּסִיךְ?

המלט

הַמֶּלֶךְ עֵר הַלַּיְלָה, מִתְהוֹלֵל בַּיַּיִן,
מֵרִיעַ, מְפַזֵּז בִּמְחוֹל־הַהִלּוּלִים;
וְכִי יָרִיק אֶל פִּיו עוֹד כּוֹס שֶׁל יֵין הָרֵינוּס,
תֻּפִּים וַחֲצוֹצְרוֹת בְּקוֹל־תְּרוּעָה יוֹדִיעוּ
אֶת תֹּקֶף הַלְּגִימָה.

הורציו

וְכִי מִנְהָג הוּא זֶה?

אָמְנָם, מִנְהָג;
אֲבָל לְדַעְתִּי (אִם כִּי גָדַלְתִּי פֹּה
בַּהֲלִיכוֹת הָאֵל), מִנְהָג אֲשֶׁר כָּזֶה –
אַשְׁרֵי עוֹבֵר עָלָיו יוֹתֵר מִן הַמְקַיְּמוֹ.
הַהוֹלְלוּת הַזֹּאת שָׂמַתְנוּ לְשִׁמְצָה
בֵּין כָּל גּוֹיֵי מִזְרָח וּמַעֲרָב גַּם יָחַד;
הֶחְזַקְנוּ שִׁכּוֹרִים, וּבְתֹאַר „חֲזִירִים"
כְּבוֹדֵנוּ נִתְחַלֵּל. וְאַף אָמְנָם כָּל זֶה,
גַּם אִם נַגְדִּיל עֲשֹׂה, יִגְרַע מִמַּעֲשֵׂינוּ
אֶת עֶצֶם הַתַּמְצִית שֶׁל גֹּדֶל תִּפְאַרְתָּם.
הֲלֹא גַם לַיְחִידִים יִקְרֶה כָּזֹאת לָרֹב,
אֲשֶׁר יַדְבִּיק בָּהֶם הַטֶּבַע אֵיזֶה מוּם,
שֶׁכֵּן בְּהִוָּלְדָם – וְלֹא חֶטְאָם הוּא זֶה:
כִּי אֵין לַנֶּפֶשׁ דְּרוֹר לָבֹר לָהּ כּוּר־מַחְצֶבֶת –
אַחַת מִן הַלֵּחוֹת עָבְרָה עַל מִדּוֹתֶיהָ,
עֲדֵי כִּי נֶהֶרְסוּ כָּל מָעֻזֵּי שִׂכְלָם,
אוֹ אִם קָנוּ הֶרְגֵּל, שֶׁיֵּשׁ בּוֹ לְהַבְאִישׁ
אֶת נִמּוּסֵי הַחֵן; וּבְכֵן, אֲנִי אוֹמֵר:
הַלָּלוּ, הַנּוֹשְׂאִים חוֹתָם שֶׁל מוּם אֶחָד,
מִטֶּבַע בְּרִיָּתָם אוֹ פְּסוּל שֶׁבְּמַזָּל –
עִם כָּל סְגֻלּוֹתֵיהֶם, – וְלוּא רַבּוֹת מִסְּפוֹר,
וְלוּא זַכּוֹת מִזֹּךְ כְּסֵמֶל הַשְּׁלֵמוּת, –
הַמּוּם הַזֶּה בִּלְבַד עָשׂוּי לְהַבְאִישָׁם
בְּקֶרֶב הַבְּרִיּוֹת; קֹרֶטוֹב־מְעַט שֶׁל רָע

יַשְׁחִית כָּל אֲצִילוּת, עַד תִּסְתָּאֵב כָּמוֹהוּ.

(נכנס הרוח)

הורציו

הַבֵּט, נְסִיךְ, הוּא בָּא!

המלט

הָהּ, מַלְאֲכֵי עֶלְיוֹן, שְׁלִיחֵי־רַחֲמִים, הוֹשִׁיעוּ!
אִם רוּחַ שֶׁל בְּרָכָה, אוֹ שֵׁד אָרוּר אַתָּה,
אִם הֶבֶל פִּי מָרוֹם, אוֹ אֵשׁ־תָּפְתֶּה עִמְּךָ,
אִם בָּאתָ לְהֵיטִיב, אוֹ לְהָרַע זָמַמְתָּ, —
מַרְאֶיךָ כֹּה מֻפְלָא, עֲדֵי לִפְתּוֹחַ פִּי
לָשִׂיחַ עִמְּךָ; אֶקְרָא אֵלֶיךָ: הַמֶּלֶט,
אָבִי, מַלְכִּי, מוֹשְׁלָהּ שֶׁל דֶּנְמַרְק, עֲנֵה!
אַל יִשָּׁבֵר לִבִּי בִּסְפֵקוֹתַי; אֱמוֹר:
מַדּוּעַ עַצְמוֹתֶיךָ, שֶׁקֻּבְּרוּ כַּדָּת,
קָרְעוּ תַּכְרִיכֵיהֶן? מַדּוּעַ קִבְרְךָ,
בּוֹ שְׁנַת־הָעוֹלָמִים יָשַׁנְתָּ לְעֵינֵינוּ,
פָּתַח אֶת לִסְתוֹתָיו, אֲשֶׁר כָּבְדוּ בַּשַּׁיִשׁ,
לִפְלוֹט אוֹתְךָ מִגֵּו? מַה פֵּשֶׁר הַדָּבָר,
אֲשֶׁר אַתָּה, גּוּף מֵת, כָּלִיל עוֹטֶה פְּלָדָה,
חָזַרְתָּ לְשׁוֹטֵט בְּנֹגַהּ הַיָּרֵחַ,
לָשִׂים לְזַעֲוָה לֵילוֹת, עֲדֵי מָלֵאנוּ,
אֲנַחְנוּ, הַפְּתָאִים מִטֶּבַע הַבְּרִיָּה,
מָגוֹר וְהִרְהוּרִים, לֹא יַשִּׂיגֵם אֱנוֹשׁ?

אֱמוֹר: מַדּוּעַ? לָמָּה? מַה שּׁוּמָה עָלֵינוּ?
(הרוח מרמז להמלט)

הורציו

הוּא מְרַמֵּז לְךָ לָלֶכֶת אַחֲרָיו,
כְּאִלּוּ יֵשׁ עִמּוֹ דָּבָר לְהַגִּידוֹ
לְךָ בִּלְבָד.

מרצלוס

רְאֵה: אֵיךְ בַּאֲרֶשֶׁת־חֵן
יִקְרָא לְךָ לִפְרוֹשׁ עִמּוֹ מִזֶּה וָהָלְאָה;
אַךְ אַל תֵּלֵךְ עִמּוֹ.

הורציו

חָלִילָה, אַל תֵּלֵךְ!

המלט

אֵינוֹ מֵשִׁיב דָּבָר; וּבְכֵן, אֵלֵךְ אַחֲרָיו.

הורציו

אַל נָא תֵּלֵךְ, נְסִיךְ!

המלט

וּמַה לִּי לְפַחֵד?
חַיַּי אֵינָם שָׁוִים אֶלָּא קְלִפַּת הַשּׁוּם;

וְהַנְּשָׁמָה שֶׁבִּי — מָה רָע יוּכַל עֲשׂוֹת לָהּ,
וְהִיא הֲלֹא גַם הִיא כָּמוֹהוּ בַּת־אַלְמָוֶת ?
הִנֵּה רָמַז לִי שׁוּב ; אֵלֵךְ נָא אַחֲרָיו.

הורציו

וּמָה אִם יְפַתְּךָ, נָסִיךְ, אֶל מְצוּלוֹת,
אוֹ אֶל מְרוֹם־קִצּוֹ שֶׁל סֶלַע־הַמָּגוֹר,
הַמִּשְׁתַּרְבֵּב לַיָּם, נָטוּי אֶל תְּהוֹם מִתַּחַת,
וְשָׁם יִפְשׁוֹט צוּרָה וּדְמוּת־אֵימִים יִלְבַּשׁ,
אֲשֶׁר תּוּכַל לָטוֹל שִׁלְטוֹן־בִּינָה מִמְּךָ,
וּבְשִׁגָּעוֹן יַכֶּךָּ. אָנָּא, שִׂימָה לֵב !
כִּי עֶצֶם הַמָּקוֹם, בְּלִי כָּל סִבָּה אַחֶרֶת,
נוֹטֵעַ הִרְהוּרֵי אֵימָה בְּלֵב הָאִישׁ,
אֲשֶׁר יַשְׁקִיף לַיָּם מִן הַמְּרוֹמִים הָאֵלֶּה
וְנַהֲמַת־הַתְּהוֹם יִשְׁמַע.

המלט

עוֹדוֹ רוֹמֵז. —
לֵךְ, לֵךְ ; וְאָנֹכִי אַחֲרֶיךָ.

מרצלוס

לֹא תֵלֵךְ !

המלט

אֱסוֹף יָדֶיךָ !

הורציו

עֲמוֹד, כִּי לֹא תֵלֵךְ!

המלט

גּוֹרַל־חַיַּי קוֹרֵא לִי
וּלְכָל שָׂרִיר קָטָן אֲשֶׁר בַּגּוּף הַזֶּה
יִתֵּן מֵעָצְמָתוֹ שֶׁל גּוּר אַרְיֵה נֵמֵיָה.

(הרוח רומז)

הִנֵּה יוֹסִיף יִקְרָא! – הַנִּיחוּ, רַבּוֹתַי.

(נחלץ בכוח מידיהם)

לְצֵל אֲנִי הוֹפֵךְ כָּל אִישׁ שֶׁיַּעַצְרֵנִי!
הַרְפּוּ, אָמַרְתִּי! – לֵךְ, וְאָנֹכִי אַחֲרֶיךָ!

(הרוח והמלט יוצאים)

הורציו

דִּמְיוֹן־שֶׁל־מַדּוּחִים מַתְעֵהוּ עַד־אֹבֶד.

מרצלוס

נֵלֵךְ בְּעִקְּבוֹתָיו; אַל בְּקוֹלוֹ נִשְׁמָע.

הורציו

נֵלֵךְ. – וּמַה יִּהְיֶה סוֹפוֹ שֶׁל הַדָּבָר?

מרצלוס

יֵשׁ מַשֶּׁהוּ רָקוּב בְּאֶרֶץ דֶּנְמַרְק.

הורציו

הַכֹּל בִּידֵי שָׁמַיִם.

מרצלוס

טוֹב, נֵלֵךְ אַחֲרָיו.

(יוצאים)

מעמד ה

בירכתי החֵל

(נכנסים הרוח והמלט)

המלט

לְאָן תּוֹלִיךְ אוֹתִי? אֱמוֹר! כִּי לֹא אוֹסִיף לָלֶכֶת הָלְאָה.

הרוח

שְׁמַע!

המלט

דַּבֵּר, אֲנִי שׁוֹמֵעַ.

הרוח

קְרוֹבָה הִיא הַשָּׁעָה, אֲשֶׁר אָנוּס אֶהְיֶה
לָשׁוּב לְהִתְיַסֵּר בְּאֵשׁ הַגֵּיהִנּוֹם.

המלט

תָּהּ, רוּחַ אֻמְלָלָה!

הרוח

אַל תְּרַחֵם עָלַי!
שִׂים אָזְנְךָ וּשְׁמַע הַסּוֹד שֶׁאֲגַלֶּה.

המלט

דַּבֵּר נָא וְאֶשְׁמָע.

הרוח

וְגַם תִּקַּח נָקָם אַחֲרֵי אֲשֶׁר תִּשְׁמַע לִי.

המלט

מָה ?!

הרוח

אֲנִי הוּא צֵל אָבִיךָ,
אֲשֶׁר נִגְזַר עָלָיו לָנוּעַ בַּלֵּילוֹת
וּלְהִתְעַנּוֹת יוֹמָם בְּאֵשׁ הַגֵּיהִנּוֹם,
עַד הִצָּרֵף כָּלִיל טֻמְאַת עֲווֹנוֹתַי
אֲשֶׁר בִּימֵי חֶלְדִּי עָוִיתִי וּפָשַׁעְתִּי.
לוּלֵא נִגְזַר עָלַי לִשְׁמוֹר סוֹדוֹת כִּלְאִי,
יָכֹלְתִּי לְסַפֵּר סִפּוּר, שֶׁכָּל מִלָּה בּוֹ
תִּקְרַע אֶת לְבָבְךָ, תַּקְפִּיא דַם־עֲלוּמֶיךָ,

עֵינֶיךָ־כּוֹכָבִים תַּחְרִיד מִגַּלְגַּלָּן,
תַּפְרִיד קְוֻצּוֹת רֹאשְׁךָ, אֲשֶׁר יַחְדָּו שֹׂרְגוּ בוֹ,
עֲדֵי סָמְרָה עָלָיו כָּל שַׂעֲרָה לְחוּד,
כְּמַחַטֵי קִפּוֹד, בִּקְפוֹץ עָלָיו הָרֹגֶז;
אֲבָל בָּשָׂר־וָדָם – לֹא לְאָזְנָיו הַקְשִׁיב
לְסוֹד הַנִּצְחִים. הוֹ, שְׁמַע־נָא, שְׁמַע־נָא, שְׁמָע!
אִם מֵעוֹדְךָ אָהַבְתָּ אֶת אָבִיךָ...

המלט

אֵלִי!

הרוח

נְקוֹם נִקְמַת מוֹתוֹ, מוֹת רֶצַח מְתֹעָב.

המלט

רֶצַח?!

הרוח

הַטּוֹב בְּמַעֲשֵׂי הָרֶצַח – תּוֹעֵבָה;
אַךְ רֶצַח זֶה נִתְעָב וָזָר שִׁבְעִים־וְשֶׁבַע.

המלט

מַהֵר, גַּלֵּה הַסּוֹד, וְעַל כַּנְפֵי הָרוּחַ
חִישׁ־קַל, כְּהִרְהוּרִים, כְּרַחַשׁ אַהֲבָה,
אָטוּשׁ אֱלֵי נָקָם.

הרוח

אָכֵן, אַתָּה מוּכָן!
הֲלֹא עֲרַל־לֵבָב יוֹתֵר מִן הַדְּשָׁאִים,
שֶׁמְּדַשְׁנֵי־שַׁלְוָה פָּשְׁטוּ עַל שְׂפַת הַלֶּתָּה,
הָיִיתָ, אִלְמָלֵא רָגַזְתָּ זֹאת הַפַּעַם.
שְׁמָעֵנִי, הַמְּלֶט בְּנִי: עָבְרָה שְׁמוּעָה בָּאָרֶץ,
י בְּנוּמִי בַּגָּן, הִכִּישׁ אוֹתִי נָחָשׁ;
וּבִשְׁמוּעוֹת־הַשָּׁוְא הַלָּלוּ עַל מוֹתִי
כָּל דֵּנִיָּה כֻּלָּהּ הָלְכָה שׁוֹלָל; אַךְ דַּע־נָא,
הוֹ בֶּן־הָאֲצִילִים, כִּי הַנָּחָשׁ הַהוּא,
אֲשֶׁר בִּנְשִׁיכָתוֹ קִפֵּד חַיֵּי אָבִיךָ,
עַכְשָׁו נוֹשֵׂא כִּתְרוֹ!

המלט

הָהּ, נְבוּאוֹת לִבִּי!
דוֹדִי?!

הרוח

כֵּן! הַנּוֹאֵף הַלָּז, חַיַּת־הַתַּזְנוּנִים,
בְּמַדּוּחֵי שִׂכְלוֹ וּבְכִשְׁרוֹנֵי הַמַּעַל
(הָהּ שֵׂכֶל זֵידוֹנִי וְחֵן הַמַּדּוּחִים!)
הִצְלִיחַ לְפַתּוֹת לְתַאֲוַת בָּשְׂתּוֹ
לִבָּהּ שֶׁל הַמַּלְכָּה, שֶׁצְּנִיעוּתָהּ כּוֹזֶבֶת.
הָהּ, הַמְּלֶט בְּנִי, עַד־מָה יָרְדָה אִמְּךָ פְּלָאִים!
אוֹתִי, שֶׁנִּשְׂגְּבָה אַהֲבָתִי אֵלֶיהָ,

עַד בַּד־בְּבַד עָלְתָה עִם נֶדֶר־הַכְּלוּלוֹת,
אֲשֶׁר נָדַרְתִּי לָהּ בְּיוֹם שֶׁאֵרַשְׂתִּיהָ,
הֲמִירָה בְּנֶבֶל אֲשֶׁר סְגֻלּוֹת נַפְשׁוֹ
נִקְלוּ לְעֻמָּתִי!
אַךְ כְּשֵׁם שֶׁהַצְּנִיעוּת לֹא תְּפַתֶּה לָעַד
לְמַדּוּחֵי נָאוּף, אֲפִלּוּ דְּמוּת אֵלִים לוֹ,
כָּךְ תַּאֲוָה, לוּא גַּם מַלְאַךְ־עֶלְיוֹן בֶּן־זוּג לָהּ,
תִּמְאַס עַד מְהֵרָה בִּיצוּעַ הַשְּׁחָקִים
וְתַחֲבוֹק אַשְׁפּוֹת.
אַךְ הָס! כְּבָר רֵיחַ בֹּקֶר, כִּמְדֻמֶּה, אָחוּשָׁה;
לֹא אַאֲרִיךְ אֵפוֹא. כְּמִשְׁפָּטִי תָּמִיד,
יָשַׁנְתִּי בְּגַנִּי אֶת שְׁנַת־הַצָּהֳרַיִם;
אוֹתָהּ שָׁעָה שְׁלֵוָה בַּסֵּתֶר בָּא דּוֹדְךָ,
וְאֶרֶס־מְרוֹרָה בַּסֵּפֶל בְּיָדוֹ,
טִפְטֵף לְתוֹךְ אָזְנִי אֶת מֶסֶךְ הַצָּרַעַת,
אֲשֶׁר אֵיבָה כָּזֹאת בֵּינוֹ לְדַם אֱנוֹשׁ,
שֶׁאִם אַךְ יַעֲבוֹר חִישׁ־קַל כְּכֶסֶף־חַי
בְּכָל שְׁבִילֵי הַגּוּף וּמְבוֹאוֹתָיו כֻּלָּם,
מִיָּד, בְּעֹז־פִּתְאֹם, כְּחֹמֶץ בֶּחָלָב,
יַקְפִּיא בְּגוּף בָּרִיא כָּל נֵטֶף דָּם טָהוֹר,
עֲדֵי קָרַשׁ כֻּלּוֹ; וְכָךְ קָרְשׁוּ דָּמַי.
וּכְהֶרֶף־עַיִן שְׁחִין, כִּשְׁחִין הַמְּצֹרָעִים,
כִּסָּה בַּחֲזָזִית נִתְעֶבֶת, מְאוּסָה
אֶת כָּל חֶלְקַת גּוּפִי.
וְכָךְ, בְּתוֹךְ שְׁנָתִי, קִפַּחַתְנִי יַד אָחִי

חַיַּי וַעֲטַרְתִּי וּמַלְכָּתִי גַּם יָחַד;
בְּעוֹד עֲווֹנוֹתַי בְּנִצָּתָם, נִקְטַפְתִּי,
בְּלִי שֶׁמֶן־הַמִּשְׁחָה, בְּלִי סְעֻדַּת־הַקֹּדֶשׁ,
וּבְלִי חַשֵּׁב נַפְשִׁי לָתֵת הַדִּין הֻצַּגְתִּי,
וְעַל רֹאשִׁי עָמוּס כָּל נֵטֶל חֲטָאַי.

המלט

הָהּ, מַה נּוֹרָא, נוֹרָא, נוֹרָא עַד אֵין כָּמוֹהוּ!

הרוח

אַל נָא תִּשָּׂא כָּל זֹאת, אִם אִישׁ־לֵבָב אַתָּה:
אַל נָא תְּהֵא עַרְשׂוֹ שֶׁל מֶלֶךְ דֶּנֶמַרְק
מִשְׁכַּב הַתַּזְנוּנִים וְתַאֲוַת פִּגּוּל.
אֲבָל חָלִילָה לְּךָ בְּכֹל אֲשֶׁר תִּפְעַל
חַלֵּל אֶת לְבָבְךָ וּבְנַפְשְׁךָ זָמֹם
רָעוֹת גַּם עַל אִמְּךָ; עָזְבֶנָּה לַשָּׁמַיִם
וְלַקּוֹצִים אֲשֶׁר יָלוּנוּ בְּחֵיקָהּ,
שֶׁהֵמָּה יְיַסְּרוּהָ. שָׂא שָׁלוֹם עַתָּה!
עֵדָה הַגַּחְלִילִית, כִּי כְּבָר קָרוֹב הַבֹּקֶר,
וְהִיא אוֹסֶפֶת כְּבָר אוֹרָהּ שֶׁאֵין בּוֹ חֵפֶץ.
שָׁלוֹם, שָׁלוֹם. שָׁלוֹם! זָכְרֵנִי, הַמְלֶט!

(יוצא)

המלט

הוֹ כָּל צִבְאוֹת־מָרוֹם. הוֹ אָרֶץ! וּמָה עוֹד?

אוּלַי לַשְּׁאוֹלאֶקְרָא ?–הַבּוּז!–הַס, הָס, לִבִּי!
וְגַם אַתֶּם, שְׂרִירַי, אַל נָא תִּרְפּוּ לְפֶתַע,
חַזְּקוּנִי וְאַמְּצוּנִי עוֹד. – „זָכְרֵנִי, הַמְּלֶט!"
כֵּן, רוּחַ אֻמְלָל! כָּל עוֹד הַזִּכָּרוֹן
בְּקָדְקֳדִי הַדָּךְ יִשְׁכֹּן. „זָכְרֵנִי הַמְּלֶט!"
מִלּוּחַ זִכְרוֹנִי הִנֵּה אֶמְחֶה כָּלִיל
כָּל רְשׁוּמוֹת־הֲבַאי וְכָל דִּבְרֵי־אִוֶּלֶת,
אֲבַק־סְפָרִים, דְּמֻיּוֹת וְכָל רִשְׁמֵי־עָבָר,
אֲשֶׁר כָּתְבוּ עָלָיו בַּחֲרוּת וּטְבִיעַת־עַיִן;
וּמִצְוָתְךָ אֵלַי, בִּבְלִי כָּל תַּעֲרֹבֶת
שֶׁל חֹמֶר הַקְּלוֹקֵל, – הִיא לְבַדָּהּ תִּחְיֶה
בְּתוֹךְ מְגִלָּתוֹ שֶׁל סֵפֶר לְבָבִי, –
אָכֵן, עֲדֵי שָׁמַיִם. הוֹ. אִשָּׁה סוֹטָה!
אֲבוֹי, נָבָל, נָבָל, נָבָל אָרוּר, שׂוֹחֵק!
אַיֵּה־נָא לוּחוֹתַי – אֶכְתָּב־נָא לְמַזְכֶּרֶת,
כִּי יֵשׁ וְאִישׁ שׂוֹחֵק, שׂוֹחֵק – וְהוּא נָבָל.
עַל כָּל פָּנִים, אֵדַע: בְּדֶנְמַרְק יִתָּכֵן הוּא.

(כותב)

אָכֵן, דּוֹדִי, אָכֵן, עַכְשָׁו אֶל סִסְמָתִי!
לֵאמוֹר: „שָׁלוֹם! שָׁלוֹם! זָכְרֵנִי הַמְּלֶט!"
הֲלֹא נִשְׁבַּעְתִּי.

הורציו (מאחורי הבמה)

נָסִיךְ! נָסִיךְ!

מרצלוס (מאחורי הבמה)

הוֹ הַמְּלֶט הַנָּסִיךְ!

הורציו (מאחורי הבמה)

שָׁמְרֵהוּ, אֱלֹהִים!

המלט

יְהִי רָצוֹן!

הורציו (מאחורי הבמה)

אֲהוֹ־אֲהוֹ, נָסִיךְ!

המלט

אֲהוֹ־אֲהוֹ, בָּחוּר! הַי־הַיָּא, עוֹף־כָּנָף!

(נכנסים הורציו ומרצלוס)

מרצלוס

וּמָה שְׁלוֹמְךָ, נָסִיךְ?

הורציו

וּמֶה חָדָשׁ, נָסִיךְ?

המלט

הוֹ, מַה נִּפְלָא!

הורציו

סַפֶּר־נָא, הַנָּסִיךְ!

המלט

לֹא, שֶׁמָּא תְּגַלּוּ.

הורציו

נִשְׁבַּעְתִּי בֵּאלֹהִים, לֹא אָנִי!

מרצלוס

גַּם לֹא אָנִי!

המלט

מַה דַּעְתְּכֶם, רֵעַי? מִי אִישׁ פִּלֵּל כָּזֹאת?
הֲתִשְׁמְרוּ הַסּוֹד?

הורציו ומרצלוס

הֵן־צֶדֶק, הַנָּסִיךְ!

המלט

בְּדֶנְיָה כֻּלָּהּ אֵין מְנֻוָּל אֶחָד
אֲשֶׁר אֵינוֹ נוֹכֵל וְגַם רָשָׁע גָּמוּר.

הורציו

לְשֵׁם חִדּוּשׁ כָּזֶה אֵין צֹרֶךְ, הַנָּסִיךְ,
שֶׁרוּחַ־רְפָאִים יָקוּם מִתּוֹךְ הַקֶּבֶר.

המלט

אָמְנָם, נָכוֹן מְאֹד. צָדַקְתָּ. וְלָכֵן
חוֹשְׁבַנִי שֶׁמּוּטָב, בְּלִי כִּרְכּוּרִים רַבִּים,
לִלְחוֹץ אִישׁ יַד אָחִיו וּלְהִפָּרֵד; אַתֶּם
אִישׁ־אִישׁ לַעֲסָקָיו, אִישׁ־אִישׁ לִמְחוֹז־חֶפְצוֹ.

(הֲלֹא כָּל אִישׁ וָאִישׁ יֵשׁ עֵסֶק לוֹ וְחֵפֶץ,
אִם זֶה וְאִם אַחֵר), וְאָנֹכִי הַדַּל
אֵלֵךְ וְאֶתְפַּלֵּל לִי.

הורציו

דְּבָרֶיךָ הַנָּסִיךְ, תַּעְתּוּעִים וָתֹהוּ.

המלט

חֲבַל, חֲבַל מְאֹד. אִם הֵם הֶעֱלִיבוּךָ,
חֲבַל מִקֶּרֶב לֵב.

הורציו

אֵין כָּאן עֶלְבּוֹן, נָסִיךְ.

המלט

בְּפַטְרִיק הַקָּדוֹשׁ, כִּי יֵשׁ וְיֵשׁ, הוֹרַצְיוֹ,
וְהָעֶלְבּוֹן גָּדוֹל! וּלְעֶצֶם הֶחָזוֹן
אַךְ זֹאת אוּכַל לוֹמַר: טָהוֹר הוּא רוּחַ זֶה!
וְאִם תִּשְׁתּוֹקְקוּ לָדַעַת, מַה בֵּינֵינוּ,
עִצְרוּ בְּרוּחֲכֶם כְּכָל אֲשֶׁר תּוּכְלוּ.
עַתָּה נָא, יְדִידַי־לִלְמוּדִים־וָחֶרֶב,
הֵן תַּעֲשׂוּ עִמִּי הַחֶסֶד הַקָּטָן.

הורציו

וּמַהוּ, הַנָּסִיךְ? אֱמוֹר וְנַעֲשֶׂנּוּ.

המלט

לִבְלִי גַּלּוֹת לְאִישׁ אֶת חֶזְיוֹנֵי־הַלָּיְלָה.

הורציו ומרצלוס

לֹא נְגַלֶּה, נָסִיךְ!

המלט

יָפֶה! אַךְ הִשָּׁבְעוּ.

הורציו

בְּהֵן־צִדְקִי, נָסִיךְ, לֹא אֲגַלֶּה.

מרצלוס

גַּם לֹא אֲנִי, נָסִיךְ, בְּהֵן־צִדְקִי.

המלט

לֹא! בְּחַרְבִּי!

מרצלוס

הֵן כְּבָר נִשְׁבַּעְנוּ, הַנָּסִיךְ!

המלט

אָמְנָם, אַךְ בְּחַרְבִּי, בַּחֶרֶב!

הרוח (מלמטה)

הִשָּׁבְעוּ!

המלט

אַ־הָא, בָּחוּר! קוֹלְךָ? אַתָּה, יָדִיד וָרֵעַ?
מַהֵר, אֶפוֹא, שִׁמְעוּ קוֹל רֵעַ מִמַּרְתֵּף;
הִכּוֹנוּ לַשְּׁבוּעָה!

הורציו

פָּרְשֶׁנָּה, הַנָּסִיךְ.

המלט

לִבְלִי גַּלּוֹת לְאִישׁ אֶת חֶזְיוֹנֵי הַלַּיְלָה; —
בַּחֶרֶב הִשָּׁבֵעוּ!

הרוח (מלמטה)

הִשָּׁבֵעוּ!

המלט

בְּכָאן וּבְכָל אֲתָר... נַחְלִיפָה הַמָּקוֹם! —
קִרְבוּ נָא, רַבּוֹתַי,
וְעַל חַרְבִּי שֵׁנִית אִישׁ אֶת יָדוֹ הַנִּיחוּ:
לִבְלִי סַפֵּר לְאִישׁ אֶת שֵׁמַע אָזְנֵיכֶם, —
בַּחֶרֶב הִשָּׁבֵעוּ.

הרוח (מלמטה)

הִשָּׁבֵעוּ!

המלט

הֵידָד! הוֹ חֹלֶד שָׁב! חִישׁ־קַל תַּחְפּוֹר בָּאָרֶץ;

תַּפְרָן חָרוּץ אַתָּה! – נָזוּז שֵׁנִית, רֵעַי!

הורציו

הוֹ לַיְלָה, וְהוֹ יוֹם! הַכֹּל מוּזָר חָרָ!

המלט

עַל־כֵּן כִּפְנֵי הַזָּר הַקְבִּילוּ אֶת פָּנָיו.
יֶשְׁנָם, הוֹרַצְיוֹ, בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ
דְּבָרִים שֶׁנִּפְלְאוּ מִדַּעַת חֲכָמֵינוּ.
אֲבָל נָזוּז:
כְּקֹדֶם כֵּן עַתָּה הַבְטִיחוּ בִּשְׁבוּעָה,
כִּי אַף אִם מְשֻׁנּוֹת יִהְיוּ הֲלִיכוֹתַי,
(הֵן לְנָכוֹן, אוּלַי, אֶחְשׁוֹב לִי לִפְרָקִים
לְהִתְחַפֵּשׂ כְּאִישׁ מֻכֶּה בְּתִמָּהוֹן), –
גַּם כִּי תִרְאוּנִי כָּךְ, וְנִמְנַעְתֶּם אֲזַי
מִנִּעֲנוּעַ־רֹאשׁ, אוֹ מִסְּפִיקַת־כַּפַּיִם,
אוֹ מִשִּׁבְרֵי־פְּסוּקִים הַמְעוֹרְרִים חֲשָׁד,
כְּגוֹן: „יָדַעְנוּ כְּבָר...” אוֹ: „לוּא חָפַצְנוּ, אָז...”
אוֹ: „אִם נִרְצֶה לוֹמַר...” אוֹ: „יֵשׁ אֲשֶׁר יוּכְלוּ...”
אוֹ שְׁאָר דִּבְרֵי־חִידוֹת, שֶׁיֵּשׁ בָּהֶם לִרְמוֹז,
כִּי יְדַעְתֶּם סוֹדִי; לְהִמָּנַע מִזֹּאת, –
וְחֶסֶד אֱלֹהִים יְהֵא בְּעֶזְרְכֶם, –
לִי הִשָּׁבְעוּ!

הרוח (מלמטה)

הִשָּׁבְעוּ!

המלט

הוֹ, שׁוּב לִמְנוּחָתְךָ, הָרוּחַ הַנִּסְעָר!

(נשבעים)

הִנֵּה כִּי כֵן, רֵעַי. נַפְשִׁי בְּאַהֲבָה
אַפְקִידָה בִּידֵיכֶם; וְכָל אֲשֶׁר תַּשִּׂיג
יַד הַמְּלֶט הַמִּסְכֵּן הָשִׁיב כְּתַגְמוּלְכֶם
רֵעוּת וְאַהֲבָה, – יָבוֹא, בִּרְצוֹת הָאֵל.
וּבְכֵן, נֵלֵךְ יַחְדָּו; אַךְ אָנָּא, יָד לְפֶה!
נָקַע גַּלְגַּל הַזְּמָן, חָרַג מֵעַל כַּנּוֹ;
אֲבוֹי לִי כִּי עָלַי לָשׁוּב לְהַתְקִינוֹ!–
נֵלֵךְ אֵפוֹא יַחְדָּו.

(יוצאים)

מערכה שניה

מעמד א

חדר בביתו של פולוניוס

(נכנסים פולוניוס ורֵינַלדו)

פולוניוס

מְסוֹר לוֹ כֶּסֶף זֶה וְהַמִּכְתָּב, רֵינַלְדוֹ.

רינלדו

אֶמְסוֹר לוֹ, אֲדוֹנִי.

פולוניוס

הֵן בְּחָכְמָה תִּנְהַג, רֵינַלְדו יַקִּירִי,
בְּאִם תִּשְׁקוֹד הֵיטֵב לַחְקוֹר הֲלִיכוֹתָיו
בְּטֶרֶם תְּבַקְּרוֹ.

רינלדו

כָּךְ, אֲדוֹנִי, חָשַׁבְתִּי.

פולוניוס

יָפֶה, יָפֶה מְאֹד דָּרַשְׁתָּ. שִׂימָה לֵב:

תְּחִלָּה חֲקוֹר בִּדְבַר הַדֶּנִים בְּפָּרִיז,
מִי הֵם, וּמַה טִיבָם; הוֹנָם וּמְגוּרֵיהֶם;
עִם מִי יִתְיַדְּדוּ, כַּמָּה יוֹצִיאוּ כֶּסֶף;
וְאִם בַּעֲקִיפִין תִּשְׁאַל וְתִוָּכַח,
כִּי הֵם יוֹדְעִים אֶת בְּנִי, – הַיְשַׁר לִשְׁאוֹל
עָלָיו
וּקְרַב לְאַט־לְאַט אֶל עֶצֶם־הָעִנְיָן:
הָשִׂימָה עַצְמְךָ מַכִּיר־וְלֹא־מַכִּיר,
לֵאמוֹר: „יָדַעְתִּי אֶת אָבִיו, וְאֶת רֵעָיו,
וְגַם אוֹתוֹ מְעַט..." מְסֻבָּר לְךָ, רֵינַלְדוֹ?

רינלדו

כֵּן, אֲדוֹנִי, מְאֹד.

פולוניוס

„כֵּן, גַּם אוֹתוֹ..." – תּוֹסִיף – „אֲבָל מְעַט מְאֹד.
אוּלָם אִם הוּא הָאִישׁ, הֲרֵי זֶה בְּכוֹר־שָׂטָן...
הֲרֵי הוּא כַּךְ־וְכָךְ..." וְכָאן קוּם טְפוֹל עָלָיו
כָּל דֹּפִי שֶׁתִּרְצֶה; אַךְ לֹא דִבְרֵי־שִׁמְצָה,
הַמַּבְאִישִׁים רֵיחוֹ; מֵאֵלֶּה הִשָּׁמֵר!
דַּבֵּר עַל קֻנְדָּסוּת, עַל מַעֲשֵׂי־הֶפְקֵר
וּשְׁאָר תַּעֲלוּלִים, שֶׁעֲלוּמִים וּדְרוֹר
שְׁטוּפִים בָּהֶם תָּמִיד.

רינלדו

כְּגוֹן: שֶׁהוּא קוּבְיוּסְטוּס?

פולוניוס

וְכֵן שֶׁהוּא שִׁכּוֹר, אִישׁ רִיב וּנְבוּל־פֶּה,
קַנְטְרָן וְאִישׁ־זְנוּנִים; — עַד כָּאן מֻתָּר לְךָ.

רינלדו

כֵּן, אֲדוֹנִי, אַךְ זֶה עָשׂוּי לְהַבְאִישׁוֹ.

פולוניוס

חָלִילָה! הֵן תּוּכַל הַמְתֵּק אֶת אַשְׁמָתוֹ:
אַל נָא תִּטְפּוֹל עָלָיו דִּבָּה, שֶׁהוּא מָשְׁחָת
עַד אֶפֶס תַּקָּנָה; לֹא זֹאת כַּוָּנָתִי.
כִּי אִם הַשְׂכֵּל לִרְמוֹז עַל חֲטָאָיו, שֶׁהֵמָּה
אֵינָם כִּבְיָכוֹל, אֶלָּא מוּמֵי חֵרוּת,
רַק חֲזִיזֵי לֵבָב לוֹהֵט וּמִתְגָּעֵשׁ,
אוֹ אַךְ רִתְחָה שֶׁל דָּם סוֹעֵר וְלֹא־רֻסַּן,
שֶׁהִיא חַטַּאת רַבִּים.

רינלדו

אַךְ, אֲדוֹנִי הַטּוֹב...

פולוניוס

כֵּן, מַהִי הַתַּכְלִית?

רינלדו

זֹאת, אֲדוֹנִי, אָמְנָם,
חָפַצְתִּי לְהָבִין.

פולוניוס

הִנֵּהִי הַתַּכְלִית. –
וְהִנְנִי סָבוּר, כִּי תַּחְבּוּלָה כְּשֵׁרָה הִיא. –
בַּעֲבֵרוֹת־קַלּוֹת כִּי תְּלַכְלֵךְ אֶת בְּנִי,
מָשָׁל בְּעֵת מְלָאכָה לְכְלַךְ מְעַט הַכֶּלִי, –
תֵּן דַּעְתְּךָ:
אִישׁ־שִׂיחָתְךָ, אֲשֶׁר אָמַרְתָּ לְחָקְרוֹ,
אִם בְּעֵינָיו רָאָה, אֵיךְ הַבָּחוּר דְּנָן
נִכְשַׁל בַּעֲבֵרוֹת, אֲשֶׁר עָלָיו טָפַלְתָּ, –
וַדַּאי יַסְכִּים לְךָ וְיַעַנְךָ לֵאמוֹר:
„רֵעִי וְאַלּוּפִי", אוֹ: „סֶר", אוֹ: „אֲדוֹנִי",
וְכַיּוֹצֵא בָּזֶה, כְּנֹהַג הַמְּדִינָה
וְתוֹר־מַעֲלָתוֹ.

רינלדו

צָדַקְתָּ, אֲדוֹנִי.

פולוניוס

אוֹ־אָז, אֵפוֹא, אֲנִי... אֲזַי... מַה זֶּה רָצִיתִי לוֹמַר? חַי אֱלֹהִים,
בְּלֹא [illegible] לוֹמַר מַשֶּׁהוּ; מֶה הָיוּ דְּבָרַי הָאַחֲרוֹנִים?

רינלדו

„הַסְכֵּם יַסְכִּים לְךָ וְיַעַנְךָ לֵאמוֹר..."
אוֹ: סֶר..." „אוֹ: אֲדוֹנִי."

פולוניוס

הֲלֹא יַסְכִּים לְךָ וְיַעַן... חֵי רֹאשִׁי!
הֲלֹא יַסְכִּים, לֵאמוֹר: „יָדַעְתִּי אֶת הָאִישׁ:
הֵן רְאִיתִיו אֶתְמוֹל, שִׁלְשׁוֹם, אוֹ יוֹם פְּלוֹנִי,
עִם אֵיזֶה פַּלְמוֹנִי, וְכַאֲשֶׁר אָמַרְתָּ,
שִׂחֵק בְּקוּבִיָּה, נָתַן בְּכוֹס עֵינוֹ,
אוֹ בְּכַדּוּר שִׂחֵק וְהִתְקוֹטֵט"; אוֹ כָּכָה:
„רְאִיתִי, אֵיךְ נִכְנַס לְבֵית־הַמְזֻמּוֹטִים"
(כְּלוֹמַר: לְבֵית־זוֹנוֹת), אוֹ כַּיּוֹצֵא בָּאֵלֶּה;
וּבַעֲלִיל תִּרְאֶה:
הִנֵּה פִּתְיוֹן־כָּזָב שֶׁצָּד לִי דַג־אֱמֶת!
כֹּה אָנוּ הַפִּקְחִים, רוֹאֵי־מֵרֹאשׁ־אַחֲרִית,
נֵלֵךְ עֲקַלְקַלּוֹת, סְחוֹר־סְחוֹר, עֲדֵי נִמְצָא
בְּדֶרֶךְ הֶעָקֹב אֶת דֶּרֶךְ הַמִּישׁוֹר.
וְכֵן, כַּעֲצָתִי אִם תְּכַלְכֵּל דְּבָרֶיךָ,
תַּשְׂכִּיל לַחְקוֹר אֶת בְּנִי. הֲבַנְתָּ לִי, אוֹ לֹא?

רינלדו

הֲבַנְתִּי, אֲדוֹנִי.

פולוניוס

הָאֱלֹהִים עִמְּךָ!
סַע לְשָׁלוֹם.

רינלדו

הוֹ אֲדוֹנִי הַטּוֹב!

פולוניוס

תֵּן דַּעְתְּךָ הֵיטֵב עַל כָּל הֲלִיכוֹתָיו.

רינלדו

כֵּן, אֲדוֹנִי.

פולוניוס

וְתֵן לוֹ וְיִפְרוֹט עַל־פִּי נִבְלוֹ.

רינלדו

טוֹב, אֲדוֹנִי.

פולוניוס

שָׁלוֹם צֵאתְךָ!

(ר י נ ל ד ו יוצא. נכנסת א ו פ ל י ה).

מַה זֹּאת, אוֹפֶלְיָה, מֶה הָיָה לָךְ?

אופליה

אָבוֹי, אָבִי, אֲבוֹי: כָּל־כָּךְ נִבְהַלְתִּי, אַבָּא!

פולוניוס

מִמַּה נִּבְהַלְתְּ? בְּשֵׁם הָאֱלֹהִים!

אופליה

אָבִי!

יָשַׁבְתִּי בְּחַדְרִי, יָשַׁבְתִּי וְתָפַרְתִּי,
וְהַמְלֶט הַנָּסִיךְ, – וְזֶה מִקְטָרְנוֹ פָּרוּם,
לֹא כּוֹבַע לְרֹאשׁוֹ, גַּרְבָּיו מְלֻכְלָכִים
וּבְאֵין בִּירִית לָהֶם שְׁמוּטִים עַד קַרְסֻלָּיו,
חִוֵּר כְּכֻתָּנְתּוֹ, כּוֹשֵׁל, בְּפִיק־בִּרְכַּיִם,
מַבַּט עֵינָיו אוֹמֵר אֵימָה וְרַחֲמִים,
כְּאִלּוּ זֶה־עַתָּה שֻׁלַּח מִשְּׁאוֹל תַּחְתִּית
כִּשְׁלִיחַ הַמָּגוֹר, – מוֹפִיעַ לְעֵינָי.

פולוניוס

טָרוּף מֵאַהֲבָה אֵלֶיךָ?

אופליה

לֹא יָדַעְתִּי,
אַךְ אֲפַחֵד, כִּי כֵן, אָבִי.

פולוניוס

וּמַה דִּבֵּר?

אופליה

הוּא אֶת יָדִי לָקַח, אָחַז בָּהּ בְּחָזְקָה;
פִּתְאֹם לַאֲחוֹרָיו נָסוֹג כִּמְלוֹא הַזְּרוֹעַ
וְשָׂם כַּף־יָד שֵׁנִיָּה מֵעַל לְגַבּוֹתָיו,
וַיְהִי בּוֹחֵן פָּנַי בָּחוֹן הֵיטֵב, כְּאִלּוּ
בִּקֵּשׁ לוֹ לְצַיְּרָן. וְכֹה עָמַד זְמַן רָב;

לִבְסוֹף, מְשֶׁנִּעֵר אֶת כַּף־יָדִי בְּנַחַת
וּפְעָמִים שָׁלשׁ הֵנִיעַ בְּרֹאשׁוֹ,
הִשְׁמִיעַ אֲנָחָה כֹּה עֲמֻקָּה, מָרָה,
כְּאִלּוּ לְבָבוֹ חִשֵּׁב לְהִשָּׁבֵר
וּבָא קִצּוֹ פִּתְאֹם. אַזַי הִרְפָּה מִמֶּנִּי,
הָפַךְ אֵלַי פָּנָיו מֵעֵבֶר לִכְתֵפוֹ;
עַד כִּי נִדְמָה: דַּרְכּוֹ מוֹצֵא הוּא בְּלִי עֵינַיִם,
כִּי כָךְ, בִּלְעֲדֵיהֶן, עָבַר אֶת סַף הַדֶּלֶת,
וְעַד הַסּוֹף הָיָה אוֹרָן פּוֹנֶה אֵלָי.

פולוניוס

נֵלֵךְ יַחְדָו, בִּתִּי. נֵלֵךְ, נִמְצָא הַמֶּלֶךְ.
אָכֵן, זֶהוּ מַמָּשׁ דִּבּוּק שֶׁל אַהֲבָה,
אֲשֶׁר בְּשִׁגְיוֹנָהּ תַּשְׁמִיד עַצְמָהּ לָדַעַת
וְלֵב אָדָם תַּמְרִיץ לְמַעֲשֵׂי אָבְדָן,
כְּכָל יִצְרֵי־אֱנוֹשׁ בְּרֹב עִנּוּיֵיהֶם
מִתַּחַת לַשָּׁמַיִם. צַר לִי עַד מְאֹד —
הַאִם לֹא תְמוֹל־שִׁלְשׁוֹם דִּבַּרְתְּ אֵלָיו קָשׁוֹת?

אופליה

לֹא, אֲדוֹנִי־אָבִי, אֲבָל כְּמִצְוָתְךָ
סֵרַבְתִּי לְקַבֵּל אֶת מִכְתָּבָיו, וּרְאוֹת
פָּנַי לֹא נְתַתִּיו.

פולוניוס

וְהוּא שֶׁהִטְרִיפוֹ.

חֲבָל שֶׁאַצְתִּי אָז לַחְרוֹץ עָלָיו מִשְׁפָּט.
חָשַׁבְתִּי: אַךְ מִשְׂחָק הוּא מְשַׂחֵק עִמָּךְ
וַיְדִיחֵךְ סוֹף־סוֹף. אָרוּר הוּא חֲשָׁדִי!
חַי אֱלֹהִים, דַּרְכָּהּ שֶׁל הַזִּקְנָה תָּמִיד
הַחְטֵא הַמַּטָּרָה בְּחִשְׁבּוֹנוֹת רַבִּים
כְּשֵׁם שֶׁהַבַּחֲרוּת חוֹטֵאת בְּאֵין־חֶשְׁבּוֹן.
נֵלֵךְ נָא אֶל הַמֶּלֶךְ, נוֹדִיעוֹ עַל כָּךְ;
כִּי בְּהַסְתֵּר־דָּבָר הֵן רַק נָמִיט כְּלָיָה,
כִּסּוּי הָאַהֲבָה נוֹרָא מִגְּלוּיָהּ.
נֵלֵךְ!

(יוצאים)

מעמד ב

חדר בארמון

(קול חצוצרות. נכנסים המלך, המלכה, רוזנקרנץ, גילדנשטרן ומשרתים)

המלך

בְּרוּכִים תִּהְיוּ לִי, רוֹזֶנְקְרַנְץ וְגִילְדֶנְשְׁטֶרְן!
מִלְּבַד אֲשֶׁר חָשְׁקָה נַפְשֵׁנוּ לִרְאוֹתְכֶם,
הֵן גַּם מִשּׁוּם הֶכְרֵחַ לְהֵעָזֵר בָּכֶם
הִבְהַלְנוּכֶם לְכָאן. הֲלֹא שְׁמַעְתֶּם דָּבָר
עַל גִּלְגּוּלוֹ שֶׁל הַמְלֶט; זוֹ לָשׁוֹן בָּחַרְתִּי,
לְפִי שֶׁגַּם תּוֹכוֹ וְגַם בָּרוֹ שֻׁנּוּ בּוֹ

עַד אֵין לְהַכִּירוֹ. מִלְּבַד פְּטִירַת אָבִיו,
מָה עוֹד סִבָּה יָכְלָה טַלְטֵל אֶת דַּעְתּוֹ –
נִלְאֵיתִי לְשַׁעֵר. עַל־כֵּן בִּקַּשְׁנוּכֶם,
אַתֶּם, שֶׁגְּדַלְתֶּם עִמּוֹ מִשַּׁחֲרוּתוֹ
וְעַד הַיּוֹם רֵעָיו בְּגִיל וְהֶלֶךְ־רוּחַ,
הוֹאִילוּ בְּטוּבְכֶם יָמִים מִסְפָּר לָשֶׁבֶת
עִמָּנוּ בָּאַרְמוֹן, לְמַעַן יִמָּשֵׁךְ
לִבּוֹ לְמַזְמוּטִים בְּנֹעַם חֶבְרַתְכֶם,
וּמִנְּסִבּוֹת־דְּבָרִים תְּנָכְחוּ לָדַעַת,
אִם אֵין כָּאן עוֹד דָּבָר אֲשֶׁר לֹא הִכַּרְנוּהוּ,
וְהוּא עוֹכְרֵהוּ נֶפֶשׁ; וּבְהִגָּלוֹתוֹ,
יְהֵא לְאֵל יָדֵנוּ לְהַמְצִיא מַרְפֵּא לוֹ.

המלכה

אוֹרְחֵינוּ הַיְקָרִים, רַבּוֹת דִּבֵּר בָּכֶם,
וּמֻבְטָחָה אֲנִי, כִּי אֵין בָּאָרֶץ שְׁנַיִם,
בָּהֶם דָּבַק מִכֶּם. אִם טוֹב בְּעֵינֵיכֶם
לִגְמוֹל עִמָּנוּ חֶסֶד וּנְדִיבוּת־לֵבָב
לִשְׁהוֹת אִתָּנוּ כָּאן יָמִים מִסְפָּר כְּדֵי
לִהְיוֹת לְתוֹחַלְתֵּנוּ עֵזֶר וּמִשְׁעֶנֶת, –
כִּי אָז גְּמוּל שִׁבְתְּכֶם יְהֵא כְּיַד הַמֶּלֶךְ
בְּהֵיטִיבוֹ לִמְיטִיבָיו.

רוזנקרץ

הוֹד־מַלְכוּתְכֶם,

בְּשִׁלְטוֹנְכֶם כִּי עֹז הֵן יָאֲתָה לָכֶם
אֶת תֹּקֶף רְצוֹנְכֶם בְּצַו לָשִׂים עָלֵינוּ,
וְלֹא בְּבַקָּשָׁה.

גילדנשטרן

צַו: וְנַעֲשֶׂה.
כִּי הִנְנוּ שָׂמִים בָּזֶה לְרַגְלֵיכֶם
לִבֵּנוּ הַנָּכוֹן לְשָׁרֶתְכֶם בַּכֹּל,
כְּמִצְוַתְכֶם עָלֵינוּ.

המלך

תּוֹדָה, רוֹזֶנְקְרַנְץ וְגִילְדֶנְשְׁטֶרְן הֶחָבִיב.

המלכה

תּוֹדָה, גִילְדֶנְשְׁטֶרְן וְרוֹזֶנְקְרַנְץ הֶחָבִיב.
וְזֹאת אֲבַקֶּשְׁכֶם: לְכוּ מִיָּד אֶל בְּנִי,
אֲשֶׁר שֻׁנָּה כָּל־כָּךְ. – יֵלְכוּ מִן הַמְשָׁרְתִים
וְאֶת הָאֲדוֹנִים יָבִיאוּ נָא אֶל הַמְּלֶט.

גילדנשטרן

יְהִי רָצוֹן שֶׁאָנוּ וַאֲשֶׁר נִפְעַל
נַצְלִיחַ וְנִהְיֶה לְנַחַת לוֹ וּלְעֵזֶר!

המלכה

אָמֵן, יְהִי רָצוֹן.

(רוזנקרנץ, גילדנשטרן ואחדים מן המשרתים יוצאים. נכנס פולוניוס)

פולוניוס

מַלְכִּי הָרָם, שְׂמֵחִים הִנֵּה חָזְרוּ הַיּוֹם
צִירֶיךָ מִנּוֹרְבֶגְיָה.

המלך

אִישׁ בְּשׂוֹרוֹת טוֹבוֹת הָיִיתָ מֵעוֹדְךָ.

פולוניוס

הַאִם לֹא כֵן, מַלְכִּי? יְהֵא לִבְּךָ בָּטוּחַ:
נַפְשִׁי וְחוֹבָתִי שְׁתֵּיהֶן הִקְדַּשְׁתִּי קֹדֶשׁ
לְמֶלֶךְ־הַמְּלָכִים וּלְהוֹד־מַלְכִּי גַּם יָחַד.
וְהִנְנִי סָבוּר (אוֹ שֶׁמָּא מֹחַ זֶה
לֹא עוֹד יַשְׂכִּיל לִהְיוֹת חֲכַם־הַצַּיָּדִים,
הַתָּר עִקְבֵי טַרְפּוֹ), כִּי אֶל־נָכוֹן מָצָאתִי
אֶת עֶצֶם הַסִּבָּה לְשִׁגְעוֹנוֹ שֶׁל הַמְלֶט.

המלך

דַּבֵּר עַל זֹאת, דַּבֵּר, כִּי זֹאת אֶשְׁאַף לִשְׁמוֹעַ.

פולוניוס

תְּחִלָּה קַבֵּל פְּנֵיהֶם שֶׁל הַצִּירִים. דְּבָרַי
יִהְיוּ פַּרְפְּרָאוֹת כְּתֹם הַסְּעֻדָּה.

המלך

כַּבְּדֵם, אֵפוֹא, אַתָּה וַהֲבִיאֵם אֵלָי.

(פולוניוס יוצא)

הָהּ גֶּרְטְרוּד יְקָרָה, אוֹמֵר הוּא, כִּי מָצָא
אֶת שֹׁרֶשׁ הָרֹגֶז אֲשֶׁר תָּקַף אֶת בְּנֵךְ.

המלכה

נִדְמֶה לִי, כִּי אַחַת הִיא הַסִּבָּה לְכָךְ:
הֲלֹא הוּא מוֹת אָבִיו וּפֶתַע נִשּׂוּאֵינוּ.

המלך

נַחְקוֹר זֹאת וְנֵדַע.

(נכנסים פולוניוס, וולטימנד וקורנליוס)

שָׁלוֹם לָכֶם, רֵעִים!
אֱמוֹר נָא, וּוֹלְטִימַנְד, מַה מְּנוֹרֶג אָחִינוּ?

וולטימנד

בְּרָכוֹת מַאֲלִיפוֹת תְּשׁוּבוֹת לְאַחוּלֶיךָ.
רֵאשִׁית־דָּבָר פָּקַד לַחְדּוֹל מִגִּיּוּסִים,
שֶׁבֶּן־אָחִיו זָמַם, וְהוּא טָעָה לַחְשׁוֹב
כִּי כָל כַּוָּנָתָם הַמִּלְחָמָה עַל פּוֹלִין,
אַךְ הִתְבּוֹנֵן הֵיטֵב וַיִּוָּכַח כִּי הֵמָּה
הוּכְנוּ לְמִלְחָמָה עָלֶיךָ, מֶלֶךְ רָם!
הֵיטֵב חָרָה אַפּוֹ, כִּי סָבְבוּ בְּכַחַשׁ
חָלְיוֹ וְזִקְנָתוֹ וְרִפְיוֹנוֹ, וַיְצַו

לִתְפּוֹס אֶת פּוֹרְטִינְבְּרַס. מִיָּד נִכְנַע הַלָּז,
שָׁמַע תּוֹכַחַת־פִּיו שֶׁל נוֹרְוֶג וּלְבַסּוֹף
נִשְׁבַּע לִפְנֵי דוֹדוֹ, כִּי לְעוֹלָם־וָעֶד
לֹא עוֹד יִשָּׂא חַרְבּוֹ עַל הוֹד־רוֹמְמוּתֶךָ.
אֲזַי, כְּטוֹב־לִבּוֹ, קָצַב לוֹ הַזָּקֵן
סַךְ שְׁלשֶׁת אֲלָפִים מַתָּן בְּכָל שָׁנָה
וְגַם יִפָּה כֹּחוֹ לִשְׁלוֹחַ צְבָאוֹתָיו,
אֲשֶׁר אָסַף עַד כֹּה, לִקְרָב עַל פּוֹלָנִים.
וְזֹאת הַבַּקָּשָׁה אֲשֶׁר שָׁלַח אֵלֶיךָ:

(מוסר אגרת)

שֶׁלַּתַּכְלִית הַזֹּאת תּוֹאִיל בְּחַסְדְּךָ
לָתֵת לִצְבָאוֹתָיו עֲבוֹר בִּגְבוּלוֹתֶיךָ,
עַל־פִּי הָעֲרֻבּוֹת וְיֶתֶר הַתְּנָאִים
הַמְּפֹרָשִׁים בָּזֶה.

המלך

הִנַּחְתָּ דַּעְתֵּנוּ.
בִּשְׁעַת־הַפְּנַאי נִקְרָא, גַּם נְשִׁיבוֹ דָּבָר,
אַחַר שֶׁנְּעַיֵּן הֵיטֵב. וּלְפִי־שָׁעָה
קַבְּלוּ נָא רַב־תּוֹדוֹת עַל עֲמַלְכֶם הַטּוֹב.
לְכוּ לְהִנָּפֵשׁ. נִסְעַד הַלַּיְלָה יָחַד
בָּרוּךְ שׁוּבְכֶם!

(וולטימנד וקורנליוס יוצאים)

פולוניוס

יָפֶה גָּמַרְנוּ הָעִנְיָן.

מַלְכִּי וּגְבִירָתִי, לְהִתְוַכֵּחַ בָּזֶה,
מַה פֵּשֶׁר הוֹד־מַלְכוּת, וּמַה חוֹבָה, וְלָמָּה
הַזְּמַן הוּא זְמַן, הַיּוֹם הוּא יוֹם, וְלַיְלָה – לַיְלָה,
הֲרֵי זֶה אִבּוּד־זְמַן וְאִבּוּד יוֹם וָלַיְלָה.
וּלְפִי שֶׁהַקִּצּוּר הוּא נֶפֶשׁ הַחָכְמָה
וַאֲרִיכוּת־לָשׁוֹן – רַק גּוּף וְזִיו חִיצוֹן לָהּ, –
אֶחְשׂוֹךְ דְּבָרַי: בִּנְכֶם הָרָם הוּא מְשֻׁגָּע.
אָמַרְתִּי „מְשֻׁגָּע" פְּשׁוּטוֹ כְּמַשְׁמָעוֹ,
כִּי מַהוּ מְשֻׁגָּע אִם לֹא הֱיוֹת אָדָם
נוֹהֵג בְּשִׁגָּעוֹן? אֲבָל נֶחְדַּל מִזֶּה.

המלכה

פָּחוֹת דִּבְרֵי סִלְסוּל, יוֹתֵר אֶל הָעִנְיָן.

פולוניוס

נִשְׁבַּעְתִּי, הַגְּבִירָה, כִּי אֵין פֹּה כָּל סִלְסוּל!
אָכֵן, הוּא מְשֻׁגָּע. אֱמֶת הִיא זוֹ כִּי צַר לִי,
וְצַר לִי כִּי אֱמֶת הִיא! פִּלְפּוּלִים שֶׁל סָרָק!
אַךְ נֵרֶף נָא מֵהֶם. לֹא עוֹד אַמְלִיץ דְּבָרַי.
הוּא מְשֻׁגָּע אֵפוֹא. וּבְכֵן, עַכְשָׁו צָרִיךְ
לִמְצוֹא אֶת הַסִּבָּה שֶׁל הָאֶפֶקְט הַזֶּה,
אוֹ טוֹב מִזֶּה לוֹמַר: שֶׁל הַדֶּפֶקְט הַזֶּה,
אֲשֶׁר אֶת הָאֶפֶקְט הָפַךְ לְדֶפֶקְטִיבִי.
הִנֵּה מַה שֶּׁצָּרִיךְ, וְזֶהוּ גַּם הַצֹּרֶךְ.
וְשִׂימוּ לֵב!

יֵשׁ בַּת לִי – הִיא שֶׁלִּי, כָּל זְמַן שֶׁהִיא בִּתִּי.
וְזוֹ בִּתִּי, מִתּוֹךְ חוֹבָה שֶׁל כִּבּוּד־אָב,
רְאוּ, נָתְנָה לִי זֹאת. הַקְשִׁיבוּ נָא וּשְׁפֹטוּ:

(קורא)

„לְבַת־הַשָּׁמַיִם, שְׁכִינַת נַפְשִׁי, אוֹפֶלְיָה בַּת־הַחֲמוּדוֹת".

זֶהוּ נִיב קְלוֹקֵל, נִיב זֶה נִבְזֶה הוּא, „בַּת הַחֲמוּדוֹת"
נִיב נִבְזֶה הוּא; אַךְ שִׁמְעוּ נָא הָלְאָה. הִנֵּה:

(קורא)

„בְּגְאוֹן חֵיקֵךְ הַצַּח וְהַלָּבָן יָנוּחוּ" וְכֻלֵּי...

המלכה

וְכֹה כָּתַב לָהּ הַמְּלֶט?

פולוניוס

הַמְתִּינִי, הַגְּבִירָה! לֹא אֲחַסֵּר דָּבָר.

(קורא)

„אִמְרִי: אֵין־אֵשׁ הִיא הַכּוֹכֶבֶת,
אִמְרִי, כִּי שֶׁמֶשׁ לֹא תִּסֹּב,
אִמְרִי, כִּי הָאֱמֶת כּוֹזֶבֶת,
אַךְ אַל תֹּאמְרִי, כִּי לֹא אֹהַב.

הוֹ, אוֹפֶלְיָה הַיְקָרָה, לֹא תִּצְלַח יָדִי בִּמְלֶאכֶת הַשִּׁיר, לֹא הִסְכַּנְתִּי לִקְצוֹב אֶת אַנְחוֹתַי בְּקֶצֶב וּמִשְׁקָל, אַךְ כִּי אָמְנָם נִפְלָאתָה אַהֲבָתִי לָךְ, אַתְּ הַנִּפְלָאָה מִכֹּל, הַאֲמִינִי לִי. שָׁלוֹם לָךְ!
שֶׁלְּךָ לַעֲדֵי־עַד, הַדְּגוּלָה בַּבָּנוֹת,
כָּל עוֹד שֶׁלִּי הִיא הַמְּכוֹנָה הַזֹּאת,
הַמְּלֶט."

כָּל זֹאת לִי הֶרְאֲתָה בִּתִּי הַצַּיְתָנִית,
אַף יְתֵרָה מִזּוֹ: אֵיכָה, סוֹבֵב אוֹתָהּ,
וְכָל הַפְצָרוֹתָיו, מָתַי, הֵיכָן וְאֵיךְ, —
הַכֹּל סִפְּרָה בִּתִּי.

המלך

וְאֵיךְ קִבְּלָה בִּתְּךָ
רַחֲשֵׁי אַהֲבָתוֹ?

פולוניוס

מַה דַּעְתְּךָ עָלַי?

המלך

כִּי אִישׁ הָגוּן אַתָּה וְגֶבֶר־אֱמוּנִים.

פולוניוס

וּלְוַאי וְתִוָּכַח. אַךְ מֶה חָשַׁבְתָּ לוּא
רָאִיתִי בְּשַׂגְשֵׂג אַהֲבָתוֹ אֵלֶיהָ, —
(וְהֵן הִשְׂגַּחְתִּי בָהּ, בְּטֶרֶם תְּגַלֶּה
בִּתִּי לִי אֶת הַסּוֹד) — מַה חֲשַׁבְתֶּם אֲזַי,
מַלְכִּי וּגְבִירָתִי, לוּא, לְמָשָׁל, הָיִיתִי
כְּסֵפֶר־הָרְשׁוּמוֹת, אוֹ כְּשֻׁלְחַן־סוֹפְרִים,
אוֹ אִלּוּ לְנַפְשִׁי רָמַזְתִּי לְהַחְרִישׁ,
אוֹ לוּא כִּלְאַחַר־יָד רָאִיתִי אֲהָבָיו, —
מַה חֲשַׁ[illegible] אֲזַי? אַךְ לֹא, כִּי מֵישָׁרִים

פָּעֲלָתִי וָאַגִּיד לְעַלְמָתִי, לֵאמוֹר:
„זֶה הַמְלֶט הוּא נָסִיךְ, נִשְׂגָּב מִמַּזָּלֵךְ,
וְלֹא תִּהְיֶה כָּזֹאת”. מִיָּד צִוִּיתִי לָהּ
לְהִסָּגֵר הֵיטֵב וְלֹא לִרְאוֹת פָּנָיו,
לָשִׁיב רֵיקָם כָּל רָץ, לֹא לְקַבֵּל כָּל שַׁי;
הִיא טָעֲמָה לִקְחִי וּמִפִּרְיוֹ אָכְלָה,
וְהוּא, דַּנֻּעֲזָב, – אַגִּידָה בִּקְצָרָה, –
שָׁקַע בְּעִצָּבוֹן, אַחַר – בְּתַעֲנִית,
אַחַר – בְּאֵין־שֵׁנָה, אַחַר־כָּךְ – בְּרִפְיוֹן,
אַחַר – בְּפִזְרוֹן־לֵב, וְכָךְ מִדֶּחִי אֶל דֶּחִי,
עַד בּוֹא הַשִּׁגָּעוֹן, בּוֹ יִשְׁתּוֹלֵל הַיּוֹם,
לְדַאֲבוֹן־לֵבָב.

המלך

וְאַתְּ סְבוּרָה, כִּי כֵּן הוּא?

המלכה

זֶה יִתָּכֵן מְאֹד.

פולוניוס

הַכְבָר הָיְתָה כָּזֹאת, הָעִידוּ בְּפָנַי,
אֲשֶׁר בְּפֶה מָלֵא אָמַרְתִּי כִּי הוּא כֵּן,
וְהוּא אֵינֶנּוּ כֵּן?

המלך

אֵינִי זוֹכֵר כָּזֹאת.

פולוניוס

(מורה על ראשו וכתפו)

הַתֵּז נָא זֶה מִזּוֹאת, בְּאִם לֹא כֵן דִּבַּרְתִּי...
אִם נְסִבּוֹת־הַזְּמַן יָאִירוּ לִי פָּנִים,
אֶמְצָא אֶת הָאֱמֶת, אֲפִלּוּ תִּטָּמֵן
בְּבֶטֶן אֲדָמָה.

המלך

וְאֵיךְ יוּכַח דָּבָר?

פולוניוס

הֵן יֵשׁ כִּי יִתְהַלֵּךְ אַרְבַּע שָׁעוֹת תְּמִימוֹת
בָּאַכְסַדְרָה הַזֹּאת.

המלכה

אָמְנָם זֶה מִנְהָגוֹ.

פולוניוס

הִנֵּה לְעֵת כָּזֹאת אֶשְׁלַח אֵלָיו בִּתִּי;
וְאָנוּ נִסְתַּתֵּר מֵעֵבֶר לַפַּרְגּוֹד,
לִרְאוֹת בִּפְגִישָׁתָם, וְאִם לֹא הִתְאַהֵב
וְלֹא בַּעֲבוּרָהּ יָצָא מִדַּעְתּוֹ, –
קָטֹנְתִּי מִלִּהְיוֹת יוֹעֵץ־הַמַּמְלָכָה,
וְדִין הוּא כִּי אֶהְיֶה אַחַד הַפַּיָּסִים.

המלך

נִרְאֶה.

המלכה

הוּא בָּא! מִסְכֵּן עָצוּב, קוֹרֵא בְּסֵפֶר.

פולוניוס

לְכוּ מִפֹּה שְׁנֵיכֶם. לְכוּ־נָא, אֲבַקֵּשׁ.
הִנֵּה אֶגַּשׁ אֵלָיו מִיָּד. סִלְחוּ־נָא לִי.
(המלך, המלכה והמשרתים יוצאים.
נכנס המלט וקורא בספר)
הוֹ, הֲשָׁלוֹם לְךָ, נְסִיךְ יָקָר לִי, הַמְלֶט?

המלט

שָׁלוֹם לִי, תְּהִלָּה לְאֵל עֶלְיוֹן.

פולוניוס

הֲתַכִּירֵנִי, הַנָּסִיךְ?

המלט

הִכַּרְתִּיךָ הֵיטֵב, הֲלֹא מוֹכֵר־דָּגִים אַתָּה.

פולוניוס

חָלִילָה לִּי, הַנָּסִיךְ!

המלט

וּלְוַאי הָיִיתָ אִישׁ יָשָׁר כָּמוֹהוּ.

פולוניוס

אִישׁ יָשָׁר, הַנָּסִיךְ?

המלט

כֵּן, אֲדוֹנִי; לִהְיוֹת אִישׁ יָשָׁר בְּעוֹלָם אֲשֶׁר כָּזֶה, הֲרֵי זֶה לִהְיוֹת אֶחָד מֵרְבָבָה.

פולונ"

אֱמֶת וְנָכוֹן, נָסִיךְ!

המלט

כִּי אִם תַּשְׁרִיץ הַשֶּׁמֶשׁ רִמָּה וְתוֹלֵעָה בְּכֶלֶב מֵת, הֲלֹא כֶּאֱלֹהוּת הִיא הַמְנַשֶּׁקֶת לִנְבֵלָה... הֲיֵשׁ לְךָ בַּת?

פולוניוס

יֵשׁ, נָסִיךְ.

המלט

אַל תַּנִּיחֶנָּה לְשׁוֹטֵט בַּשֶּׁמֶשׁ: הָגֹה וְהָרֹה – בִּרְכַּת־שָׁמַיִם הִיא, אַךְ לֹא כַּאֲשֶׁר תֶּהֱרֶה בִתְּךָ. שָׁמְרֶנָּה, יְדִידִי.

פולוניוס

מַה כַּוָּנָתְךָ לוֹמַר בָּזֶה? (הצדה) עוֹד בְּתִי מַנְגִינָתוֹ כָּל הַיָּמִים. וּבְכָל זֹאת, לֹא הִכִּירַנִי תְּחִלָּה; אָמַר, כִּי מוֹכֵר־דָּגִים אֲנִי. אָכֵן, הִרְחִיק מְאֹד, הִרְחִיק מְאֹד לָלֶכֶת; אָמְנָם, גַּם אָנֹכִי הִרְבֵּיתִי בִּנְעוּרַי לְהִתְיַסֵּר בְּיִסּוּרֵי הָאַהֲבָה; כִּמְעַט כָּמוֹהוּ. אָשׁוּבָה־נָּא וַאֲשׂוֹחַח עִמּוֹ. – מָה אַתָּה קוֹרֵא, נָסִיךְ?

המלט

מִלִּים, מִלִּים, מִלִּים.

פולוניוס

וּמַהוּ הָעִנְיָן, נָסִיךְ?

המלט

בֵּין מִי לְמִי?

פולוניוס

כַּוָּנָתִי לִשְׁאוֹל, מַהוּ עִנְיָנוֹ שֶׁל הַסֵּפֶר שֶׁקּוֹרֵא הַנָּסִיךְ?

המלט

דִּבְרֵי־לַעַז, אֲדוֹנִי; לְפִי שֶׁסַּטִירִיקָן־מְנֻוָּל זֶה אוֹמֵר פֹּה, כִּי לַזְּקֵנִים יֵשׁ זְקַן־שֵׂיבָה, כִּי פְּנֵיהֶם חֲרוּשֵׁי־קְמָטִים, כִּי עֵינֵיהֶם זָבוֹת עִנְבָּר דָּחוּס וּשְׂרָף עֲצֵי־שְׁזִיפִים, וְכִי חֶסְרוֹן־בִּינָה לָהֶם לְמַכְבִּיר עִם רִפְיוֹן מָתְנַיִם; וְהַדְּבָרִים

הָאֵלֶּה, אֲדוֹנִי, אַף כִּי בְּכָל עֱזוּז נַפְשִׁי וּמְאֹדִי אַאֲמִין בְּצִדְקָתָם, מִכָּל־מָקוֹם אֲדַמֶּה, כִּי גְנַאי הוּא לְכָתְבָם עַל סֵפֶר; לְפִי שֶׁגַּם אַתָּה, אֲדוֹנִי, הֲלֹא הִזְקַנְתָּ כָּמוֹנִי, אִלּוּ יָכֹלְתָּ לָלֶכֶת אֲחוֹרַנִּית, כְּדֶרֶךְ הַסַּרְטָן.

פולוניוס (הצדה)

אָמְנָם דְּבָרָיו הֵם שִׁגָּעוֹן, אַךְ יֵשׁ בָּהֶם שִׁיטָה. – נָסִיךְ, אוּלַי תָּסוּר מֵרוּחַ־הַפְּרָצִים?

המלט

אֶל בּוֹר קִבְרִי?

פולוניוס

אָמְנָם כֵּן, הוּא מִחוּץ־לְרוּחַ הַפְּרָצִים הַזֶּה. (הצדה) מַה נְּכוֹחוֹת הֵן לִפְעָמִים תְּשׁוּבוֹתָיו! אָכֵן, זֶהוּ לְעִתִּים יִתְרוֹנוֹ שֶׁל הַשִּׁגָּעוֹן, אֲשֶׁר לֹא תָמִיד יִזְכּוּ בּוֹ הַבִּינָה וְהַשֵּׂכֶל הַיָּשָׁר. עַתָּה אֶעֶזְבֶנּוּ וַאֲטַכֵּס עֵצָה, אֵיךְ לְזַמְּנוֹ עִם בִּתִּי. – נָסִיךְ נִכְבָּד, בְּשֵׁפֶל־בֶּרֶךְ אֲבַקֵּשׁ אֶת רִשְׁיוֹנְךָ לְהִפָּרֵד מִמֶּךָּ.

המלט

לֹא תוּכַל, אֲדוֹנִי, לָקַחַת מִמֶּנִּי דָּבָר אֲשֶׁר אֶשְׂמַח לְהִפָּרֵד מִמֶּנּוּ יוֹתֵר מִזֶּה. (הצדה) מִלְּבַד חַיַּי, מִלְּבַד חַיַּי, מִלְּבַד חַיָּי.

פולוניוס

שְׁלוֹמוֹת עָלֶיךָ, הַנָּסִיךְ.

המלט

הוֹ, הַזְּקֵנִים הַשּׁוֹטִים וְהַטַּרְחָנִים הַלָּלוּ!

(נכנסים רוזנקרנץ וגילדנשטרן)

פולוניוס

אֶת הַמֶּלֶט הַנָּסִיךְ מְבַקְּשִׁים אַתֶּם; הוּא כָּאן.

רוזנקרנץ (לפולוניוס)

בִּרְכַּת־מָרוֹם עָלֶיךָ, אֲדוֹנִי!

(פולוניוס יוצא)

גילדנשטרן

נָסִיךְ נִכְבָּד מְאֹד!

רוזנקרנץ

נָסִיךְ יָקָר מְאֹד!

המלט

רֵעַי הַנִּלְבָּבִים! הֲשָׁלוֹם לְךָ, גִּילְדֶנְשְׁטֶרְן? — אַח, רוֹזֶנְקְרַנְץ?
בַּחוּרֵי־חֶמֶד, הֲשָׁלוֹם לָכֶם, הַשְּׁנַיִם?

רוזנקרנץ

כִּלְכָל הַבֵּינוֹנִים אֲשֶׁר בִּבְנֵי־הָאָרֶץ.

גילדנשטרן

אַשְׁרֵינוּ וְטוֹב לָנוּ, כִּי לֹא טוֹב לָנוּ יוֹתֵר מִדַּי. הֵן לֹא עֲטָרָה אֲנַחְנוּ לְרֹאשׁ פוֹרְטוּנָה.

המלט

אַף לֹא עָקֵב לְסֻלְיָתָהּ?

רוזנקרנץ

גַּם לֹא זֹאת, נָסִיךְ.

המלט

אִם־כֵּן, אֵפוֹא, סְמוּכִים אַתֶּם לְאֵזוֹר־מָתְנֶיהָ, לֵאמֹר: בְּעֶצֶב הַטַּבּוּר אֲשֶׁר לְמַתְּנוֹת חֲסָדֶיהָ.

גילדנשטרן

אָכֵן, מְשַׁמְּשֶׁיהָ אֲנַחְנוּ.

המלט

בְּבֵית־סְתָרֶיהָ שֶׁל פוֹרְטוּנָה? הוֹ, צְדַקְתֶּם מְאֹד: הֲלֹא זוֹנָה הִיא. וּמֶה חָדָשׁ בָּאָרֶץ?

רוזנקרנץ

אֵין כָּל חָדָשׁ, נָסִיךְ, זוּלָתִי, אוּלַי, כִּי יֵשׁ כְּבָר מְעַט יֹשֶׁר בָּעוֹלָם.

המלט

מַשְׁמָע, כִּי יוֹם־הַדִּין כְּבָר כְּמַשְׁמֵשׁ וּבָא; אַךְ אֵין אֱמֶת בַּחֲדָשׁוֹת הָאֵלֶּה. הָבָה־נָּא, אֵפוֹא, אֶעְאַלְכֶם בְּיֶתֶר פְּרָטוּת: מַה זֶּה, רֵעַי הַיְקָרִים, עוֹלַלְתֶּם לָהּ, לְפוֹרְטוּנָה, כִּי שְׁלָחָה אֶתְכֶם לְבֵית־הַסֹּהַר הֲנָּה?

גילדנשטרן

לְבֵית־הַסֹּהַר, נָסִיךְ?

המלט

דֶּנְמַרְק – הִיא בֵּית־סֹהַר.

רוזנקרנץ

אִם כֵּן, כָּל הָעוֹלָם כֻּלּוֹ הוּא בֵּית־סֹהַר.

המלט

וְגַם בָּנוּי לְתִפְאָרָה; וּבוֹ מְדוֹרִים הַרְבֵּה, בָּתֵּי־מִשְׁמָר, בּוֹרוֹת וְצִינוֹקוֹת; וְדֶנְמַרְק הִיא מִן הַגְּרוּעִים שֶׁבָּהֶם.

רוזנקרנץ

לֹא כֵן דַּעְתֵּנוּ, נָסִיךְ.

המלט

אִם כֵּן, לֹא כְּבֵית־סֹהַר הִיא לָכֶם; כִּי אֵין רָע וְאֵין טוֹב

בָּעוֹלָם, אֶלָּא בְּמַחֲשַׁבְתֵּנוּ וּמִשְׁפָּטֵנוּ בִּלְבָד; לִי הִיא בֵּית־סֹהַר.

רוזנקרנץ

אִם כֵּן רוּחֲךָ הַשּׁוֹאֵף־גְּדוֹלוֹת הוּא הַהוֹפְכָהּ לְבֵית־סֹהַר בְּעֵינֶיךָ; צַר בָּהּ הַמָּקוֹם לְנַפְשְׁךָ.

המלט

הוֹ, אֵל עֶלְיוֹן! הֲלֹא גַם בְּתוֹךְ קְלִפַּת אֱגוֹז יָכֹלְתִּי לִהְיוֹת בְּנַפְשִׁי מֶלֶךְ עַל מֶרְחֲבֵי אֵין־קֵץ, לוּלֵא חֲלוֹמוֹתַי הָרָעִים.

גילדנשטרן

הַחֲלוֹמוֹת הַלָּלוּ הֲלֹא הֵם־הֵמָּה הַשְּׁאִיפָה אֶל הַגְּדוֹלוֹת. כָּל עֶצֶם שְׁאִיפַת־הַגְּדוֹלוֹת – הֲלֹא רַק צֵל שֶׁל חֲלוֹם הוּא.

המלט

אַף עֶצֶם הַחֲלוֹם הֲלֹא גַם הוּא רַק צֵל.

רוזנקרנץ

צָדַקְתָּ עַד מְאֹד: וּלְדַעְתִּי, כֹּה אַוְרִירִית וְכֹה קַלַּת־מִשְׁקָל הִיא הַשְּׁאִיפָה הַזֹּאת, שֶׁאֵינֶנָּה בְּעֵינַי אֶלָּא צִלּוֹ שֶׁל צֵל.

המלט

אִם כֵּן, אֵפוֹא, עֲנִיֵּינוּ הֵמָּה הַגּוּפִים, וְאִלּוּ מְלָכֵינוּ וְגִבּוֹרֵינוּ הַמְהֻלָּלִים בַּשַּׁעַר הֵם צִלְלֵי הָעֲנִיִּים. אוּלַי נֵלֵךְ אֶל הָאַרְמוֹן? כִּי, חֵי נַפְשִׁי, עָיְפָה תְּבוּנָתִי לְמַחֲשָׁבוֹת.

רוזנקרנץ וגילדנשטרן

הִנְנוּ וְשֵׁרַתְנוּךָ.

המלט

אַל נָא! חָלִילָה לִּי לְדַמּוֹתְכֶם אֶל יֶתֶר מְשָׁרְתַי. כִּי בְּיֹשֶׁר־לֵבָב אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם: אֲיֻמִּים הֵם אַנְשֵׁי־הַשָּׁרֵת אֲשֶׁר סְבָבוּנִי. אַךְ כְּדַבֵּר אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ: מָה עִנְיַנְכֶם בְּאֶלְסִינוֹר?

רוזנקרנץ

לִרְאוֹת פָּנֶיךָ חֲפַצְנוּ, הַנָּסִיךְ; אַךְ זֹאת בִּלְבָד.

המלט

עָנִי וְאֶבְיוֹן אֲשֶׁר כָּמוֹנִי, הֲלֹא גַם בְּשַׁלְמֵי־תוֹדָה עָנִי הוּא וְאֶבְיוֹן; וּבְכָל זֹאת הִנְנִי מוֹדֶה לָכֶם, אִם כִּי, רֵעַי הָאֲהוּבִים, לַאֲמִתּוֹ שֶׁל דָּבָר, גַּם חֲצִי־פְּרוּטָה מְחִיר יָקָר הוּא לְתוֹדוֹתַי. הַאִם לֹא נִקְרֵאתֶם לָבוֹא? הַאִם רַק חֵפֶץ־לְבַבְכֶם הוּא? בִּקּוּר שֶׁמֵּרָצוֹן? אָנָּא, הָבָה־נָּא, הֱיוּ כֵּנִים עִמָּדִי; הַגִּידוּ נָא, אִמְרוּ!

גילדנשטרן

וְכִי מַה נֹּאמַר, נְסִיךְ?

המלט

אִמְרוּ אֲשֶׁר תֹּאמֵרוּ, אֲבָל לְגוּפוֹ שֶׁל הָעִנְיָן. הֲלֹא נִקְרֵאתֶם לָבוֹא; מַבַּט עֵינֵיכֶם דּוֹמֶה כְּהוֹדָיָה, אֲשֶׁר לְעַנְוַתְכֶם אֵין דֵּי עָרְמָה לְהַסְתִּירָהּ. יָדַעְתִּי: מַלְכֵּנוּ וּגְבִירָתֵנוּ הַמֵּיטִיבִים קְרָאוּכֶם לָבוֹא.

רוזנקרנץ

אַךְ לְשֵׁם מָה, נְסִיךְ?

המלט

אָכֵן, זֶהוּ שֶׁבִּקַּשְׁתִּי שֶׁתַּסְבִּירוּ לִי אַתֶּם. אַךְ רְאוּ, הִשְׁבַּעְתִּיכֶם, בִּזְכוּתָהּ שֶׁל הָרֵעוּת, בְּחֶסֶד הַנְּעוּרִים, בְּמִצְוַת הָאַהֲבָה הָעוֹמֶדֶת אֵיתָנָה בֵּינֵינוּ, וּבְכָל הַיָּקָר מֵאֵלֶּה, אֲשֶׁר הַמֵּלִיץ הַמֻּבְהָק מִמֶּנִּי יוּכַל לְהַשְׁבִּיעֲכֶם בּוֹ, אִם לֹא כֵּנִים וְיִשְׁרֵי־לֵב תִּהְיוּ עִמָּדִי: הֲנִקְרֵאתֶם לָבוֹא, אוֹ לֹא?

רוזנקרנץ (חרש לגילדנשטרן)

מַה דַּעְתְּךָ?

המלט (הצדה)

אִם כֵּן, עַכְשָׁו, רוֹאֶה אֲנִי לִלְבַבְכֶם. — אִם אָמְנָם תֶּאֱהָבוּנִי, אַל תְּכַסּוּ דָּבָר.

גילדנשטרן

וְדִין, נִקְרָאנוּ לָבוֹא.

המלט

וּבְכֵן אַגִּיד לָכֶם, מַדּוּעַ; וְכָךְ תַּקְדִּים הַשְׁעָרָתִי לָבוֹא לִפְנֵי פִּתְחוֹן־פִּיכֶם, וּמֵרַחֲשֵׁי הָאֱמוּנִים, שֶׁתִּשְׁמְרוּ לַמֶּלֶךְ וְלַמַּלְכָּה לְבִלְתִּי גַלּוֹת סוֹדָם, לֹא תִפּוֹל שַׂעֲרָה אַרְצָה. בָּעֵת הָאַחֲרוֹנָה, – אַף לֹא אֵדַע מַדּוּעַ, – אָבְדָה מִמֶּנִּי שִׂמְחַת נַפְשִׁי, מָשַׁכְתִּי אֶת יָדַי מִכָּל הֶרְגֵּלַי; וְאָמְנָם, כָּל־כָּךְ נֶעְכַּר עָלַי רוּחִי, שֶׁהָאָרֶץ, זוֹ הַתַּבְנִית הַהֲדוּרָה, כְּסֶלַע־יְשִׁימוֹן הִיא בְּעֵינָי; וְאַפִּרְיוֹן נִפְלָא זֶה, הָאֲוִיר, רְאוּ נָא, זֶה הָרָקִיעַ הַנֶּאְדָּר, הַנָּטוּי סָבִיב, זֶה הַגַּג גְּדָל־הָרוֹמְמוּת, הַמְעֻלָּף רִשְׁפֵּי לַהֶבֶת־פָּז, כָּל זֶה נִדְמֶה עָלַי כְּחַשְׁרַת אֵדִים נֶאֱלָחִים וּמַמְאִירִים. אֵיזוֹ מְלֶאכֶת־מַחֲשֶׁבֶת הוּא הָאָדָם! מָה אָצִיל הוּא בִּתְבוּנָתוֹ! מֶה עָצוּם עַד אֵין־קֵץ בְּכִשְׁרוֹנוֹ! בְּתָאֳרוֹ וּתְנוּעוֹתָיו – מֶה חָטוּב וְנִפְלָא! בְּמַעֲשָׂיו – מַה יִּדְמֶה לְמַלְאֲכֵי־עֶלְיוֹן! בְּחָכְמָתוֹ – מַה יִּשְׁוֶה לֵאלֹהִים! זִיווֹ שֶׁל עוֹלָם! תִּפְאֶרֶת הַבְּרוּאִים! אַךְ בְּעֵינַי בַּמֶּה נֶחְשֶׁבֶת הִיא תַּמְצִית זוֹ שֶׁל עָפָר־וָאֵפֶר? לֹא יְעַנְּגֵנִי עוֹד אִישׁ; לֹא, גַּם לֹא אִשָּׁה; אַף כִּי מַבַּת־שְׂחוֹקְכֶם נִכָּר, שֶׁסָּפֵק הוּא בִּלְבַבְכֶם.

רוזנקרנץ

הַנָּסִיךְ, הִרְהוּרִים אֲשֶׁר כָּאֵלֶּה לֹא עָלוּ כְּלָל עַל לִבִּי.

המלט

לָמָּה אֵפוֹא חִיַּכְתָּ, כְּשֶׁאָמַרְתִּי: „לֹא יְעַנְּגֵנִי אִישׁ״?

רוזנקרנץ

כִּי חָשַׁבְתִּי בְּלִבִּי, הַנָּסִיךְ: אִם לֹא יְעַנֶּגְךָ אִישׁ, בְּאֵיזֶה סֵבֶר פָּנִים רָעוֹת אַתָּה עָתִיד לְקַבֵּל אֶת הַמְשַׂחֲקִים. פְּגַשְׁנוּם בַּדֶּרֶךְ, וּמְגַמַּת־פְּנֵיהֶם הֵנָּה, לְשָׁרֶתְךָ בִּמְלַאכְתָּם.

המלט

אֲשֶׁר יְשַׂחֵק בְּתַפְקִיד הַמֶּלֶךְ, בָּרוּךְ יִהְיֶה לִי בְּבוֹאוֹ בִּתְשׁוּרוֹת־חֵן אֲשַׁחֵר פְּנֵי הוֹד־מַלְכוּתוֹ; הָאַבִּיר הַשָּׂשׂ אֶל עֲלִילוֹת יִשְׁלַח יָדוֹ אֶל חֶרֶב וּמָגֵן; הַמְאַהֵב לֹא יֵאָנַח עַל חִנָּם; הַהֲפַכְפַּךְ יִגְמוֹר בְּשָׁלוֹם אֶת תַּפְקִידוֹ; הַלֵּץ יָבִיא לִידֵי שְׂחוֹק אֶת אֲשֶׁר טְחוֹלָם נוֹחַ לִשְׂחוֹק מִכָּל־דִּגְדּוּג שֶׁל כְּלוּם; וְהָעַלְמָה תַּבִּיעַ בְּלִי חֲשָׁשׁ אֶת כָּל אֲשֶׁר עִם לְבָבָהּ, אַף אִם מִתּוֹךְ כָּךְ יִהְיוּ פְּסוּקֵי־הַשִּׁיר צוֹלְעִים בְּמִשְׁקָלָם. מִי הֵם הַשַּׂחְקָנִים הַלָּלוּ?

רוזנקרנץ

הֲלֹא הֵם אֵלֶּה אֲשֶׁר עַל מִשְׂחָקָם כֹּה הִרְבֵּיתָ לְהִתְעַנֵּג: מְשַׂחֲקֵי הַטְּרַגֶּדִיּוֹת שֶׁבָּעִיר.

המלט

מַדּוּעַ אֵפוֹא הָיוּ לְנוֹדְדִים? הֲלֹא יְשִׁיבַת־קֶבַע בְּעִירָם יָפָה לָהֶם, לְיֶתֶר פִּרְסוּם וְיֶתֶר פַּרְנָסָה גַּם יָחַד.

רוזנקרנץ

חוֹשְׁבַנִי, כִּי חָדְלוּ לַעֲרוֹךְ מִשְׂחֲקֵיהֶם מִפְּנֵי הַחִדּוּשׁ שֶׁנִּתְחַדֵּשׁ בָּעֵת הָאַחֲרוֹנָה.

המלט

הַעוֹד רַבָּה תְּהִלָּתָם כְּבִימֵי הֱיוֹתִי בָּעִיר? הַעוֹד יַרְבֶּה הַקָּהָל לְבַקְּרָם כְּקֹדֶם?

רוזנקרנץ

לֹא וָלֹא.

המלט

וְלָמָּה זֶה? וְכִי כְּבָר פּוֹשָׂה בָּהֶם הַחֲלוּדָה?

רוזנקרנץ

חָלִילָה! כְּקֹדֶם שׁוֹקְדִים הֵם עַל מְלַאכְתָּם; אַךְ הִנֵּה קָמָה שָׁם תַּרְבּוּת־יְלָדִים, אֵלֶּה צֶאֱצָאֵי הָעַיִט הַקְּטַנִּים, הַמְצַוְּחִים בְּקוֹל רָם עַל עִנְיְנֵי הַיּוֹם, וּבִשְׂכַר זֶה יִמְחָא לָהֶם הָעָם כַּפַּיִם בִּסְעָרָה. הֵם עַכְשָׁו הַנּוֹשְׂאִים חֶסֶד לִפְנֵי הַקָּהָל, וְכָל־כָּךְ יַגְדִּילוּ לְחָרֵף אֶת הַבָּמָה הַפְּשׁוּטָה, – זֶה הַתֹּאַר

אֲשֶׁר יְכַנּוּהָ בּוֹ – עַד כִּי רַבִּים מִנּוֹשְׂאֵי־הַחֶרֶב כִּמְעַט לֹא יָעֵזּוּ לָבוֹא שָׁמָּה מִפַּחַד הַמּוֹעֲכִים בְּנוֹצַת־הָאַוָּז.

המלט

מַה? הַאֻמְנָם יְלָדִים הֵמָּה? וּמִי מְפַרְנְסָם? מַה מַּשְׂכֻּרְתָּם? אוֹ אוּלַי לֹא יַחֲזִיקוּ בְּאֻמָּנוּתָם זוֹ אֶלָּא כָּל זְמַן שֶׁלֹּא נָמַר קוֹלָם? וְאַחַר־כָּךְ, כְּשֶׁיִּגְדְּלוּ וְיִהְיוּ גַּם הֵם לְשַׂחְקָנִים פְּשׁוּטִים (וַהֲרֵי יִתָּכֵן מְאֹד, כִּי כֵן יִהְיֶה, אִם לֹא יִמְצְאוּ מִשְׁעֶנֶת טוֹבָה מִזּוֹ בְּחַיֵּיהֶם), הַאִם לֹא יַגִּידוּ אָז, כִּי רָעָה גְדוֹלָה הֵרֵעוּ לָהֶם הַסּוֹפְרִים, בְּשִׂימָם בְּפִיהֶם דִּבְרֵי־דֹפִי עַל עֲתִידָם הֵם?

רוזנקרנץ

אָכֵן, מְהוּמָה גְדוֹלָה הָמוּ אֵלֶּה גַּם אֵלֶּה, וְהָעָם לֹא חָשַׁשׁ לְעָוֶל לְחַרְחֵר רִיב בֵּינֵיהֶם; וְהָיוּ יָמִים שֶׁהַמַּחֲזֶה לֹא הֵבִיא פְּרוּטָה לִבְעָלָיו, אֶלָּא אִם כֵּן הִתְנַגְּחוּ בּוֹ הַמְשׁוֹרֵר וְהַשַּׂחְקָן בַּעֲלִילוֹת־הַדְּבָרִים.

המלט

הֲיִתָּכֵן?

גילדנשטרן

הָהּ, מוֹחוֹת רַבִּים נִתְרַצְּצוּ שָׁם.

המלט

וְהַיְלָדִים יָדָם עַל הָעֶלְיוֹנָה?

רוזנקרנץ

יָדָם בַּכֹּל, נָסִיךְ, לְרַבּוֹת הֶרְקוּלֶס וּמַשָּׂאוֹ.

המלט

וְאֵין לְהִתְפַּלֵּא עַל כָּךְ הַרְבֵּה; הִנֵּה דוֹדִי הוּא מֶלֶךְ דֶּנְמַרְק, וְכָל אֵלֶּה אֲשֶׁר עִקְּמוּ פְּנֵיהֶם כְּנֶגְדּוֹ, בְּעוֹד אָבִי חַי, נוֹתְנִים עַכְשָׁיו עֶשְׂרִים, אַרְבָּעִים, חֲמִשִּׁים וְגַם מֵאָה שִׁקְלֵי זָהָב בִּמְחִיר אֶחָד מִדְּיוֹקְנָאוֹתָיו בִּזְעֵיר־אַנְפִּין. חַיַּי וְרָעַם! יֵשׁ כָּאן דְּבַר־מָה שֶׁהוּא מִחוּץ לְגֶדֶר הַטֶּבַע, וּלְוַאי הִשְׂכִּילָה הַפִּילוֹסוֹפְיָה לְהִתְחַקּוֹת עַל שָׁרָשָׁיו.

(תרועת־חצוצרות מאחורי הבמה)

גילדנשטרן

וְהִנֵּה הַשַּׂחְקָנִים.

המלט

רַבּוֹתַי, בְּרוּכִים תִּהְיוּ לִי בְּאֶלְסִינוֹר, הָבוּ לִי יְדֵיכֶם. סֵבֶר־הַפָּנִים וְהַנִּמּוּסִים הֵם מִמִּדּוֹתֶיהָ שֶׁל הַכְנָסַת־הָאוֹרְחִים. הָבָה־נָּא, אֵפוֹא, וַאֲבָרֶכְכֶם בַּדֶּרֶךְ הַזֶּה, שֶׁאִם לֹא כֵן תֵּרָאֶינָה הֲלִיכוֹתַי עִם הַשַּׂחְקָנִים (אֲשֶׁר תִּהְיֶינָה, הֲרֵינִי אוֹמֵר לָכֶם, בְּמְאוֹר פָּנִים לְמַרְאִית־עַיִן)

מְצֻיָּנוֹת בְּמִדּוֹתֶיהָ שֶׁל קַבָּלַת־הַפָּנִים יוֹתֵר מֵהֲלִיכוֹתַי עִמָּכֶם. בְּרוּכִים תִּהְיוּ לִי בְּבוֹאֲכֶם; אֲבָל דּוֹדִי־אָבִי וְדוֹדָתִי־אִמִּי טָעוּת הִיא בְּיָדָם.

גולדנשטרן

בַּמֶּה, נְסִיכִי הַיָּקָר?

המלט

אֵינֶנִּי מְשֻׁגָּע אֶלָּא בִּנְשׁוֹב הָרוּחַ הַצְּפוֹנִית־צְפוֹנִית־מַעֲרָבִית; בִּנְשׁוֹב הָרוּחַ הַדְּרוֹמִית – מַכִּיר אֲנִי בֵּין כֶּבֶשׂ לִזְאֵב.

(נכנס פולוניוס)

פולוניוס

שְׁלוֹמוֹת לָכֶם, רַבּוֹתַי.

המלט

שְׁמָעֵנִי, גִּילְדֶנְשְׁטֶרְן, – וְגַם אַתָּה; כְּמִסְפַּר הָאָזְנַיִם מִסְפַּר הַמַּאֲזִינִים; תִּינוֹק גָּדוֹל זֶה, אֲשֶׁר עֵינֵיכֶם רוֹאוֹת אוֹתוֹ שָׁם, לֹא יָצָא מֵחִתּוּלָיו עֲדַיִן.

רוזנקרנץ

אַדְּרַבָּא, הִנֵּה חָזַר וְנֶחְתַּל בָּהֶם שֵׁנִית; הֲלֹא כֵן אוֹמְרִים הַבְּרִיּוֹת: „זָקֵן חוֹזֵר וּמִתְיַלֵּד“.

המלט

מֵראש אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, כִּי לְבַשְּׂרֵנִי הוּא בָּא בִּדְבַר הַשַּׂחְקָנִים; שִׂימוּ אֶל לִבְּכֶם! – צָדַקְתָּ, אֲדוֹנִי: בְּשֵׁנִי־בְּשַׁבָּת לְעֵת־בֹּקֶר; אָמְנָם, כָּךְ הָיָה.

פולוניוס

מִילוֹרְד, חֲדָשׁוֹת יֵשׁ בְּפִי לְהוֹדִיעֲךָ.

המלט

מִילוֹרְד, חֲדָשׁוֹת יֵשׁ בְּ פִ י לְהוֹדִיעֲךָ. בִּהְיוֹת רוֹסְקִיוֹס שַׂחְקָן בְּרוֹמִי...

פולוניוס

שַׂחְקָנִים בָּאוּ הֵנָּה, נְסִיכִי.

המלט

מוּשׁ... מוּשׁ...

פולוניוס

בְּהֵן־צִדְקִי...

המלט

וְכָל שַׂחְקָן רוֹכֵב עַל אֲתוֹנוֹ...

פוליניוס

הַטּוֹבִים בְּשַׂחְקָנֵי הָעוֹלָם הֵם לִטְרַגֶדְיָה, קוֹמֶדְיָה, הִיסְטוֹרְיָה פַּסְטוֹרָלָה, פַּסְטוֹרָלָה קוֹמִית, פַּסְטוֹרָלָה הִיסְטוֹרִית, הִיסְ־טוֹרְיָה טְרַגִית, פַּסְטוֹרָלָה טְרַגִי־קוֹמִי־הִיסְטוֹרִית, וּלְכָל חִזָּיוֹן שֶׁאֵין לוֹ סוּג וְכָל מַחֲזֶה שֶׁאֵין לוֹ סְיָג. סֶנֶקָה לֹא יִכְבַּד מֵהֶם, וּפְלַוּטוּס לֹא יֵקַל. וְלִדְבָרִים־כִּכְתָבָם כְּלִדְבָרִים בְּדוּיֵי־מִלֵּב — אֵין מִלְּבַדָּם.

המלט

הָהּ, יִפְתָּח, שׁוֹפֵט בְּיִשְׂרָאֵל, מָה רַב הָיָה אוֹצָרְךָ!

פולוניוס

מָה הָאוֹצָר אֲשֶׁר הָיָה לוֹ, מִילוֹרְד?

המלט

הִנֵּה:

רַק בַּת אַחַת לוֹ וְלֹא עוֹד
וַיֹּאהֲבֶנָּה עַד מְאֹד.

פולוניוס (הצדה)

עוֹדֶנּוּ הוֹגֶה בְּבִתִּי.

המלט

וְכִי לֹא צָדַקְתִּי, יִפְתָּח הַזָּקֵן?

פולוניוס

אִם בְּשֵׁם יִפְתָּח תִּקְרָאֵנִי, מִילוֹרְד, הִנֵּה אָמְנָם בַּת לִי, אֲשֶׁר בְּכָל לִבִּי אֹהֲבֶנָּה.

המלט

לֹא, לֹא כָּךְ הוּא הַהֶמְשֵׁךְ.

פולוניוס

וּמַהוּ, אֵפוֹא, הַהֶמְשֵׁךְ, מִילוֹרְד?

המלט

הִנֵּה:

הָיֹה נִהְיָה
כְּחֵפֶץ יָהּ.
וְאַחַר־כָּךְ, הֲלֹא יָדַעְתָּ:
וְסוֹף דָּבָר
הֲלֹא שֶׁצָּר.

וְהַהֶמְשֵׁךְ הֲלֹא הוּא כָּתוּב בַּבַּיִת הָרִאשׁוֹן אֲשֶׁר לְשִׁיר־הַקֹּדֶשׁ הַזֶּה. כִּי הִנֵּה הֵם בָּאִים מְקַצְּרֵי־דְבָרַי.

(נכנסים ארבעה או חמשה שחקנים)

בָּרוּךְ בּוֹאֲכֶם, רַבּוֹתַי; – בְּרוּכִים הֱיוּ לִי כֻּלְּכֶם. – שָׂמַחְתִּי רְאוֹתְךָ בְּטוּב הַשָּׁלוֹם וְהַבְּרִיאוּת. – בָּרוּךְ בּוֹאֲכֶם, יְדִידַי וְרֵעַי. – הוֹ, יְדִידִי הַיָּשָׁן! כַּמָּה הִשְׂעִירוּ פָּנֶיךָ מִיּוֹם שֶׁרְאִיתִיךָ לָאַחֲרוֹנָה אֵין זֹאת כִּי אִם לְהַסְעִירֵנִי

בָּאתָ לְדֶנְמַרְק? — וְאַתְּ, שָׂרָתִי וּגְבִרְתִּי הַצְּעִירָה! בְּשֵׁם הָעַלְמָה הַקְּדוֹשָׁה נִשְׁבַּעְתִּי, כִּי כִּמְלֹא עָקֵב אֶחָד קָרַבְתְּ הַשָּׁמַיְמָה מִיּוֹם שֶׁרְאִיתִיךְ לָאַחֲרוֹנָה. יְהִי רָצוֹן שֶׁלֹּא יִפָּגֵם קוֹלֵךְ כְּקוֹל מַטְבֵּעַ הַזָּהָב בְּהִסָּדְקוֹ. — בְּרוּכִים תִּהְיוּ־לִי כֻּלְּכֶם, רַבּוֹתַי! נַעֲשֶׂה נָא כְּמִנְהַג גִּבּוֹרֵי־הַצַּיִד אֲשֶׁר בְּצָרְפַת, הָעָטִים חִישׁ־קַל אֶל כָּל הַמִּזְדַּמֵּן לָהֶם תְּחִלָּה; — הָבוּ־נָא מִיָּד אֵיזֶה מוֹנוֹלוֹג; הַרְאוּ נָא וְנִרְאֶה, בַּמֶּה כּוֹחֲכֶם גָּדוֹל. הָבוּ לִי אֵיזֶה מוֹנוֹלוֹג שֶׁיֵּשׁ בּוֹ סַעֲרַת נֶפֶשׁ!

שחקן א

אֵיזֶה מוֹנוֹלוֹג, נְסִיכִי הַטּוֹב?

המלט

פַּעַם שָׁמַעְתִּי מְפִיךָ מוֹנוֹלוֹג אֶחָד, אַךְ מֵעוֹלָם לֹא הֶעֱלוּהוּ עַל הַבָּמָה; וְאִם הֶעֱלוּהוּ, הֲלֹא רַק פַּעַם אַחַת בִּלְבָד; לְפִי שֶׁהַמַּחֲזֶה, זוֹכֵרְנִי, לֹא נָשָׂא חֵן בְּעֵינֵי הֲמוֹן־הָעָם, כְּבֵיצֵי־דָגִים לְחֵךְ הָאֲסַפְסוּף; אוּלָם — לְדַעְתִּי וּלְדַעַת אֲחֵרִים, אֲשֶׁר מִשְׁפָּטֵי בְּעִנְיָנִים כְּמוֹ אֵלֶּה כְּאַיִן וּכְאֶפֶס הוּא לְעֻמַּת מִשְׁפָּטָם הֵם; — הָיָה זֶה מַחֲזֶה מְצֻיָּן, עָרוּךְ הֵיטֵב לְמַעֲמָדָיו, כָּתוּב מַעֲשֵׂה פַּשְׁטוּת וּמַעֲשֵׂה חוֹשֵׁב גַּם יָחַד. זוֹכֵרְנִי פְּלוֹנִי שֶׁאָמַר, כִּי פְּסוּקֵי־הַשִּׁיר חֲסֵרִים אֶת הַתְּבָלִין הַנּוֹתְנִים בָּהֶם טַעַם, וְכִי בְּמַעַרְכֵי־לְשׁוֹנוֹ אֵין שֶׁמֶץ דָּבָר אֲשֶׁר יָעִיד בַּמְחַבֵּר, כִּי לָהוּט הוּא אַחֲרֵי

תִּפְאֶרֶת־הַמְּלִיצָה; אַךְ דַּעְתּוֹ הִיא, כִּי אָכֵן דֶּרֶךְ מֵישָׁרִים הִיא, מוֹעִילָה וּנְעִימָה כְּאֶחָד, וְיַפְיָהּ מְרֻבֶּה עַל קִשּׁוּטָהּ. מוֹנוֹלוֹג אֶחָד שֶׁבּוֹ אָהַבְתִּי בְּיִחוּד. הֲלֹא הֵם דִּבְרֵי אֶנֵיאַס לְדִידוֹ; וּבְיֶתֶר יִחוּד – הַמָּקוֹם אֲשֶׁר בּוֹ יְסַפֵּר עַל רֶצַח פְּרִיאָם. אִם עוֹדֶנּוּ שָׁמוּר בְּזִכְרוֹנְךָ, פְּתַח נָא בַּפָּסוּק הַזֶּה; הַמְתֵּן, הַמְתֵּן...

„הָהּ פִּירוּס עָז, כַּשַּׁחַץ הַהִירְקָנִי...״

לֹא, טָעִיתִי; אַךְ תְּחִלָּתוֹ הִיא „פִּירוּס״.

„... הָהּ, פִּירוּס עָז, – אֲשֶׁר בִּשְׁחוֹר נִשְׁקוֹ,
כִּשְׁחוֹר מְזִמּוֹתָיו, דָּמָה לְלֵיל־צַלְמָוֶת,
בְּעֵת שָׁכְבוֹ טָמוּן בְּסוּס־הַפֻּרְעָנוּת, –
עַכְשָׁו עָטָה חַשְׁכוּת קוֹדֶרֶת שִׁבְעָתַיִם
עַל אֲפֵלַת פָּנָיו; מֵרֶגֶל עַד קָדְקֹד
כֻּלּוֹ חֲמוּץ־בְּגָדִים; עָדוּי לְתוֹעֵבָה
בִּדְמֵי אָבוֹת, בָּנִים, בָּנוֹת וְאִמָּהוֹת,
הַנִּחָרִים עָלָיו מֵאֵשׁ שְׂרֵפַת חוּצוֹת,
הַמְּאִירִים בְּנֹגַהּ־בַּלָּהוֹת אַכְזָר
לַטֶּבַח הַנִּתְעָב; יוֹקֵד חָרוֹן וָאֵשׁ,
כֻּלּוֹ עָקֹב מִדָּם, אֲשֶׁר נִקְרַשׁ עָלָיו,
עֵינָיו כְּגֶחָלִים, זֶה פִּירוּס בֶּן־הַתֹּפֶת
רוֹדֵף אַחַר פְּרִיאָם...״

וּבְכֵן, הַמְשֵׁךְ!

פולוניוס

בֵּאלוֹהִים, נְסִיכִי, יָפֶה קָרָאתָ, בְּהַטְעָמָה נָאָה וּבְרֶגֶשׁ כַּיָּאוּת.

שחקן א

„וַיַּשִּׂיגוּ כּוֹשֵׁל

בְּקֶרֶב עִם בְּנֵי יָוָן; חַרְבּוֹ הָעַתִּיקָה
מוֹרֶדֶת בְּיָדוֹ וּבַאֲשֶׁר תִּצְנַח
תָּנַח, וְלֹא יָרִים; אָז פִּירוּס עַל פְּרִיאָם
יִפְרוֹץ עֲדִיף־בַּכֹּחַ; בִּתְנוּפַת־חֵמָה
יָנִיף יָדוֹ; אַךְ כְּבָר מֵעֹצֶם אִבְחָתָהּ
כָּרַע־נָפַל הַשָּׂב. וְאִילְיוֹן הַדְּמוּמָה
כְּמוֹ חָשָׁה בְּנָפְלוֹ וְרֹאשׁ בּוֹעֵר בְּאֵשׁ
הִשְׁפִּילָה עַד עָפָר, וְגֶפֶץ מַפַּלְתָּהּ
שָׁבָה אָזְנוֹ שֶׁל פִּירוּס; כִּי הִנֵּה חַרְבּוֹ,
הַמּוּנָפָה לִפּוֹל עַל רֹאשׁ שֵׂיבַת פְּרִיאָם,
עוֹמֶדֶת כִּתְקוּעָה לְפֶתַע בָּאֲוִיר.
כְּצֶלֶם עָרִיצִים עָמַד מִנֶּגֶד פִּירוּס
בְּנֶפֶשׁ תּוֹהִיָּה בֵּין חֵפֶץ וּפְעֻלָּה
וְלֹא עָשָׂה דָבָר.
אַךְ הֵן רָאִינוּ זֹאת בְּטֶרֶם בּוֹא סוּפָה:
דְּמָמָה בִּשְׁמֵי מָרוֹם, לֹא נִיד בָּעֲנָנִים,
רוּחוֹת קָפְצוּ פִּיהֶן, וְעַל כַּדּוּר הָאָרֶץ
מָשְׁלָךְ כַּמָּוֶת הָס, – וּלְפֶתַע רַעַם עַז
יִקְרַע שְׁחָקִים בָּרוֹם; כֵּן חֲמָתוֹ שֶׁל פִּירוּס –
הֶחֱרִישָׁה רֶגַע קָט וְשָׁבָה וְנֵעוֹרָה.
מִיּוֹם הֱיוֹת קִיקְלוֹפְּס, לֹא עוֹד נָחַת קֻרְנָס
עַל שִׁרְיוֹנָיו שֶׁל מַרְס, אֲשֶׁר חֻשְּׁלוּ לָנֶצַח,

אַכְזָר כִּנְחוֹת חַרְבּוֹ זָבַת־הַדָּם שֶׁל פִּירוּס
עַל רֹאשׁ פְּרִיאָם.
הַבּוּז לָךְ, הַזּוֹנָה פוֹרְטוּנָה! וְאַתֶּם,
אֵלִים בְּסוֹד מָרוֹם, הָסִירוּ אֶת כֹּחָהּ!
שַׁבְּרוּ אֶת גַּלְגַּלָּהּ, סַרְנוֹ וְחִשּׁוּקָיו
וְאֶת גַּבּוֹ הַדְפוּ מִתּוֹעֲפוֹת־מָרוֹם
אֶל תַּחְתִּיּוֹת־שְׁאוֹל!"

פולוניוס

אָרֹךְ יוֹתֵר מִדַּי.

המלט

יוֹלִיכוּהוּ אֵפוֹא אֶל הַסַּפָּר עִם זְקָנְךָ גַּם יָחַד. — אָנָּא, הַמְשִׁיכָה־נָּא. אוֹהֵב הוּא רַק כִּרְכּוּרֵי מוּקְיוֹנִים אוֹ שִׂיחוֹת שֶׁל נִבּוּל־פֶּה, כָּל הַשְּׁאָר נוֹסֵךְ עָלָיו תַּרְדֵּמָה; הַמְשֵׁךְ; הַגַּע עַד הֶקוּבָּה.

שחקן א

"אַךְ אוֹיָה, מִי רָאָה מַלְכָּה פְּרוּעָה..."

המלט

"מַלְכָּה פְּרוּעָה"?

פולוניוס

זֶה טוֹב; "מַלְכָּה פְּרוּעָה" — זֶה טוֹב.

שחקן א

„בְּרֶגֶל יְחֵפָה תָּרוּץ; בְּדִמְעַת־עַיִן
תְּאַמֵּר כַּבּוֹת הָאֵשׁ; מִטְפַּחַת, אֲשֶׁר עָנַד
הַנֵּזֶר תְּמוֹל־שִׁלְשׁוֹם, עַתָּה יִצְנוֹף סְחָבָה;
וְעַל רִזּוֹן מָתְנֶיהָ, מִלֵּדוֹת כִּי רַבּוּ,
בִּמְקוֹם פְּתִיגִיל – סָדִין חָגְרָה בְּבֶהָלָה.
אֲשֶׁר רָאָה כָּל זֹאת – דְּבָרִים כְּלַעֲנָה
יָטִיחַ בְּפוֹרְטוּנָה; הָאֵלִים עַצְמָם,
לוּא אַךְ רָאוּהָ שָׁם צוֹפָה בְּמוֹ עֵינֶיהָ,
אֵיךְ פִּירוּס מְרַטֵּשׁ בְּחֶרֶב מִתְעַלֶּלֶת
גּוּפוֹ שֶׁל בַּעֲלָהּ, – כִּי אָז לְשַׁוְעָתָהּ
שֶׁהִתְפָּרְצָה פִּתְאֹם (אִם אַךְ מִקְרֵי־אֱנוֹשׁ
נוֹגְעִים עַד לְבָבָם) מָלְאוּ חֶמְלָה וָנֹחַם,
וּמֵעֵינֵי שְׁחָקִים הַלּוֹהֲטוֹת בָּאֵשׁ
זָלְגוּ דְמָעוֹת כַּמַּיִם".

פולוניוס

הַבִּיטוּ־נָא: הֲלֹא שֻׁנּוּ פָּנָיו, וּדְמָעוֹת לוֹ בְּעֵינָיו. –
אָנָּא, הֶרֶף־נָא.

המלט

יְהִי כֵן, אַחַר־כָּךְ תַּשְׁמִיעֵנִי אֶת הַשְּׁאָר. – אֲדוֹנִי רַב־הַחֶסֶד,
הֲלֹא תִּדְאַג לְכָךְ שֶׁיֵּיטִיבוּ לְאַכְסֵן אֶת הַשַּׂחְקָנִים? שִׂימָה
לֵּב, שֶׁיִּתְהַלְּכוּ עִמָּהֶם בְּטוֹב, כִּי הֵם – הָאַסְפַּקְלַרְיָה אֲשֶׁר

לַזְּמַן וְקִצּוּר דִּבְרֵי־יָמָיו: בְּחַר לְךָ צִיּוּן שֶׁל דֹּפִי עַל קִבְרְךָ אַחֲרֵי מוֹתְךָ, וְלֹא רֹעַ דִּבָּתָם עָלֶיךָ בְּעוֹדְךָ חָי.

פולוניוס

אֶתְהַלֵּךְ עִמָּהֶם, מִילוֹרְד, כָּרָאוּי לָהֶם.

המלט

חֲזִיז וָרַעַם, בֶּן־אָדָם, הֵיטֵב מִזֶּה הַרְבֵּה! כִּי אִם נָבוֹא לְהִתְהַלֵּךְ עִם כָּל אָדָם כָּרָאוּי לוֹ, מִי אִישׁ וִיהֵא פָּטוּר מִמַּלְקוֹת? הִתְהַלֵּךְ עִמָּהֶם כָּרָאוּי לִכְבוֹדְךָ וּלְפִי עֶרְכְּךָ אָתָּה; כְּכָל אֲשֶׁר תְּמַעֵט זְכוּתָם, כֵּן תַּרְבֶּה זְכוּתָהּ שֶׁל נְדִיבוּת־לִבְּךָ. הוֹלִיכֵם נָא.

פולוניוס

בּוֹאוּ, רַבּוֹתַי.

המלט

לְכוּ אַחֲרָיו, יְדִידַי: מָחָר תְּשַׂחֲקוּ לְפָנֵינוּ.

(פולוניוס יוצא עם השחקנים, חוץ משחקן א)

שְׁמָעֵנִי, יְדִידִי וְרֵעִי, הֲתוּכְלוּ לְשַׂחֵק אֶת „רֶצַח גּוֹנְזָגוֹ“

שחקן א

כֵּן, נְסִיךְ.

המלט

שַׂחֲקוּ נָא זֹאת מָחָר לְעֵת־עֶרֶב. הֲלֹא תּוּכַל, בִּשְׁעַת הַצֹּרֶךְ, לִלְמוֹד עַל־פֶּה מוֹנוֹלוֹג בֶּן שְׁנֵים־עָשָׂר אוֹ שִׁשָּׁה־עָשָׂר פְּסוּקֵי־שִׁיר, אֲשֶׁר יֵשׁ בְּדַעְתִּי לִכְתּוֹב וּלְצָרֵף לַחִזָּיוֹן? לֹא כֵן?

שחקן א

כֵּן, נָסִיךְ.

המלט

יָפֶה מְאֹד. לֵךְ נָא אַחֲרֵי הָאָדוֹן הַהוּא; אַךְ הִזָּהֵר לְךָ מִלְּשִׂימוֹ לְלַעַג. (שחקן א יוצא) — יְדִידַי, אֶפָּרֵד נָא מִכֶּם עַד הָעֶרֶב. בְּרוּכִים הֱיוּ לִי בְּאֶלְסִינוֹר.

רוזנקרנץ

נָסִיךְ יָקָר!

המלט

וּבְכֵן, הֱיוּ שָׁלוֹם.

(רוזנקרנץ וגילדנשטרן יוצאים)

עַכְשָׁו אֲנִי בוֹדֵד.
הָהּ, מַה נָּבָל אֲנִי וּבְזוּי־הָעֲבָדִים!
הֲלֹא פְּלִיאָה הִיא זֹאת, כִּי הַשַּׂחְקָן הַלָּז
בַּהֲזָיוֹת בִּלְבַד, בְּרֶגֶשׁ מְדֻמֶּה,
לְדִמְיוֹנוֹ הִשְׂכִּיל הַנֶּפֶשׁ לְהַכְנִיעַ,

עֲדֵי כִּי בִּגְלָלוֹ חָוְרוּ פָּנָיו כְּסִיד;
עֵינָיו זָלְגוּ דְּמָעוֹת, מַרְאֵהוּ זַעֲוָה,
קוֹלוֹ נִשְׁבַּר פִּתְאֹם, יְכַל הֲלִיכוֹתָיו
יָאוֹת לְהֶזְיוֹנָה, וְכָל זֶה – עַל לֹא־כְלוּם;
עַל דְּבַר הֶקוּבָּה!
אַךְ מַה הֶקוּבָּה לוֹ. וּמַה הוּא לְהֶקוּבָּה,
כִּי יֵבְךְ עָלֶיהָ מָר? וּמֶה הָיָה עוֹשֶׂה,
לוּ שֹׁרֶשׁ וּנְכִבָּה הָיוּ גַּם לוֹ כְּמוֹ לִי
לְסַעֲרַת לֵבָב? הֵן בְּפַלְגֵי דְמָעוֹת
הֵצִיף אֶת הַבָּמָה, בְּרַעֲמֵי דְבָרָיו
בָּקַע אָזְנֵי שׁוֹמְעִים, הִכָּה בְשִׁגָּעוֹן
לִבָּם שֶׁל רְשָׁעִים, הֶחְרִיד הַצַּדִּיקִים,
הִדְהִים אֶת הַנִּבְעָר־מִדַּעַת וְהָמַם
אֶת כָּל כֹּחוֹת הָעַיִן וְהָאֹזֶן יַחַד.
וְאָנֹכִי –
בְּלִיַּעַל וְאֵין־לֵב, אֱוִיל הוֹלֵךְ מַשְׁמִים,
שׁוֹגֶה בַּהֲזָיוֹת, שְׁוֵה־נֶפֶשׁ לְרִיבִי,
וְאֵין מִלָּה בְּפִי, אַף לֹא דִבּוּר אֶחָד,
עַל מֶלֶךְ, שֶׁהָיוּ נַפְשׁוֹ גַּם רְכוּשׁוֹ
לָבַז בִּידֵי נוֹכֵל. הֲמוּג־לֵבָב אֲנִי?
מִי לִי יִקְרָא נָבָל? יָרֹץ אֶת גֻּלְגָּלְתִּי?
יִמְרוֹט אֶת זְקָנִי וּבְפַרְצוּפִי יָטִיחַ?
יִצְבּוֹט הָטְמִי וּלְפִי יִתְקַע הַשֵּׁם „רַמַּאי"
עַד יַרְכְּתֵי רֵאוֹת! מִי יַעַשׂ לִי כָּל אֵלֶּה?!

הָא!
חַיַּי, כִּי כֵן יָאֶה לִי! כִּי עַתָּה יָדַעְתִּי:
לְבַב־יוֹנִים לִבִּי, וְאֵין לִי כְּלָל מָרָה,
אֲשֶׁר תּוּכַל מָרֵר אֶת מְצוּקוֹת נַפְשִׁי;
כִּי לוּלֵי זֹאת מִכְּבָר פִּטַּמְתִּי בְּפִגְרוֹ
שֶׁל בֶּן־בְּלִיַּעַל זֶה אֶת כָּל נִשְׁרֵי־מָרוֹם.
בְּלִיַּעַל. אִישׁ־דָּמִים, רוֹדֵף־זְנוּנִים, בּוֹגֵד!
אֲהָהּ, נָקָם!
חֲמוֹר שֶׁכָּמוֹתִי! הֲנִשְׁמְעָה כָּזֹאת,
שֶׁאָנֹכִי, הַבֵּן לְאַבָּא שֶׁנִּרְצַח,
שֶׁתֹּפֶת וּשְׁחָקִים צִוּוּהוּ נְקָמוֹת,
יוֹצֵא יְדֵי חוֹבָה בְּמֶלֶל כְּזוֹנָה
וְגִדּוּפִים שׁוֹפֵךְ כְּאֵשֶׁת־מְדָנִים,
כְּתַגְרָנִית בַּשּׁוּק.
הַבּוּז לְךָ! הַבּוּז! אֶל הַמְּלָאכָה, שִׂכְלִי!
שָׁמַעְתִּי, יֵשׁ אוֹמְרִים, כִּי בְּנֵי־אָדָם פּוֹשְׁעִים
יָשְׁבוּ בְּתֵיאַטְרוֹן, וּדְבַר הַמַּחֲזֶה
עַד עֹמֶק לְבָבָם כֹּה הִרְעִישָׁם, שֶׁקָּמוּ
בּוֹ־רֶגַע וְהוֹדוּ בְּמַעֲשֵׂה פִּשְׁעָם:
כִּי גַם בְּאֵין לָשׁוֹן לוֹ, יְדַבֵּר הָרֶצַח
בִּשְׂפַת פְּלָאִים. הִנֵּה אֲצַו לַשַּׂחְקָנִים
וְיַעַרְכוּ נָא כָּאן מִשְׂחָק לִפְנֵי דוֹדִי,
שֶׁעִנְיָנוֹ כְּעֵין הָרֶצַח שֶׁל אָבִי:
אֶרְאֶה מַבַּט עֵינָיו. חַדְרֵי בִּטְנוֹ אֵרֵד,

וְאִם יֶחְרַד כִּמְעַט, אֲזַי אֵדַע דַּרְכִּי.
אוּלַי שָׂטָן הָיָה הָרוּחַ שֶׁרָאִיתִי, –
כִּי כֹּחַ לַשָּׂטָן לִלְבּוֹשׁ צוּרָה שֶׁל חֵן;
וְשֶׁמָּא בִיגוֹנִי וְרִפְיוֹנִי עַתָּה
(כִּי עֹז לוֹ וְשִׁלְטוֹן עַל נְפָשׁוֹת כָּאֵלֶּה)
יַתְעֵנִי עַד אֹבֵד; אֶמְצָא, אֵפוֹא, מַשְׁעֵן
אֵיתָן יוֹתֵר מִזֶּה; הַמַּחֲזֶה הִנּוֹ
הַפַּח בּוֹ יִלָּכְדוּ דוֹדִי וּמַצְפּוּנוֹ.

(יוצא)

מ ע ר כ ה   ש ל י ש י ת

מעמד א

חדר בארמון

(נכנסים המלך, המלכה, פולוניוס,
אופליה, רוזנקרנץ וגילדנשטרן)

המלך

וּבְכֵן, לֹא הִצְלַחְתֶּם בְּתַחְבּוּלוֹת־דְּבָרִים
הַצִּיל מִפִּיו, מַה טַּעַם לִמְבוּכַת־נַפְשׁוֹ,
אֲשֶׁר בִּבְלִי־רַחֵם שַׁלְוַת יָמָיו טוֹרֶדֶת
בְּגַעַשׁ הַדְּמְדּוּם עֲצוּם הַסַּכָּנוֹת?

רוזנקרנץ

מוֹדֶה הוּא, כִּי רוּחוֹ מְשֻׁבָּשָׁה עָלָיו,
אַךְ מְסָרֵב לַחְשׂוֹף אֶת שֹׁרֶשׁ הַדָּבָר.

גילדנשטרן

וְכֵן לֹא נִתְרַצָּה שֶׁנִּתְחַקֶּה עָלָיו,
וּבְתַחְבּוּלוֹת עָרְמָה שֶׁל שִׁגָּעוֹן חָמַק

עֵת כִּי אֱמֶת אָמַרְנוּ לְהוֹצִיא מִפִּיו
עַל מַעַרְכֵי נַפְשׁוֹ.

המלכה

הִסְבִּיר לָכֶם פָּנִים?

רוזנקרנץ

כְּגֶ׳נְטֶלְמֶן גָּמוּר.

גילדנשטרן

אֲבָל הֲלִיכוֹתָיו הָיוּ כְּמִתּוֹךְ אֹנֶס.

רוזנקרנץ

קִמֵּץ בִּשְׁאֵלוֹתָיו, אַךְ תַּחַת זֹאת הָיָה
מֵשִׁיב בְּחֵפֶץ־לֵב.

המלכה

הַאִם לֹא נִסִּיתֶם
לְשַׁעַשְׁעוֹ מְעַט?

רוזנקרנץ

עַל־פִּי מִקְרֶה, גְּבִרְתִּי, הִדְבַּקְנוּ בְּדַרְכֵּנוּ
סִיעָה שֶׁל שַׂחְקָנִים; סִפַּרְנוּ לוֹ עַל כָּךְ,
וְלִכְאוֹרָה שִׂמְחָה הֵפִיקוּ אָז פָּנָיו

לְשֵׁמַע הַדָּבָר. הֵם בָּאַרְמוֹן עַכְשָׁו,
וְכִמְדֻמַּנִי כְּבָר נִתְּנָה לָהֶם פְּקֻדָּה
הָעֶרֶב לְשַׂחֵק פֹּה לְפָנָיו.

פולוניוס

אָכֵן;
וְאֶת יָדַי מִלֵּא הַזְמִין לַהַצָּגָה
אֶת הוֹד רוֹמְמוּתְכֶם, לִשְׁמֹעַ וְלִרְאוֹת.

המלך

נָבוֹא בְּחֵפֶץ־לֵב; וּמְאֹד אֶשְׂמַח לָדַעַת,
כִּי הוּא נוֹטֶה לְכָךְ.
שִׁקְדוּ נָא, רַבּוֹתַי, הֵיטֵב לְהַמְרִיצוֹ
אֲשֶׁר יוֹסִיף לַחְמוֹד תַּעֲנוּגִים כָּאֵלֶּה.

רוזנקרנץ

כְּמִצְוָתְךָ, הַמֶּלֶךְ.

(רוזנקרנץ וגילדנשטרן יוצאים)

המלך

גֶּרְטְרוּד יְקָרָה,
לְכִי מִפֹּה גַּם אַתְּ; בְּמִסְתָּרִים שָׁלַחְנוּ
לִקְרוֹא לְהַמְלֶט הֵנָּה, כְּדֵי שֶׁכִּבְיָכוֹל
בְּדֶרֶךְ־שֶׁל־מִקְרֶה יִפְגּוֹשׁ כַּאן אֶת אוֹפֶלְיָה;

אָבִיהָ וַאֲנִי – שְׁנֵי מְרַגְּלִים כְּשֵׁרִים –
רוֹאִים־וְלֹא־נִרְאִים פֹּה נִתְיַצֵּב לְמַעַן
נוּכַל לִבְחוֹן הֵיטֵב סִיבָּה שֶׁל הַפְּגִישָׁה,
וּלְפִי הֲלִיכוֹתָיו לַחְרוֹץ מִשְׁפָּט נָכוֹן:
הֲיִסּוּרֵי נַפְשׁוֹ בְּאַהֲבָה, אוֹ לֹא,
יְדַכְדְּכוּהוּ כָּכָה:

המלכה

לְקוֹלְךָ שָׁמַעְתִּי.
וְלָךְ, אוֹפֶלְיָה, אֹמַר: יְהִי רָצוֹן
שֶׁחִין־יָפְיֵךְ בִּלְבַד יְהֵא סִבָּה שֶׁל אשֶׁר
לְשִׁגְעוֹנוֹ שֶׁל בְּנִי; אָז אֲקַוֶּה מְאֹד,
כִּי בִסְגֻלּוֹת־נַפְשֵׁךְ תַּנְחִיהוּ וְיִזְכֶּה
לָשׁוּב אֶל קַדְמָתוֹ, לִכְבוֹד שְׁנֵיכֶם גַּם יָחַד.

אופליה

יְהִי רָצוֹן, גְּבִרְתִּי.

(המלכה יוצאת)

פולוניוס

טַיְלִי־נָא פֹּה, אוֹפֶלְיָה. – אָנוּ, הוֹד־מַלְכוּת,
נָסוּר וְנִתְחַבֵּא. (לאופליה) קִרְאִי בְּסֵפֶר זֶה,
וִיהֵא זֶה עִסּוּקֵךְ סִבָּה שֶׁל כְּסוּת־עֵינַיִם
לְשׁוֹטְטֵךְ בָּדָד. חַטַּאת כֻּלָּנוּ הִיא –

וְגַם מוּדַעַת זֹאת, כִּי בְּקְלַסְתֵּר חָסוּד,
וַהֲלִיכוֹת צַדְקוּת, כֻּלָּן יִרְאַת־שָׁמַיִם,
נַמְתִּיק אֶת הַשָּׂטָן עַצְמוֹ.

המלך (אל נפשו)

הָהּ, מַה נָּכוֹן!
אֵיכָה בְּעַקְרַבִּים יִסֵּר אֶת כִּלְיוֹתַי!
לְחִי הַיַּצְאָנִית בְּפִרְכּוּסֵי הַחֵן
אֵינָהּ מְכֹעָרָה מִתַּחַת תַּמְרוּקֶיהָ
יוֹתֵר מֵעֲווֹנִי מִתַּחַת כְּחָל וּסְרָק
שֶׁל דִּבּוּרַי. הָהּ, כֹּבֶד מַשָּׂאִי!

פולוניוס

שָׁמַעְתִּי צְעָדָיו. נָסוּר מִפֹּה, מַלְכִּי.
(המלך ופולוניוס יוצאים. נכנס המלט)

המלט

לִהְיוֹת אוֹ לֹא לִהְיוֹת, וְזוֹ הַשְּׁאֵלָה:
מַה נַּעֲלֶה יוֹתֵר: לָשֵׂאת בְּאֹרֶךְ־רוּחַ
חִצֵּי גּוֹרָל אַכְזָר, אַבְנֵי מַרְגֵּמוֹתָיו,
אוֹ אִם חָמוּשׁ לָצֵאת מוּל יָם הַיִּסּוּרִים,
לִמְרוֹד, וְקֵץ לָשִׂים לָהֶם! לָמוּת: לִישׁוֹן;
וְלֹא יוֹתֵר; וְדַעַת: הַשֵּׁנָה הַזֹּאת
תַּשְׁבִּית מַכְאוֹב־הַלֵּב וְאֶלֶף הַפְּגָעִים,

זֶה חֵלֶק כָּל בָּשָׂר, — הִנֵּהִי הַתַּכְלִית,
אֵלֶיהָ יִכְסֹף אָדָם. לָמוּת, לִישׁוֹן:
לִישׁוֹן! אוּלַי לַחֲלוֹם! הָא, זוֹ הַמִּכְשֵׁלָה:
מַה חֲלוֹמוֹת נִרְאֶה בְּתַרְדֵּמַת הַמָּוֶת,
אַחֲרֵי שֶׁנִּנְעַר חַבְלֵי עוֹלָם הַזֶּה, —
הִנֵּה הַמַּעֲצוֹר! הִנֵּה הַנְּסִבָּה
לְאֹרֶךְ־יְמֵיהֶם שֶׁל יִסּוּרֵי אֱנוֹשׁ!
כִּי מִי יִשָּׂא אֶת שׁוֹט הַזְּמַן וְלַעֲגוֹ,
חֲמַס הֶעָרִיצִים, בּוּזָם שֶׁל שַׁחֲצָנִים,
עַצֶּבֶת אַהֲבָה נִכְזֶבֶת, עִנּוּי־דִּין,
עַזּוּת הַשַּׁלִּיטִים וְכָל הַבִּזְיוֹנוֹת,
אֲשֶׁר יִנְחַל צַדִּיק מִיַּד חֲדַל־אִישִׁים, —
אִם הוּא בְּמוֹ יָדָיו יָכוֹל לִפְטוֹר הַכֹּל
בִּמְחִי פִּגְיוֹן אֶחָד? מִי זֶה יִמְשׁוֹךְ בָּעֹל,
גּוֹנֵחַ מִמַּשָּׂא חַיִּים לַעֲיֵפָה,
לוּלֵא אֵימַת דְּבַר־מָה שֶׁאַחֲרֵי־הַמָּוֶת —
זוֹ אֶרֶץ לֹא־נוֹדַעַת, שֶׁמִּכָּל בָּאֶיהָ
לֹא שָׁב עוֹד הֵלֶךְ — זוֹ הַמְּבִיכָה לֵבָב,
עֲדֵי אֲשֶׁר נִבְחַר צָרוֹת שֶׁבַּעֲלִיל
מֵחוּשׁ אֶל זוּלָתָן, אֲשֶׁר לֹא נֵדָעֵן.
וְכָךְ מִתּוֹךְ הָגוּת נִהְיֶה לְפַחְדָנִים,
וְאֹדֶם הַטִּבְעִי שֶׁל עֹז הַהַחְלָטָה
יִלְקֶה מֵחִוְרִיוֹנָם שֶׁל הִרְהוּרֵי הַלֵּב,
וַעֲלִילוֹת הַרְבֵּה נֶאְדָּרוֹת בַּכֹּחַ

יוֹרְטוֹת מִמְּסִלּוֹתָן מִפְּנֵי הַחֲשְׁבּוֹנוֹת,
וְלֹא עוֹד יַהַלְמֶן הַתֹּאַר מַעֲשֶׂה.
אַךְ הַס עַתָּה! אוֹפֶלְיָה הַנָּאוָה! הַנִּימְפָה,
זִכְרִי עֲווֹנוֹתַי בִּתְפִלּוֹתַיִךְ — —

אופליה

וּמַה שְּׁלוֹמְךָ, נָסִיךְ, כָּל אֵלֶּה הַיָּמִים?

המלט

חֵן־חֵן בְּהַכְנָעָה. אַךְ טוֹב לִי, טוֹב לִי, טוֹב.

אופליה

יֵשׁ עִמָּדִי, נָסִיךְ, מִמְּךָ מַתְּנוֹת־מַזְכֶּרֶת,
אֲשֶׁר חָפַצְתִּי כְּבָר לַהֲשִׁיבָן לְךָ;
קָחֵן נָא מִיָּדִי.

המלט

חָלִילָה. לֹא אֲנִי;
הֵן מֵעוֹדִי עַד כֹּה לְךָ לֹא נָתַתִּי כְּלוּם.

אופליה

נָתַתָּ לִי, נָסִיךְ, הֲלֹא תֵדַע הֵיטֵב,
אַף בִּלְוָיַת מִלִּים מְבֻשָּׂמוֹת בְּנֹעַם
אֲשֶׁר הִרְבּוּ עֶרְכָּן שֶׁל הַתְּשׁוּרוֹת. קָחֵן!

כִּי הִתְנַדֵּף רֵיחָן, וְאֵיךְ יוּכְלוּ לְקֶסוֹם,
וְלֵב בַּעֲלֵיהֶן אֵינוֹ כִּתְמוֹל־שִׁלְשׁוֹם.
הֲרֵי, נָסִיךְ!

המלט

חַה, חַה! הַאִם צְנוּעָה אָתְּ?

אופליה

הַנָּסִיךְ!

המלט

הַאִם יָפָה אָתְּ?

אופליה

מַה כַּוָּנָתְךָ לוֹמַר בָּזֶה, רוּם מַעֲלָתְךָ?

המלט

כִּי הִנֵּה אִם צְנוּעָה אַתְּ וְגַם יָפָה, אַל יְהֵא לַצְּנִיעוּת דָּבָר עִם יָפְיֵךְ.

אופליה

הֲיֵשׁ, נָסִיךְ, לַיֹּפִי זִווּג נָאֶה יוֹתֵר מִן הַצְּנִיעוּת?

המלט

אָמְנָם כֵּן; כִּי גָדוֹל כֹּחַ הַיֹּפִי לַהֲפוֹךְ אֶת הַצְּנִיעוּת

לְבַת־נַאֲפוּפִים מִכֹּחַ הַצְּנִיעוּת לַעֲשׂוֹת אֶת הַיֹּפִי כִּדְמוּתָהּ וְצַלְמָהּ הִיא. לְפָנִים הָיָה זֶה לִכְאוֹרָה דָּבָר שֶׁל תַּמַּהּ, אַךְ יָמֵינוּ אִשְּׁרוּהוּ וְקִיְּמוּהוּ. הָיוּ יָמִים וַאֲהַבְתִּיךְ.

אופליה

אָכֵן. נָסִיךְ, נָתַתָּ לִי יָדַיִם לְהַאֲמִין בְּכָךְ.

המלט

לַשָּׁוְא הֶאֱמַנְתְּ לִי; כִּי גַּם אִם נַרְבֶּה לְהַרְכִּיב מִדּוֹת טוֹבוֹת בְּגִזְעֵנוּ הֶעָתִיק, הֲלֹא יַעֲמוֹד בּוֹ טַעְמוֹ הָרִאשׁוֹן. לֹא אֲהַבְתִּיךְ.

אופליה

אִם־כֵּן רֻמֵּיתִי שִׁבְעָתַיִם.

המלט

אֶל הַמִּנְזָר לֵכִי! לָמָּה זֶה תַּרְבִּי פּוֹשְׁעִים בָּעוֹלָם? הִנֵּה אֲנִי – מִדָּה בֵּינוֹנִית שֶׁל יֹשֶׁר יֵשׁ בִּי, וְאַף־עַל־פִּי־כֵן יְכֹלְנִי לְהַרְשִׁיעַ אֶת עַצְמִי בִּדְבָרִים אֲשֶׁר טוֹב לִי שֶׁלֹּא נוֹלַדְתִּי מִשֶּׁנּוֹלַדְתִּי. בַּעַל־גַּאֲוָה גָּדוֹל אֲנִי, נוֹקֵם־וְנוֹטֵר וְרוֹדֵף־גְּדוֹלוֹת; וְהַתּוֹעֵבוֹת שֶׁבְּלִבִּי רַבּוֹת הֵן מִכֹּחַ מַחְשְׁבוֹתַי לַהֲכִילָן, מִכֹּחַ דִּמְיוֹנִי לְשַׁוּוֹת לָהֶן צוּרָה, וּמֵעִתּוֹתַי לַעֲשׂוֹתָן. וּמַה בֶּצַע לַאֲנָשִׁים אֲשֶׁר כָּמוֹנִי לְהִתְלַבֵּט בֵּין הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ? מְנֻוָּלִים גְּמוּרִים כֻּלָּנוּ; אַל תַּאֲמִינִי לְאִישׁ מֵאִתָּנוּ. לְכִי־לָךְ לְבֵית־הַמִּנְזָר. אַיֵּה אָבִיךְ?

בְּבֵיתוֹ הוּא נָסִיךְ.

המלט

עַל מַסְגֵר וּבְרִיחַ יֵשׁ לִכְגּוֹר הַדֶּלֶת בַּעֲדוֹ, שֶׁלֹּא יִשְׁתַּטֶּה אֶלָּא בֵּין כָּתְלֵי בֵּיתוֹ בִּלְבָד. שָׁלוֹם לָךְ!

אופליה (הצדה)

אֵל הָרַחֲמִים, הוֹשִׁיעֵהוּ נָא!

המלט

אִם תִּנָּשְׂאִי לְאִישׁ, הִנֵּה הַקְּלָלָה אֲשֶׁר אֶתֵּן לָךְ מֹהַר מַתָּן: אֲפִלּוּ תַּמָּה כַּקֶּרַח תִּהְיִי, וּטְהוֹרָה כַּשֶּׁלֶג, מִלְּשׁוֹן־הָרָע לֹא תִּמַּלְטִי נַפְשֵׁךְ. לְכִי לְבֵית־מִנְזָר, לֵכִי; שָׁלוֹם לָךְ! וְאִם בְּכָל זֹאת חָשְׁקָה נַפְשֵׁךְ בְּבַעַל, קוּמִי הִנָּשְׂאִי לָךְ לְאַחַד הַכְּסִילִים; כִּי דַּעַת הֵיטֵב יוֹדְעִים הַחֲכָמִים, לְאֵיזוֹ מִפְלֶצֶת עֲתִידוֹת אַתֶּן לַהֲפָכָם. לְבֵית־הַמִּנְזָר לֵכִי, וְחִישׁ־מַהֵר! שָׁלוֹם לָךְ!

אופליה (הצדה)

הָהּ, אֲלֵי־שָׁמַיִם, הָחִישׁוּ לוֹ מַרְפֵּא!

המלט

רַבּוֹת שָׁמַעְתִּי גַּם עַל מְלֶאכֶת־הַצַּיָּרִים אֲשֶׁר לָכֶן: קְלַסְתֵּר־

פָּנִים אֶחָד נָתַן לָכֶן הָאֱלֹהִים, וְאַתֶּן פָּנִים אֲחֵרוֹת עוֹשׂוֹת לְעַצְמְכֶן; הָלוֹךְ וּפַזֵּז תְּלַכְנָה, הָלוֹךְ וְטָפוֹף, הָלוֹךְ וְצַיֵּץ, בְּכִנּוּיֵי־שֵׁמוֹת תְּכַנֶּינָה אֶת יְצוּרֵי הָאֱלֹהִים, וּבִתְמִימוּת מִתְחַסֶּדֶת תְּחַפֶּינָה עַל פְּרִיצוּתְכֶן. לֹא, דַּי לִי! עַל כָּל אֵלֶּה נִטְרְפָה עָלַי דַּעְתִּי. אֲנִי אוֹמֵר: לֹא עוֹד יִהְיוּ נִשּׂוּאִים בְּתוֹכֵנוּ! אֲשֶׁר כְּבָר נָשְׂאוּ נָשִׁים — כֻּלָּם, מִלְּבַד הָאֶחָד, יְחִי נָא לָהֶם; וְהַשְּׁאָר — יוֹסִיפוּ נָא לִהְיוֹת בְּגַפָּם, כַּאֲשֶׁר הָיוּ. אֶל בֵּית־הַמִּנְזָר לֵכִי!

(יוצא)

אופליה

הָהּ, אֵיזֶה רוּחַ רָם הָיָה לְעִי־לְמַפֹּלֶת!
עֵין שׁוֹעַ, שְׂפַת חָכָם וְחֶרֶב־מִלְחָמָה,
תִּקְוַת מַמְלֶכֶת זוֹ, עֲטֶרֶת תִּפְאַרְתָּהּ,
רְאִי הַגִּנּוּנִים, מוֹפֵת הַהֲלִיכוֹת,
חֶמְדַּת כָּל מִתְבּוֹנֵן — אָבַד, אָבַד כָּלִיל!
וְאָנֹכִי, נוּגָה, דְּוּיָה שֶׁבַּבָּנוֹת,
אֲשֶׁר אָרִיתִי דְּבַשׁ מִמֶּתֶק נְדָרָיו,
רוֹאָה, אֵיךְ מִתְחַבֵּט שִׂכְלוֹ הַנֶּאְדָּר,
כְּמוֹ פַּעֲמוֹנִים פְּגוּמִים וְאוֹבְדֵי־קֶצֶב,
אֵיךְ צֶלֶם הַבַּחֲרוּת בְּעֶצֶם הַלִּבְלוּב
נִשְׁדַּף בְּדִמְדּוּמָיו. אֲבוֹי לִי, אַלְלַי,
הַבִּיטוּ, מָה רָאוּ, וּמָה רוֹאוֹת עֵינַי!

(המלך ופולוניוס חוזרים)

המלך

הָאַהֲבָה? הָהּ, לֹא! לֹא הֵנָּה יֵט לִבּוֹ;
וְדִבּוּרָיו, אָמְנָם, הָיוּ מְעַט פְּרוּעִים,
אַךְ אֵין בָּהֶם טֵרוּף. יֵשׁ בְּנַפְשׁוֹ דְבַר־מָה,
אֲשֶׁר עָלָיו תִּדְגּוֹר רוּחוֹ בְּעִצְּבוֹנָהּ;
וְהִנְנִי חוֹשֵׁשׁ, כִּי הַדְּגִירָה הַזֹּאת
תֵּלֵד עוֹד פֻּרְעָנוּת; וּלְמַעַן אֶמְנָעֶנָּה,
הֶחַשְׁתִּי בְּלִבִּי אֶת הָעֵצָה הַזֹּאת:
הוּא בִּמְהֵרָה יִסַּע לְאַנְגְלִיָּה, וְשָׁם
יִגְבֶּה לִי אֶת הַמַּס שֶׁלֹּא שֻׁלַּם עֲדַיִן.
אוּלַי מַרְאֵה יַמִּים וַאֲרָצוֹת שׁוֹנוֹת
עִם חֲלִיפוֹת־דְּבָרִים יַצְלִיחוּ לְהָנִיס
מִקֶּרֶב לְבָבוֹ אֶת הַתָּקוּעַ שָׁם,
אֲשֶׁר בִּבְלִי־חָשָׂךְ יוֹגִיעַ אֶת מוֹחוֹ
וִישַׁחֲתוֹ כָּלִיל. מַה דַּעְתְּךָ עַל כָּךְ?

פולוניוס

הַדָּבָר יוֹעִיל לוֹ; אֲבָל סָבוּר אֲנִי,
כִּי שֹׁרֶשׁ יְגוֹנוֹ וְרֹאשׁ מְקוֹרוֹתָיו
הִיא אַהֲבַת־אַכְזָב. וּבְכֵן, בִּתִּי אוֹפֶלְיָה,
פְּטוּרָה אַתְּ מִלְּסַפֵּר אֲשֶׁר אָמַר לָךְ הַמְּלֶט;
שָׁמַעְנוּ זֹאת. – עֲשֵׂה, מַלְכִּי, כְּחֶפְצְךָ,
אַךְ אִם תַּסְכִּים, תַּפְצִיר בּוֹ הַמַּלְכָּה אִמּוֹ
כְּתֹם הַמַּחֲזֶה לוֹמַר לָהּ בִּיחִידוּת

אֶת סוֹד יְגוֹנוֹתָיו; תִּנְהַג עִמּוֹ בְּתֹקֶף.
וּבִרְשׁוּתְךָ אָשִׂים אָזְנַי כַּאֲפַרְכֶּסֶת
לִשְׁמֹעַ שִׂיחָתָם. וְאִם יַסְתִּיר סוֹדוֹ,
לְאַנְגְּלִיָּה שַׁלְּחֵהוּ, אוֹ אָסְרֵהוּ כָּאן,
כְּרוּחַ בִּינָתְךָ.

המלך

נִרְאֵית לִי עֲצָתְךָ:
שָׂרִים שֶׁנִּשְׁתַּגְּעוּ זְקוּקִים לְהַשְׁגָּחָה.

(כולם יוצאים)

מעמד ב

אולם בארמון

(נכנס המלט כמה שחקנים)

המלט

הוֹאִילָה־נָּא וּקְרָא אֶת הַמּוֹנוֹלוֹג הַזֶּה כְּדֶרֶךְ שֶׁקְּרָאתִיו לְפָנֶיךָ אֲנִי, בְּקַלּוּת וּבְשֶׁטֶף־לָשׁוֹן; אַךְ אִם תְּצָרְחֵהוּ בְּכָל פֶּה, כְּדֶרֶךְ רֹב אַחֶיךָ הַשַּׂחְקָנִים, הֲרֵי טוֹב לִי שֶׁיִּקְרָא אֶת פְּסוּקֵי־שִׁירַי הַכָּרוֹז שֶׁבַּשּׁוּק. וְאַל־נָא תַּרְבֶּה לְנַסֵּר בְּיָדֶיךָ אֶת חֲלַל הָאֲוִיר, הִנֵּה כָּךְ; אֶלָּא עֲשֵׂה הַכֹּל בְּנֹעַם; כִּי אֲפִלּוּ בְּעֶצֶם הַשֶּׁצֶף אֲשֶׁר לְרִגְשׁוֹתֶיךָ, בְּעֶצֶם סוּפָתָם,

וְהָיִיתִי אוֹמֵר, וְלַצָּפּוֹתֵיהֶם, בְּדִין הוּא שֶׁתְּסַגֵּל לְעַצְמְךָ, וְגַם תְּקַיֵּם, אֶת מִדַּת הַמְּתִינוּת, אֲשֶׁר תְּשַׁוֶּה לָהֶם אֶת הָרֹךְ. הָהּ, עַד עִמְקֵי־לְבָבִי רוֹגֵז אֲנִי, בְּשָׁמְעִי, אֵיךְ בָּחוּר כַּאֲרָזִים, וּפֵאָה נָכְרִית פְּרוּעָה לוֹ עַל קָדְקֳדוֹ, עוֹמֵד וְקוֹרֵעַ אֶת הָרֶגֶשׁ לִגְזָרִים מַמָּשׁ לִסְחָבוֹת, כְּדֵי לִבְקוֹעַ אֶת אָזְנֵי הָאֲסַפְסוּף, אֲשֶׁר לָרֹב אֵינוֹ מְסֻגָּל לְהָבִין כְּלוּם מִלְּבַד פַּנְטוֹמִימוֹת שֶׁל הֶבֶל, אוֹ סְתָם מְהוּמָה; לְמַלְקוֹת הָיִיתִי דָן בַּרְנָשׁ אֲשֶׁר כָּזֶה עַל אַכְזְרוֹ יוֹתֵר מִטֶּרְמַגַּנְט, עַל הַרְדְּסוֹ יוֹתֵר מֵהוֹרְדוֹס. בְּבַקָּשָׁה מִמְּךָ, הִשָּׁמֵר לְךָ מִכָּל אֵלֶּה.

שחקן א

וּסְמוֹךְ נָא עָלַי, כְּבוֹד מַעֲלָתוֹ.

המלט

אַךְ אַל־נָא תְּהֵא גַם מְרֻסָּן לְמַעְלָה מִן הַמִּדָּה, אֶלָּא הַנַּח לְבִינָתְךָ, וְהִיא תַּדְרִיכֶךָ; יְהֵא דִבּוּרְךָ הוֹלֵם אֶת מַעַשְׂךָ, וּמַעַשְׂךָ אֶת דִּבּוּרְךָ; אַךְ בְּכָל אֵלֶּה חָלִילָה לְּךָ לַעֲבוֹר אֶת גְּבוּל הַפַּשְׁטוּת הַטִּבְעִית; לְפִי שֶׁכָּל הַפְרָזָה עַל הַמִּדָּה זָרָה הִיא לִתְעוּדָתוֹ שֶׁל הַמִּשְׂחָק, אֲשֶׁר תַּכְלִיתוֹ, כְּאָז כֵּן עַתָּה, הָיְתָה וּמוֹסִיפָה לִהְיוֹת: לְשַׁמֵּשׁ כִּבְיָכוֹל אַסְפַּקְלַרְיָה מְאִירָה לַטֶּבַע — לְהַרְאוֹת לַצְּדָקָה אֶת דְּמוּת דְּיוֹקְנָהּ, לָרַהַב — אֶת פַּרְצוּף־פָּנָיו, וְלַדּוֹר וּלְעֶצֶם הַתְּקוּפָה — אֶת צַלְמָם וְחוֹתָמָם; וְהִנֵּה אִם הוֹסַפְתָּ עַל

הַמִּדָּה אוֹ גָרַעְתָּ מִמֶּנָּה. אַף־עַל־פִּי שֶׁתָּבִיא לִידֵי צְחוֹק אֶת עַמֵּי־הָאֲרָצוֹת, הֲלֹא תְדַכְדֵּךְ נַפְשָׁם שֶׁל טוֹבֵי־הַטַּעַם, אֲשֶׁר מִשְׁפַּט הָאֶחָד מֵהֶם צָרִיךְ לִהְיוֹת שָׁקוּל בְּעֵינֶיךָ יוֹתֵר מִמְּלוֹא הַתֵּיאַטְרוֹן קָהָל אַחֵר. הוֹ, יֵשׁ שַׂחְקָנִים, אֲשֶׁר רְאִיתִים בְּמִשְׂחָקָם, וְשָׁמַעְתִּי גַם אֶת הַהַלֵּל שֶׁגּוֹמְרִים עֲלֵיהֶם, וְהִנֵּה — אַל־נָא אֶחֱטָא בִּשְׂפָתַי, — גַּם דֶּרֶךְ דִּבּוּרָם וְגַם דֶּרֶךְ הִלּוּכָם אֵינָם כְּשֶׁל אֲנָשִׁים נוֹצְרִים. וְלֹא כְּשֶׁל עוֹבְדֵי־אֱלִילִים, אַף לֹא כְּשֶׁל בְּנֵי־אָדָם בִּכְלָל: כָּל־כָּךְ נְטוּיֵי־גָרוֹן הִתְהַלְּכוּ וְגָעוּ בְּקוֹל, עַד כִּי אָמַרְתִּי בְּלִבִּי: אֵין זֹאת כִּי־אִם אַחַד הַשּׁוּלְיוֹת אֲשֶׁר לַטֶּבַע עָשָׂה אֶת הָאֲנָשִׁים הַלָּלוּ, וְגַם הֵרַע לַעֲשׂוֹתָם: כָּל־כָּךְ מָאוּס הָיָה חִקּוּיָם אֲשֶׁר חִקּוּ אֶת הַמִּין הָאֱנוֹשִׁי.

שחקן א

אֲקַוֶּה, אֲדוֹנִי, כִּי הִצְלַחְנוּ לְתַקֵּן זֹאת אֶצְלֵנוּ תִּקּוּן כָּלְשֶׁהוּ.

המלט

הוֹ, תַּקְּנוּ תִּקּוּן גָּמוּר. וּמְשַׂחֲקֵי־הַשּׁוֹטִים שֶׁבָּכֶם — אַל־נָא תְנִיחוּם לְדַבֵּר יוֹתֵר מִן הַכָּתוּב. לְפִי שֶׁיֵּשׁ בָּהֶם הַצּוֹחֲקִים בְּעַצְמָם, כְּדֵי לְהָבִיא לִידֵי צְחוֹק גַּם כַּמָּה הֶדְיוֹטוֹת שֶׁנִּקְרֶב הַקָּהָל, אַף כִּי אוֹתָהּ שָׁעָה יֵשׁ לְהָסֵב אֶת הַדַּעַת אֶל אַחַד הָעִנְיָנִים הַחֲשׁוּבִים אֲשֶׁר בַּמַּחֲזֶה: מִדָּה מְגֻנָּה הִיא זוֹ וּמְעִידָה עַל תַּאֲוַת־כָּבוֹד קְלוֹקֶלֶת בְּלִבּוֹ שֶׁל הָאֱוִיל הַנּוֹהֵג כֵּן. לְכוּ, הִתְקִינוּ עַצְמְכֶם.

(השחקנים יוצאים)

(נכנסים פולוניוס, רוזנקרנץ וגילדנשטרן)

המלט

וּבְכֵן, מִילוֹרְד, הֲיָבוֹא הַמֶּלֶךְ לִרְאוֹת בַּמַּחֲזֶה?

פולוניוס

גַּם הַמַּלְכָּה; וְתֵכֶף וּמִיָּד.

המלט

אֱמוֹר נָא לַשַּׂחְקָנִים שֶׁיִּזְדָּרֵזוּ.

(פולוניוס יוצא)

הֲתַעַזְרוּ גַּם אַתֶּם הַשְּׁנַיִם לְהָאִיץ בָּהֶם?

רוזנקרנץ וגילדנשטרן

נַעֲזוֹר, נְסִיךְ!

(יוצאים)

המלט

הוֹ! הוֹרַצְיוֹ!

(נכנס הורציו)

הורציו

הִנְּנִי. הַנָּסִיךְ, מוּכָן לְשָׁרֶתְךָ.

המלט

הוֹרַצְיוֹ, עִם אִישׁ יְשַׁר־לֵבָב מִמְּךָ
עוֹד לֹא הָיָה לִי שִׂיג וְשִׂיחַ מִיָּמָי.

הורציו

הוֹ, נְסִיכִי הַטּוֹב...

המלט

אַל־נָא תַּחְשׁוֹב לִי זֹאת לַחֲנֻפָּה בִּלְבָד;
כִּי מַה טּוֹבָה יוּכַל לִגְמוֹל לִי אִישׁ כָּמוֹךָ,
שֶׁאֵין לוֹ אוֹצָרוֹת, זוּלַת רוּחוֹ הַטּוֹב,
וְהוּא הַמְפַרְנְסוֹ? כִּי מִי יַחְנִיף לָרָשׁ?
הוֹ, לֹא! לְשׁוֹן־צוּפִים לְפָאֵר אֱוִיל תָּלֹק נָא,
וּבֶרֶךְ הַזְּרִיזִים תִּכֹּף וְגַם תִּכְרַע
בִּמְקוֹם שָׁם הִתְרַפְּסוּת זוֹכָה לְפְרָס. שְׁמָעֵנִי:
מִיּוֹם הֱיוֹת לִבִּי אָדוֹן לִבְחִירָתוֹ
וּבְחוֹן אָדָם יֵדַע, בָּחַר בְּךָ, הוֹרַצְיוֹ,
לַחְתּוֹם בְּחוֹתָמוֹ; שֶׁכֵּן הָיִיתָ לוֹ
הָאִישׁ, כָּל סִבְלוֹתָיו יִשָּׂא כְּלֹא סוֹבֵל,
כְּגֶבֶר הַמְבָרֵךְ לְגוֹרָלוֹ תָּמִיד
עַל טוֹב וְגַם עַל רָע. אָכֵן, אַשְׁרֵי הָאִישׁ,
שֶׁבּוֹ שְׁקוּלִים הֵיטֵב דָּמוֹ וּבִינָתוֹ,
לִבְלִי הֱיוֹת חָלִיל לְאֶצְבְּעוֹת פוֹרְטוּנָה
נַגֵּן בּוֹ כְּחֶפְצָהּ. אֵי גֶּבֶר שֶׁאֵינוֹ

הָעֶבֶד לִיצָרָיו, – אֶצְרֶנּוּ בְּלִבִּי,
בְּתוֹךְ לְבַב־לִבִּי אֶצְרֶנּוּ, כַּאֲשֶׁר
נָצַרְתִּי לִי אוֹתְךָ. אַךְ גֶּרֶף־נָא מִזֶּה;
הַלַּיְלָה חִזָּיוֹן יֻצַּג לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ,
וְיֵשׁ בּוֹ מַעֲמָד, שֶׁמְּסִבּוֹתָיו דּוֹמוֹת
לְמוֹת אָבִי בַּגָּן, כְּפִי אֲשֶׁר סִפַּרְתִּי;
וּבְכֵן אֲבַקֶּשְׁךָ: בַּמַּעֲמָד הַזֶּה
לְהִתְבּוֹנֵן הֵיטֵב, בְּכָל הָגוּת נַפְשֶׁךָ,
בִּפְנֵי דוֹדִי, וְאִם חֶטְאֵהוּ הַנִּסְתָּר
לֹא יִתְפָּרֵץ פִּתְאֹם בְּמוֹנוֹלוֹג אֶחָד,
סִמָּן שֶׁרוּחַ רָע הוֹפִיעַ אָז אֵלֵינוּ,
וְהִרְהוּרֵי־לִבִּי שְׁחוֹרִים כְּמַפָּחָה
שֶׁלְּוּוּלְקַן. עַל־כֵּן שִׂים עַיִן בּוֹ הֵיטֵב
וְאָנֹכִי אֶנְעַץ עֵינַי בְּפַרְצוּפוֹ,
אַחַר־כָּךְ נְצָרֵף עֵדוּת עֵינֵינוּ יָחַד
וְנַחֲרוֹץ מִשְׁפָּט.

הורציו

בְּבַקָּשָׁה, נָסִיךְ.
וּבְעֵת הַהַצָּגָה, אִם יְגַנֵּב דָּבָר
וְיִתְחַמֵּק, אֲזַי – אָנֹכִי אֲחַטְּאֶנּוּ.

המלט

הִנָּם בָּאִים לְכָאן; עָלַי לְהִשְׁתַּטּוֹת;
בְּחַר לְךָ מָקוֹם.

(מא־ש דָנִי, קול חצוצרות)

(באים המלך, המלכה, פולוניוס, איפליה, רוזנקרנץ, גילדנשטרן, אנשי החצר ושומרי ראש המלך ולפידים בידיהם)

המלך

הֲשָׁלוֹם לִשְׁאֵר־בְּשָׂרֵנוּ הַמְלֶט?

המלט

שָׁלוֹם וְרֹב טוֹבָה, עַל דִּבְרָתִי. מְזוֹנוֹתַי כְּשֶׁל זִיקִית זוֹ. אוֹכֵל אֲוִיר, מִתְפַּטֵּם בְּהַבְטָחוֹת. הַבַּרְבּוּרִים גַּם הֵם אֵינָם אֲבוּסִים כָּמוֹנִי.

המלך

תְּשׁוּבָה זוֹ מִמֶּנִּי וָהָלְאָה הִיא, הַמְלֶט: לֹא לִי הֵן הַמִּלִּים הַלָּלוּ.

המלט

וּמֵעַתָּה גַם לֹא לִי. (לפולוניוס) אֲדוֹנִי, אָמוֹר אָמַרְתָּ, כִּי שִׂחַקְתָּ לְפָנִים, בִּהְיוֹתְךָ תַּלְמִיד בָּאוּנִיבֶרְסִיטָה?

פולוניוס

אָמְנָם כֵּן, נָסִיךְ; וְגַם חֲשָׁבוּנִי לְשַׂחְקָן טוֹב.

המלט

וְאֶת מִי שִׂחַקְתָּ?

פולוניוס

שִׂחַקְתִּי אֶת יוּלְיוּס קֵיסָר; נִרְצַחְתִּי בְּקַפִּיטוֹלְיוּם, בְּרוּטוּס רְצָחָנִי.

המלט

אֵיזֶה מַעֲשֶׂה בְּרוּטָלִי לִרְצוֹחַ עֵגֶל כָּל־כָּךְ קַפִּיטָלִי. — הֲמוּכָנִים הַשַּׂחְקָנִים?

רוזנקרנץ

כֵּן, נְסִיךְ, לִפְקֻדָּתְךָ מְחַכִּים הֵם.

המלכה

גֶּשׁ־הֵנָּה, הַמְלֶט יַקִּירִי, וְשֵׁב נָא עַל־יָדִי.

המלט

לֹא, אִמִּי הַיְקָרָה, יֵשׁ כָּאן אֶבֶן־חֵן הַשּׁוֹאֶבֶת יוֹתֵר.

פולוניוס (למלך בקול תרישי)

אוֹ־הוֹ! הֲשָׁמַעְתָּ?

המלט

הֲתַרְשִׁינִי לִשְׁכַּב בְּחֵיקֵךְ? (שוכב לרגלי אופליה)

אופליה

לֹא, נָסִיךְ.

המלט

כַּוָּנָתִי לוֹמַר: לִשְׁכַּב לְמַרְגְּלוֹתַיִךְ.

אופליה

כֵּן, נָסִיךְ.

המלט

הַחוֹשֶׁבֶת אַתְּ, כִּי הָיְתָה כַּוָּנָתִי גַּסָּה?

אופליה

לֹא, אֵינִי חוֹשֶׁבֶת כְּלוּם, נָסִיךְ.

המלט

אָכֵן, מַחְשָׁבָה נָאָה הִיא לִשְׁכַּב בֵּין רַגְלֵי עֲלָמוֹת.

אופליה

מָה אָמַרְתָּ, נָסִיךְ?

המלט

לֹא כְלוּם.

אופליה

עַלִּיז וְשָׂמֵחַ אַתָּה הַיּוֹם, נָסִיךְ.

המלט

מִי, אֲנִי?

אופליה

כֵּן, נָסִיךְ.

המלט

אֵל אֱלֹהִים, הִנְנִי סְתָם בַּדְּחָן! וְכִי מַה יַּעֲשֶׂה אָדָם, וְלֹא יִתְבַּדֵּחַ? רְאִי נָא, מַה צוֹהֲלוֹת פְּנֵי אִמִּי, וַהֲלֹא אַךְ לִפְנֵי שְׁעָתַיִם מֵת אָבִי.

אופליה

לֹא, נָסִיךְ, לִפְנֵי שְׁנֵי חֳדָשִׁים כִּפְלַיִם.

המלט

יָמִים רַבִּים כָּל־כָּךְ? אִם כֵּן, יִלְבַּשׁ הַשָּׂטָן שְׁחוֹרִים, וַאֲנִי אַדֶּרֶת־צֹבֶל אֶלְבַּשׁ! אֵל אֱלֹהִים! לִפְנֵי חָדְשַׁיִם מֵת, וַעֲדַיִן לֹא נִשְׁכַּח! יֵשׁ אֵפוֹא תִּקְוָה, כִּי זִכְרוֹ שֶׁל אִישׁ־סְגֻלָּה יַאֲרִיךְ לִחְיוֹת אַחֲרָיו כִּמְעַט חֲצִי שָׁנָה; אַךְ, לְמַעַן הַבְּתוּלָה הַקְּדוֹשָׁה, לְשֵׁם כָּךְ עָלָיו לִבְנוֹת בָּתֵּי־כְנֵסִיּוֹת; שֶׁאִם לֹא כֵּן סוֹפוֹ לְהִשָּׁכַח כְּאוֹתוֹ סוּס־שֶׁל־עֵץ, אֲשֶׁר עַל מַצַּבְתּוֹ חָרְתוּ לֵאמוֹר:

„אוֹיָה, אַח,
הַסּוּס נִשְׁכַּח".

קול אַבּוּב. מתחילה פאנטומימה. נכנסים המלך והמלכה, המתע־כים באהבים; המלכה מחבקת את המלך, והמלך את המלכה. היא כורעת על ברכיה ומחווה לו את אהבתה בעויות. הוא מרימה ומניח ראשו על כתפה; שוכב על מצע של שושנים; בראותה שנרדם, היא עוזבתו. פתאום נכנס איש, מסיר מעליו את העטרה, מנשקה, יוצק רעל לתוך אזנו של המלך ומסתלק. המלכה חוזרת, רואה שהמלך מת ומחווה את צערה בעויות. המרעיל חוזר, ועמו שנים־שלושה נצבים, ומשים עצמו מתאבל עמה באבלה. מוציאים את גוית המת. המרעיל מבקש לקנות את לב המלכה בתשורות; תחלה אין דעתה נוחה מכך, והיא מסרבת כביכול, אך לבסוף נאותה ומשיבה לו אהבה. שניהם יוצאים).

אופליה

מַה פֵּשֶׁר הַדָּבָר, נָסִיךְ.

המלט

„מַלֶּצ'וֹ"־בַּסֵּתֶר, וּפֵשֶׁר הַדָּבָר: נְבָלָה!

אופליה

נִרְאֶה הַדָּבָר כִּי הַפַּנְטוֹמִימָה הַזֹּאת מְרַמֶּזֶת עַל עִנְיָנוֹ שֶׁל הַמַּחֲזֶה.

(נכנס הפרולוג)

המלט

דָּבָר זֶה יַשְׁמִיעֵנוּ מִיָּד הַבָּחוּר הַלָּז; הַשַּׂחְקָנִים אֵין בְּדַרְכָּם לִשְׁמוֹר סוֹד; אֶת הַכֹּל יְגַלּוּ.

אופליה

וְהוּא יַגִּיד לָנוּ, מַה פֵּשֶׁר הַמַּרְאֶה שֶׁ אֵינוּ?

המלט

כֵּן, וְכָל שְׁאָר מַרְאוֹת שֶׁתַּרְאִי לוֹ. אַל תֵּבוֹשִׁי לְהַרְאוֹת לוֹ אֶת מַרְאַיִךְ, וְלֹא יֵבוֹשׁ הוּא לְהַגִּיד לָךְ פֵּשֶׁר דָּבָר.

אופליה

פּוֹחֵז אָתָּה, פּוֹחֵז. מוּטָב שֶׁאֶתֵּן דַּעְתִּי עַל הַמַּחֲזֶה.

פרולוג

לִפְנֵי קְהַל שׁוֹמְעֵינוּ
נַפִּילָה תְּחִנוּנֵינוּ
לְהַקְשִׁיב לְמַחֲזֵנוּ. (יוצא)

המלט

מַה זֶּה: פְּרוֹלוֹג, אוֹ כְּתֹבֶת חֲקוּקָה עַל טַבַּעַת?

אופליה

אָמְנָם כֵּן, קָצָר. הוּא, הַנָּסִיךְ.

המלט

כְּאַהֲבַת נָשִׁים.

(נכנסים שני שחקנים: המלך גונזאגו והמלכה בפטיסטה)

גונזאגו

בַּפַּעַם הַשְּׁלֹשִׁים כְּבָר רֶכֶב אַפּוֹלוֹן
סָבַב מַלְכוּת נֶפְטוּן וְתֶלוּס בְּגָאוֹן.
וּכְבָר שְׁלוֹשִׁים תְּרֵיסָר שֶׁל לְבָנוֹת בַּלֵּיל
בְּקֶרֶן אוֹר שָׁאוּל הִקִּיפוּ אֶת תֵּבֵל,
מִיּוֹם שֶׁאַהֲבָה צְמָדַתְנוּ לֵב אֶל לֵב,
וְהִימֶנֵי יָדֵינוּ עֲדֵי־עַד שִׁלֵּב.

בפטיסטה

וּלְוַאי כָּהֵנָּה עוֹד יִסְעוּ הַמְּאוֹרוֹת.
וְאַהֲבָה בַּלֵּב תוֹסִיף וְלֹא תָמוּת.
אַךְ, אוֹי לִי, כִּי עַתָּה נֶחְלֵיתָ עַד־מְאֹד,
וְלֹא כִּתְמוֹל־שִׁלְשׁוֹם פָּנֶיךָ מְאִירוֹת,
עַד כִּי אֶחְרַד, אֲבָל זוֹ חֶרְדָּתִי לְךָ
לִידֵי תִמְהוֹן־לֵבָב אַל־נָא תְּבִיאֶךָ.
כִּי אַהֲבַת נָשִׁים וְחֶרְדָּתָן דּוֹמוֹת הֵן:
אוֹ שֶׁאֵינָן בִּכְלָל, אוֹ כִּתְהוֹמֵי־תְהוֹמוֹת הֵן.
אֶת עֹז אַהֲבָתִי הֲלֹא תֵדַע יָדוֹעַ:
עַזָּה כַּמָּוֶת הִיא; וְחֶרְדָּתִי כָּמוֹהָ.
בִּגְדוֹל הָאַהֲבָה, כָּל צֵל־סָפֵק הוּא פַּחַד,
בִּגְדוֹל פְּחָדִים בַּלֵּב, הָאַהֲבָה פּוֹרַחַת.

גוּנזאגו

אֲבוֹי כִּי אֶעֱזְבֵךְ לָנֶצַח עוֹד מְעַט,
כִּי תַשׁ בִּי כְּבָר כֹּחִי וּמִמְּלַאכְתּוֹ שָׁבַת,
וּבְאֶרֶץ הַחֶמְדָּה תּוֹסִיפִי בִּלְעָדַי
בְּרֹב כָּבוֹד וִיקָר לִחְיוֹת, וְגַם וַדַּאי
לְבַעַל אִישׁ אַחֵר...

בפטיסטה

חֲדַל! חֲסֹךְ דְּבָרֶיךָ!
הֲכִי אִשָּׁה סוֹטָה הָיִיתִי בְּעֵינֶיךָ?
אִם אֶנָּשֵׂא שֵׁנִית, תָּבוֹא עָלַי קְלָלָה.
נִשֵּׂאת שֵׁנִית רַק הִיא: רוֹצַחַת בַּעְלָהּ.

המלט (הצדה)

רוֹשׁ וְלַעֲנָה! רוֹשׁ וְלַעֲנָה!

בפטיסטה

כִּי נִשּׂוּאֵי־מִשְׁנֶה הֵם בְּנֵי הַמַּדְהֵבָה,
הַבֶּצַע יִגְרְמֵם, וְלֹא הָאַהֲבָה;
אֶת בַּעְלִי שֶׁמֵּת רוֹצַחַת שׁוּב אֲנִי,
עֵת כִּי אֶתֵּן דּוֹדַי לַבַּעַל הַשֵּׁנִי.

גוּנזאגו

יָדַעְתִּי: זֶה דְבָרֵךְ אָמַרְתְּ בְּתָם־לֵבָב,

אַךְ מַה יַּרְבֶּה אָדָם הָפֵר אֶת נְדָרָיו
כָּל כַּוָּנַת אֱנוֹשׁ הִיא עֶבֶד הַזִּכָּרוֹן,
רַב־אֹמֶץ רֵאשִׁיתָהּ, וְאַחֲרִיתָהּ — רִפְיוֹן.
מָשָׁל לִפְרִי הָעֵץ: תְּחִלָּה צָמוּד אֶל בַּד,
אֲבָל בְּהַבְשִׁילוֹ, יָשׁוּר בְּאֶפֶס־יָד.
הֶכְרֵחַ הוּא לָאָדָם לִשְׁכּוֹחַ וּלְהַלֵּל
אֶת שְׁבוּעוֹתָיו אֲשֶׁר יַשְׁמִיעַ בְּנֶקֶל.
מַה לֹּא יִדּוֹר הַלֵּב בְּלַהַט יְצָרָיו,
אֲבָל כְּתֹם אִשּׁוֹ, יִשֶׁה אֶת נְדָרָיו.
כְּכָל אֲשֶׁר יִרְבּוּ הָעֶצֶב וְהַגִּיל,
סוֹף כָּל פְּעֻלָּתָם לְהִבָּטֵל כָּלִיל.
כִּי גִיל וְצָהֳלָה לְחִיל גַּם יְלָלָה
לְפֶתַע יֵהָפְכוּ עִם כָּל תְּמוּרָה קַלָּה.
כִּי בֶּן־חֲלוֹף הַיְקוּם, הֲיִפָּלֵא אִם כָּךְ,
כִּי בְּהָמִיר מַזָּל, גַּם אַהֲבָה תִּרְעַךְ?
אַךְ יֵשׁ עוֹד שְׁאֵלָה, וְהִיא צְרִיכָה תְּשׁוּבָה:
מִי מִשְּׁנֵיהֶם שַׁלִּיט — מַזָּל אוֹ אַהֲבָה?
עָשִׁיר כִּי יִתְרוֹשֵׁשׁ, יָנוּסוּ כָּל רֵעָיו;
וָרָשׁ כִּי יַעֲשִׁיר, מָה רַבּוּ אוֹהֲבָיו.
כֵּן אַהֲבָה כְּרוּכָה אַחֲרֵי מַזָּל תָּמִיד:
אָדָם בְּאֵין מַחְסוֹר חִישׁ־קַל יִמְצָא יָדִיד,
אַךְ אִם לְעֵת צָרָה יִבְחוֹן יְדִיד כּוֹזֵב,
וַהֲפָכוֹ מִיָּד מֵרֵעַ לְאוֹיֵב.
אֲבָל אָשׁוּבָה־נָּא אֶל רֹאשׁ דְּבָרַי, לֵאמֹר:

גּוֹרַל אָדָם תָּמִיד אֶת רְצוֹנוֹ יִסְתּוֹר,
וְאִם יַחְפּוֹץ דָּבָר, יָדַל מִלְּכַלְכְּלוֹ,
כִּי לוֹ הַמַּחְשָׁבוֹת, וְאַחֲרִיתָן לֹא לוֹ.
הִנֵּה גָּמוּר עִמָּךְ: לֹא אֶנָּשֵׂא לָעַד,
אֲבָל בְּמוֹת אִישֵׁךְ, יָמוּת נִדְרֵךְ מִיָּד.

כפטיסטה

אַל, אֶרֶץ, לִי לַחְמֵךְ! אַל' אוֹר לִי, שְׁמֵי־מָרוֹם!
אַל אֹשֶׁר וְשַׁלְוָה, הַלַּיְלָה וְהַיּוֹם!
כָּל תִּקְווֹתַי יִהְיוּ לִי לְאַכְזָב וָהִי,
כְּבֶלֶא לֶחֶם צָר מְנַת חֶלְקִי יְהִי.
כָּל פֶּגַע, הַמַּשְׁחִיר פָּנָיו שֶׁל הַשָּׂשׂוֹן,
אֶת כָּל מַשְׂאוֹת־נַפְשִׁי יָשִׂים לְדֵרָאוֹן,
וּשְׁנֵי הָעוֹלָמוֹת יִהְיוּ לִי לְמַשְׁחִית,
אִם אֶתְאַלְמֵן מִמְּךָ וְאֶנָּשֵׂא שֵׁנִית.

המלט (לאופליה)

וּמָה אִם תְּחַלֵּל אֶת שְׁבוּעָתָהּ הַפַּעַם?

גונזאגו

עַזָּה הִיא שְׁבוּעָתֵךְ, לְכִי לָךְ, יוֹנָתִי.
עֲיֵפָה עָלַי נַפְשִׁי, חָפַצְתִּי בִּשְׁנָתִי
הָפִיג עִצְּבוֹן הַיּוֹם. (נרדם)

בפטיסטה

תִּנְעַם שְׁנָתְךָ עָלֶיךָ,
וְאַל תָּבוֹא צָרָה בֵּינִי עוֹד וּבֵינֶיךָ. (יוצאת)

המלט

גְּבִרְתִּי, הֲנָשָׂא הַחִזָּיוֹן הַזֶּה חֵן בְּעֵינַיִךְ?

המלכה

נִדְמֶה לִי, כִּי רַב מִדַּי נוֹדֶרֶת הַמַּלְכָּה.

המלט

אַךְ הִיא תִּשְׁמוֹר אֶת מוֹצָאֵי־שְׂפָתֶיהָ.

המלך

הֲיָדַעְתָּ אֶת תֹּכֶן הַמַּחֲזֶה? הַאֵין בּוֹ דָּבָר שֶׁל פְּסוּל?

המלט

חָלִילָה! הֲלֹא אַךְ לָצוֹן חוֹמְדִים הַלָּלוּ, וְעַל דֶּרֶךְ הַלָּצוֹן
הֵם מַרְעִילִים; וְכָל פְּסוּל אֵין כָּאן.

המלך

וּמַה שֵּׁם הַמַּחֲזֶה?

המלט

„מַלְכֹּדֶת הָעַכְבָּרִים". אַךְ עַל דֶּרֶךְ מָה? עַל דֶּרֶךְ הַהַשְׁאָלָה. יְסֻפַּר בּוֹ מַעֲשֵׂה־רֶצַח, שֶׁהָיָה בְּוִינָה; שֵׁם הַדֻּכָּס גּוֹנְזָגוֹ, וְשֵׁם אִשְׁתּוֹ בַּפְּטִיסְטָה; עוֹד מְעַט וְתִרְאוּ: מַעֲשֵׂה־נְבָלָה הוּא; אַךְ אֵין בְּכָךְ כְּלוּם. בְּהוֹד מַלְכוּתוֹ וּבָנוּ, שֶׁנְּקִיֵּי־כַפַּיִם אֲנַחְנוּ, אֵין הַדָּבָר נוֹגֵעַ. הַסּוּס הַמְצֹרָע יְבַעֵט נָא בְּרַגְלָיו, בְּעוֹר בְּשָׂרֵנוּ אֵין נֶגַע.

(נכנס לוקינוס)

זֶה הָאִישׁ לוּקְיָנוּס שְׁמוֹ, וְהוּא בֶּן־אָחִיו שֶׁל הַמֶּלֶךְ.

אופליה

כִּמְקַהֵלָה־בְּמַחֲזֶה אַתָּה, הַנָּסִיךְ.

המלט

יָכֹלְתִּי לְפָרֵשׁ גַּם אֶת אֲשֶׁר בֵּינֵךְ לְבֵין אֲהוּבֵךְ, אִלּוּ רָאִיתִי בְּעֵינַי אֶת הַבּוּבוֹת הַמְפַזְּזוֹת.

אופליה

עוֹקֵץ אַתָּה. נָסִיךְ, עוֹקֵץ.

המלט

בַּאֲנָחָה בִּלְבַד תּוּכְלִי לִטּוֹל אֶת עָקְצִי.

אופליה

מִדְּחִי אֶל דֶּחִי!

המלט

בַּדֶּרֶךְ הַזֶּה אַתֶּן לוֹכְדוֹת אֶת בַּעֲלֵיכֶן. הָחֵל מְלַאכְתְּךָ, רוֹצֵחַ; פֶּגַע רָע, חֲדַל מֵעֲוָיוֹתֶיךָ הָאֲרוּרוֹת וְהָחֵל:

„כְּבָר צַעֲקַת עוֹרֵב קוֹרְאָה אֵלַי נָקָם..."

לוקינוס

נְכוֹנָה הַמְּזִמָּה, הַסַּם הִנֵּה מוּכָן,

וְהַשָּׁעָה כְּשֵׁרָה, אֵין אִישׁ רוֹאֶה בְּכָאן.

מִרְקַחַת עִשְׂבֵי־חֲצוֹת, שִׁקּוּי שֶׁל קֶטֶב, אַתָּה,

שֶׁפַּעֲמַיִם שָׁלֹשׁ קֻלַּל בְּפִי הֶקָטָה,

זֶה כִּשּׁוּפְךָ טִבְעִי וְכֹחֲךָ נוֹזֶם,

בְּחַיִּם חַיֵּי־אֱנוֹשׁ הַצְמֵת וְאַרְיְהַתָּם.

(יוצק רעל לתוך אזנו של הדוכס הישן)

המלט

הִנֵּה הוּא מַרְעִילוֹ בַּגָּן, כְּדֵי לָרֶשֶׁת אֶת מַלְכוּתוֹ. שֵׁם הַדֻּכָּס גּוֹנְזָגוֹ. סִפּוּר־הַמַּעֲשֶׂה סִפּוּר שֶׁל אֱמֶת הוּא וְנִכְתַּב בְּלָשׁוֹן אִיטַלְקִית צָחָה; עוֹד מְעַט וְתִרְאוּ, אֵיךְ יִזְכֶּה הָרוֹצֵחַ בְּאַהֲבַת אִשְׁתּוֹ שֶׁל גּוֹנְזָגוֹ.

אופליה

הַמֶּלֶךְ קָם!

המלט

מַה? הֲנִבְהַל מִירִיָּה שֶׁל סְרָק?

המלכה

מַה לְּךָ, הַמֶּלֶךְ?

פולוניוס

הַפְסִיקוּ אֶת הַהַצָּגָה!

המלכה

הָבוּ לִי אוֹר! – הָלְאָה מִפֹּה!

כולם

אוֹרוֹת! אוֹרוֹת! אוֹרוֹת!

(כולם יוצאים, חוץ מהמלט והורציו)

המלט

יֵלֵךְ וְיֵבְךְּ לוֹ צְבִי פָּצוּעַ,
וְהַשָּׁלֵם יִשְׂמַח.
אֶחָד יָנוּם, אֶחָד יָנוּעַ, —
מִנְהַג עוֹלָם הוּא כָּךְ.

אֲדוֹנִי, בִּזְכוּתָם שֶׁל פְּסוּקֵי־שִׁיר אֲשֶׁר כָּאֵלֶּה, וּבִזְכוּתוֹ שֶׁל יַעַר־נוֹצוֹת עַל רֹאשִׁי – אִם כָּל שְׁאָר רְכוּשִׁי יֵרֵד לְטִמְיוֹן – וְעוֹד שׁוֹשַׁנֵּי־פְּרוֹבַנְס עַל נַעֲלֵי־חֹרִי, הַאִם לֹא יְסַפְּחוּנִי אֶל לַהֲקַת־מְשַׂחֲקִים, אֲדוֹנִי?

הורציו

בַּחֲצִי הַמְּנָיָה.

המלט

בִּמְנָיָה שְׁלֵמָה, לְדַעְתִּי!

דַּמּוֹן רֵעִי, הֲלֹא יָדַעְתָּ,
כִּי צֵאוּס אֵל גִּבּוֹר
מָשַׁל פֹּה לְפָנִים. וְעַתָּה —
מוֹשֵׁל פֹּה הַ... טַוָּס.

הורציו

יָכֹלְתָּ לְסַיֵּם בַּחֲרוּז.

המלט

הוֹ יְדִידִי הוֹרַצְיוֹ, בְּאֶלֶף כִּכְּרוֹת־כֶּסֶף אֲנִי עָרֵב עַכְשָׁו
לְכָל דִּבּוּר שֶׁיָּצָא מִפִּי הָרוּחַ! הֲרָאִיתָ?

הורציו

הֵיטֵב מְאוֹד רָאִיתִי, הַנָּסִיךְ.

המלט

כְּשֶׁדִּבֵּר בְּעִנְיַן הַהַרְעָלָה?

הורציו

הֵיטֵב הִתְבּוֹנַנְתִּי בּוֹ.

המלט

הוֹ, הוֹ! הָבוּ מַנְגִּינוֹת! הָבוּ חֲלִילִים!
אִם אֵין הַמֶּלֶךְ רוֹצֶה בַּחִזָּיוֹן,
כִּי אָז אוּלַי... אֵינוֹ לוֹ לְרָצוֹן.
הָבוּ מַנְגִּינוֹת!

(רוזנקרנץ וגילדנשטרן חוזרים)

גילדנשטרן

נָסִיךְ יָקָר, הַרְשֵׁנִי־נָא לוֹמַר לְךָ מִלִּים מִסְפָּר...

המלט

אֲפִלּוּ מְגִלָּה שְׁלֵמָה, אֲדוֹנִי.

גילדנשטרן

אֲדוֹנִי הַנָּסִיךְ, הַמֶּלֶךְ...

המלט

כֵּן, אֲדוֹנִי, מֶה הָיָה לוֹ?

גילדנשטרן

פָּרַשׁ לְחַדְרוֹ, וְנַפְשׁוֹ מָרָה עָלָיו מְאֹד.

המלט

מֵחֲמַת הַטִּפָּה הַמָּרָה, אֲדוֹנִי?

גילדנשטרן

לֹא, אֲדוֹנִי הַנָּסִיךְ, מֵחֲמַת הַמָּרָה.

המלט

בְּיֶתֶר חָכְמָה עָשִׂיתָ, אִלּוּ הִגַּדְתָּ אֶת הַדָּבָר לְרוֹפְאוֹ; כִּי אִם אָבוֹא אֲנִי לָתֵת לוֹ סַם־שִׁלְשׁוּל, מִי יוֹדֵעַ, אִם לֹא שִׁבְעָתַיִם תִּשְׁתַּפֵּךְ עָלָיו מָרָתוֹ.

גילדנשטרן

נְסִיכִי הַיָּקָר, יִהְיוּ־נָא דְּבָרֶיךָ סְדוּרִים וְאַל־נָא תִּפְרוֹץ כָּכָה לְהַפְלִיג מֵעִנְיָנֵנוּ.

המלט

נִרְגַּעְתִּי, אֲדוֹנִי; דַּבֵּר.

גילדנשטרן

הַמַּלְכָּה, אִמְּךָ, בְּדִכְדּוּךְ נַפְשָׁהּ כִּי רָב, שְׁלָחַתְנִי אֵלֶיךָ.

המלט

בָּרוּךְ בּוֹאֲךָ.

גילדנשטרן

לֹא, נְסִיכִי הַיָּקָר, דִּבְרֵי־הַחֵן הָאֵלֶּה מִן הַשָּׂפָה וְלַחוּץ הֵם, אִם תּוֹאִיל בְּחַסְדְּךָ לַהֲשִׁיבֵנִי בְּשֵׂכֶל־הַיָּשָׁר, אֶעֱשֶׂה כְּמִצְוַת אִמְּךָ; וְאִם לָאו, פְּטָרֵנִי־נָא, בִּמְחִילָה מִכְּבוֹדְךָ, וְהַקֵּץ לִשְׁלִיחוּתִי.

המלט

לֹא אוּכַל, אֲדוֹנִי.

גילדנשטרן

מַה, נְסִיכִי?

המלט

לַהֲשִׁיבְךָ בְּשֵׂכֶל־הַיָּשָׁר; כִּי נִשְׁתַּבֵּשׁ עָלַי שִׂכְלִי; אַךְ תְּשׁוּבָה כַּאֲשֶׁר אוּכַל לַהֲשִׁיבְךָ – הִנֵּהִי נְכוֹנָה, אֲדוֹנִי, לִפְקֻדָּתְךָ; אוֹ בְּיֶתֶר דִּיּוּק: לִפְקֻדַּת אִמִּי, כַּאֲשֶׁר אָמַרְתָּ; וּבְכֵן, נְקַצֵּר בִּדְבָרִים, וְאֶל גּוּפוֹ שֶׁל הָעִנְיָן! הִנֵּה אָמַרְתָּ, כִּי אִמִּי...

רוזנקרנץ

כֹּה אָמְרָה: מַעֲשֶׂיךָ הִכּוּהָ בִּמְבוּכָה וְתַדְהֵמָה.

המלט

הוֹ, אֵיזֶה בֵּן נִפְלָא, הַמַּדְהִים כָּל־כָּךְ אֶת אִמּוֹ־הוֹרַתּוֹ; אַךְ הַאֵין אֵיזֶה הֶמְשֵׁךְ־דָּבָר כָּרוּךְ בַּעֲקֵבָהּ שֶׁל תְּמִיהַת־אֵם זֹאת? אֱמֹר!

רוזנקרנץ

רוֹצָה הִיא לְדַבֵּר עִמְּךָ בְּחַדְרָהּ, לִפְנֵי שֶׁתִּשְׁכַּב לִישׁוֹן.

המלט

נַעֲשֶׂה כְּמִצְוָתָהּ, וַאֲפִלּוּ אִמֵּנוּ הִיא עֲשֶׂרֶת מוֹנִים. הַעוֹד לְךָ דָּבָר אֵלַי?

רוזנקרנץ

לְפָנִים אֲהַבְתַּנִי, הַנָּסִיךְ.

המלט

מַמָּשׁ כְּמוֹ הַיּוֹם, עֵדִים שְׁנֵי הַגַּזְלָנִים וְהַחַמְסָנִים הַלָּלוּ.

רוזנקרנץ

נְסִיכִי הַיָּקָר, מַדּוּעַ נֶעְכְּרָה עָלֶיךָ רוּחֲךָ? הֲלֹא בְּהַעֲלִימְךָ מִידִידֶיךָ אֶת תּוּגַת נַפְשְׁךָ, כְּמוֹ יָדֶיךָ אַתָּה נוֹעֵל אֶת הַדֶּלֶת בִּפְנֵי חֵרוּתֶךָ.

המלט

אֲדוֹנִי, אֵין מַנִּיחִים לִי לַעֲלוֹת.

רוזנקרנץ

הֲיִתָּכֵן? וְהַמֶּלֶךְ עַצְמוֹ הֲלֹא הִכְרִיז בְּפֵרוּשׁ, כִּי אַתָּה תִּירַשׁ אֶת כִּסֵּא דֶּנְמַרְק.

המלט

אָמְנָם כֵּן, אֲדוֹנִי, אַךְ „בְּטֶרֶם יַעֲלֶה הָעֵ״ב“ פִּתְגָּם זֶה כְּבָר הֶעֱלָה יְרוֹקָה מְעַט.

(חוזרים השחקנים, ובידיהם חלילים)

וְהִנֵּה הַחֲלִילִים! הָבָה לִי אֶחָד מֵהֶם. – טִירְחָה־נָא הַצִּדָּה, (מטה רצדה את גילדנשטרן) מַדּוּעַ זֶה תְּסוֹבְבוּנִי לָבוֹא אֵלַי מִצַּד הָרוּחַ, כִּמְבַקְּשִׁים לְהָדְפֵנִי אֶל הַפַּח?

גילדנשטרן

הוֹ, הַנָּסִיךְ, אִם כֹּה נוֹעֶזֶת הִיא מְסִירוּתִי לְךָ, הֲלֹא רַק אַהֲבָתִי הִיא הַמְקַלְקֶלֶת אֶת הַשּׁוּרָה.

המלט

לֹא יָרַדְתִּי לְסוֹף כַּוָּנָתְךָ. אוּלַי תּוֹאִיל לְנַגֵּן לְפָנַי בֶּחָלִיל הַזֶּה?

גילדנשטרן

אֵינִי יָכוֹל, נָסִיךְ.

המלט

אֲבַקֶּשְׁךָ.

גילדנשטרן

הַאֲמֵן לִי: אֵינִי יָכוֹל.

המלט

אֲבַקֶּשְׁךָ מְאֹד.

גילדנשטרן

אֵינִי יוֹדֵעַ כְּלָל, אֵיךְ לֶאֱחוֹז בּוֹ, נְסִיךְ.

המלט

מְלָאכָה קַלָּה הִיא, כְּמוֹ לְהָפִיחַ כְּזָבִים; פְּרוֹט בְּאֶצְבְּעוֹתֶיךָ עַל פִּי הַנְּקָבִים הַלָּלוּ, הָפִיחָה בּוֹ מֵרוּחַ פִּיךָ, וְהִשְׁמִיעַ נְגִינָה עֲרֵבָה לְהַפְלִיא, רְאֵה נָא, אֵלֶּה הֵמָּה הַמְנַעַנְעִים.

גילדנשטרן

אַךְ לֹא אוּכַל לְהוֹצִיא מֵהֶם נְעִימָה כָּלְשֶׁהִי, לֹא לִמַּדְתִּי יָדַי לְנַגֵּן.

המלט

וְעַתָּה רְאֵה נָא, אֵיזֶה כְּלִי קְלוֹקֵל הָיִיתִי בְּעֵינֶיךָ! הֲלֹא חָפַצְתָּ לְנַגֵּן בִּי; חָשַׁבְתָּ כִּי מְנַעַנְעֵי נַפְשִׁי נְהִירִים לְךָ; אָמַרְתָּ לְמַלֵּט מִלִּבִּי אֶת סוֹדִי; רָצִיתָ לְהָפִיק מִמֶּנִּי אֶת כָּל הַצְּלִילִים, לְמִן הַשָּׁפָל שֶׁבָּהֶם וְעַד הָרָם שֶׁבָּהֶם; וְהִנֵּה כְּלִי קָטֹן זֶה – רַבּוֹת הַמַּנְגִּינוֹת הַצְּפוּנוֹת בּוֹ, וְקוֹלוֹ נִפְלָא, וּבְכָל זֹאת אֵין לְאֵל יָדְךָ לְדוֹבְבוֹ. שֵׁדִים וְרוּחוֹת! הַאֻמְנָם חָשַׁבְתָּ, כִּי נָקֵל לְנַגֵּן בִּי מִלְּנַגֵּן בְּחָלִיל? וִיהִי אֲשֶׁר יִהְיֶה שֵׁם כְּלִי־הַזֶּמֶר אֲשֶׁר תִּקְרָאֵהוּ עָלַי, – יָכוֹל תּוּכַל לְהַכּוֹת בִּי, אַךְ לְנַגֵּן בִּי לֹא תוּכָל.

(חוזר פולוניוס)

יְבָרֶכְךָ אֱלֹהִים, אֲדוֹנִי.

פולוניוס

הַנָּסִיךְ, הַמַּלְכָּה רוֹצָה לְדַבֵּר עִמְּךָ, וְתֵכֶף וּמִיָּד.

המלט

הֲרוֹאֶה אַתָּה שָׁם אֶת הֶעָנָן הַהוּא, שֶׁמַּרְאֵהוּ כִּמְעַט כְּמַרְאֵה גָמָל?

פולוניוס

חַי אֱלֹהִים, מַמָּשׁ כְּמַרְאֵה גָמָל.

המלט

וְלִי נִרְאֶה, כִּי דוֹמֶה הוּא לְחֹלֶד־הָרִים.

פולוניוס

גַּבּוֹ כְּגַב שֶׁל חֹלֶד־הָרִים.

המלט

וְאוּלַי כְּשֶׁל לִוְיָתָן?

פולוניוס

מַמָּשׁ כְּשֶׁל לִוְיָתָן.

המלט

אִם כֵּן, תֵּכֶף וּמִיָּד אֵלֵךְ אֶל אִמִּי. — (הצדה) הֵם יַעֲבִירוּנִי
עַל דַּעְתִּי לַחֲלוּטִין. — תֵּכֶף־וּמִיָּד אָבוֹא.

פולוניוס

כָּךְ אַגִּיד. (יוצא)

המלט

נָקֵל הוּא לוֹמַר „תֵּכֶף־וּמִיָּד.״ עִזְבוּנִי, יְדִידַי.

(כולם יוצאים, חוץ מהמלט)

הִנֵּה שְׁעַת־כְּשָׁפִים אֲשֶׁר לַחֲצוֹת־הַלַּיְלָה,
בִּכְעוֹר קְבָרִים לֹעַם, וְקֶטֶב עַל תֵּבֵל
יָפִיחַ גֵּיהִנּוֹם; עַתָּה הִנֵּה יָכֹלְתִּי
לִשְׁתּוֹת דָּם חַי, לִפְעוֹל מַעֲלָלִים כָּאֵלֶּה,
עַד יִתְפַּלֵּץ אוֹר יוֹם. אַךְ הָס! עַכְשָׁו אֶל אִמָּא
לִבִּי, אַל־נָא תֵּצֵא מִגִּדְרְךָ, וְאַל־נָא
יִפְרוֹץ רוּחוֹ שֶׁל נֵירוֹן שְׁכֹן בְּקִרְבְּךָ!
אַקְשִׁיחַ אֶת לִבִּי, אַךְ לֹא מִחוּץ לַטֶּבַע;
בְּפִי תְּהֵא חַרְבִּי, וְלֹא בְּכַף־יָדִי;
נַפְשִׁי גַּם לְשׁוֹנִי, עֲשֶׂינָה בִּצְבִיעוּת!
דְּבָרִים כְּמַדְקֵרוֹת אָטִיחַ בְּאִמִּי,
אֲבָל בְּמַעֲשֶׂה, נַפְשִׁי, אַל תַּחְתְּמִי.

(יוצא)

מעמד ג

חדר בארמון

(נכנסים המלך, רוזנקרנץ וגילדנשטרן)

המלך

אֵין הוּא חָבִיב עָלַי; וְחָס לִי מִלָּתֵת
חֵרוּת לְשִׁגְעוֹנוֹ. עַל־כֵּן הִכּוֹנוּ נָא;
מִיָּד אֲנִי עוֹרֵךְ אִגֶּרֶת־הַפְּקֻדָּה,
וְהוּא יִסַּע מִפֹּה אִתְּכֶם לְאַנְגְלִיָּה;
כִּי לֹא אוּכַל סַכֵּן כְּבוֹדִי וּשְׁלוֹם אַרְצִי
בְּפֶגַע הֶעָלוּל לִפְרוֹץ בְּכָל שָׁעָה
מִתּוֹךְ שִׁגְעוֹנוֹתָיו.

גילדנשטרן

מִיָּד נִכּוֹן לַדֶּרֶךְ;
מִצְוָה קְדוֹשָׁה הִיא זוֹ – לִשְׁקוֹד עַל בִּטְחוֹנָם
שֶׁל אֲנָשִׁים רַבִּים, רַבִּים מְאוֹד, אֲשֶׁר
חַיִּים גַּם נִזּוֹנִים מֵהוֹד רוֹמְמוּתְךָ.

רוזנקרנץ

אִם כָּל אֶחָד בָּעָם שׁוּמָה עָלָיו לִשְׁמוֹר
נַפְשׁוֹ מִפֶּגַע רָע בְּכָל עָצְמַת שִׂכְלוֹ,
הֵן שִׁבְעָתַיִם – אִישׁ, שֶׁבִּשְׁלוֹמוֹ תְּלוּיִים

חַיֵּי רַבִּים מְאֹד. הַמֶּלֶךְ כִּי יָמוּת,
לֹא לְבַדּוֹ יָמוּת, אֶלָּא כִּמְעַרְבֹּלֶת
יִגְרוֹף עִמּוֹ אֶת כָּל אֲשֶׁר בְּקִרְבָּתוֹ;
הוּא כְּגַלְגַּל־עֲנָק מֻצָּב בְּרֹאשׁ־הָרִים,
אֲשֶׁר אֶל חִשּׁוּרָיו הָאַדִּירִים צֻמְּדוּ
אַלְפֵי פְּכִים קְטַנִּים; וּלְפֶתַע כִּי יִפּוֹל
וּבָא עִם מַפַּלְתּוֹ אָבְדָן וְכִלָּיוֹן
עַל כָּל הַנִּסְפָּח׳ת, אֲשֶׁר אֵלָיו דָּבָקוּ.
הֵן לְעוֹלָם לֹא יֵבְךְּ הַמֶּלֶךְ לְבַדּוֹ,
כִּי כָל אַנְשֵׁי־עַמּוֹ יִבְכּוּ אָז עִמָּדוֹ.

המלך

הִכּוֹנוּ־נָא, אֵפוֹא, לָצֵאת בְּחִפָּזוֹן;
נֶאְסֹר בְּאֲזִקִּים אֶת הַזְּוָעָה הַזֹּאת,
הַמִּתְהַלֶּכֶת לָהּ חָפְשִׁית, בְּאֵין מַפְרִיעַ

רוזנקרנץ וגילדנשטרן

נְמַהֵר!

(רוזנקרנץ וגילדנשטרן יוצאים.
נכנס פולוניוס)

פולוניוס

הוּא אֶל חֲדַר אִמּוֹ הוֹלֵךְ עַתָּה. מַלְכִּי,
בַּסֵּתֶר אֶתְיַצֵּב מֵעֵבֶר לַפַּרְגּוֹד

וְאַאֲזִין לָהֶם; מֻבְטָחְנִי כִּי תִגְעַר בּוֹ.
וּכְבָר אָמַרְתָּ זֹאת, וּמֵחָכְמָה אָמַרְתָּ,
כִּי טוֹב אֲשֶׁר יִשְׁמַע בַּסֵּתֶר אֶת שִׂיחָם
עוֹד מִי, מִלְּבַד הָאֵם, — כִּי מִטִּבְעָהּ שֶׁל אֵם
לָשֵׂאת פָּנִים לִבְנָהּ. הֱיֵה שָׁלוֹם, מַלְכִּי;
לִפְנֵי אֲשֶׁר תִּשְׁכַּב, עוֹד אֶפְקָדְךָ הַיּוֹם
וְאַגֶּדְךָ הַכֹּל.

המלך

חֵן־חֵן לְךָ, מִילוֹרְד.

(פולוניוס יוצא)

הָהּ, מַה נִּסְרַח פִּשְׁעִי, מַבְאִישׁ עַד לֵב שָׁמַיִם;
קְלָלָה שֶׁל חֵטְא קַדְמוֹן נָשָׂא יִשָּׂא עָלָיו:
קְלָלָה עַל רֶצַח אָח! דַּלּוֹתִי מִתְּפִלָּה,
עִם כָּל עָצְמַת חִשְׁקִי וְכֹחַ רְצוֹנִי;
חֲטָאַי הָרַב יַדְבִּיר אֶת כַּוָּנַת הַלֵּב.
נִמְשַׁלְתִּי לְאָדָם שֶׁשְּׁנַיִם תַּפְקִידָיו,
וְהוּא עוֹמֵד נָבוֹךְ, בְּמִי מֵהֶם יִפְתַּח,
וְכֹה יִזְנַח שְׁנֵיהֶם. וְלוּא מִדַּם אָחִי
כִּפְלַיִם תַּאְדִּים יְדִי הָאֲרוּרָה,
הַאֵין לִשְׁמֵי־מָרוֹם דֵּי גֶשֶׁם נְדָבוֹת
לְהַלְבִּינָהּ כַּשֶּׁלֶג? מָה הֵם רַחֲמִים
אִם לֹא הֱיוֹת מָגֵן לְכֹבֶד־הֶעָוֹן?
וּמָה הִיא הַתְּפִלָּה אִם לֹא מִשְׁנֵה־הַכֹּחַ:

שָׁמוֹר אָדָם מֵחֵטְא, וְתֵת לוֹ מְחִילָה
אַחֲרֵי אֲשֶׁר חָטָא? חָטָאתִי וְהִנֵּה
אֶשָּׂא עֵינַי אֶל עָל לְהִתְפַּלֵּל, – אֲבוֹי,
מַה נֹּסַח שֶׁל תְּפִלָּה יָאֶה לְעִנְיָנִי?
„אֶת רֶצַח־הַנִּבְלָה כַּפֶּר־לִי”? לֹא, לֹא כָּךְ:
הֲלֹא עוֹד עִמָּדִי כָּל מַה שֶּׁהִמְרִיצַנִי
לִרְצוֹחַ: כֶּתֶר זֶה, שִׁלְטוֹן וְהַמַּלְכָּה.
אֵיךְ יִסָּלַח לְאִישׁ מַחְזִיק בַּחֲטָאָיו?
כָּאן, בָּעוֹלָם הַזֶּה, אֲשֶׁר הִשְׁחִית דְּרָכָיו,
יַד רֶשַׁע מְזֻהָבָה יֵשׁ תְּעַוֵּת מִשְׁפָּט;
וּמָה רַבּוֹת נִרְאֶה, אֵיךְ כֶּסֶף הֶחָמָס
קוֹנֶה לוֹ אֶת הַחֹק; לֹא כֵן בֵּית־דִּין שֶׁל מַעְלָה:
שָׁם אֵין דַּרְכֵי־עַוְלָה, שָׁם דִּין הוּא דִּין־אֱמֶת,
וְעַל כָּרְחֵנוּ שָׁם אִישׁ־אִישׁ מוּל חֲטָאָיו
נִצַּג לְהִתְוַדּוֹת. וּבְכֵן? וּבְכֵן, מָה עוֹד?
אוּלַי עוֹד אֲנַסֶּה כֹּחָהּ שֶׁל הַתְּשׁוּבָה?
כִּי מָה אֵין בְּכֹחָהּ? אַךְ מַה כֹּחָהּ שֶׁל זוֹ,
אִם כֹּחַ אֵין לָאִישׁ לַחְזוֹר עוֹד בִּתְשׁוּבָה?
הָהּ מְנָת חֶלְקִי הַמָּר! לִבִּי שָׁחוֹר כַּמָּוֶת!
הָהּ נֶפֶשׁ לְכוּדָה, הַמִּתְלַבְּטָה לָצֵאת
וּמִסְתַּבְּכָה יוֹתֵר! הַמַּלְאָכִים, הוֹשִׁיעוּ!
הָהּ, בֶּרֶךְ סַרְבָנִית, כִּרְעִי! וְלֵב־בַּרְזֶל,
הֵרַךְ נָא וֶהְיֵה כִּבְשַׂר הַתִּינוֹקוֹת!
אֶפְשָׁר שֶׁיֵּהָפֵךְ הַכֹּל עוֹד לְטוֹבָה.

(פורש לירכתי הבמה וכורע על ברכיו)

(נכנס המלט)

המלט

עֵת לַעֲשׂוֹת עַכְשָׁו, — עַכְשָׁו הוּא מִתְפַּלֵּל;
עַכְשָׁו יִפּוֹל דָּבָר; נַפְשׁוֹ תָּעוּף שָׁמָיְמָה;
וּתְהֵא זוֹ נִקְמָתִי. אַךְ יֵשׁ לִשְׁקוֹל הֵיטֵב:
נָבָל רָצַח אָבִי, אֲשֶׁר עַל כֵּן אֲנִי,
בְּנוֹ־יְחִידוֹ שֶׁל זֶה, אֲשַׁלַּח אֶת הַנָּבָל
לְפֶתַע הַשָּׁמַיְמָה?
הֵן זֶהוּ מַתַּן־פְּרָס, שָׂכָר וְלֹא נָקָם!
הוּא אֶת אָבִי קִפַּח בְּעוֹד כְּרֵסוֹ מְלֵאָה,
בְּעוֹד עֲווֹנוֹתָיו פּוֹרְחִים כְּיֶרַח זִיו;
הָאֱלֹהִים בִּלְבַד יוֹדֵעַ מַה דִּינוֹ:
לְפִי הֶגְיוֹן אֱנוֹשׁ וְדֶרֶךְ מַחְשַׁבְתּוֹ,
אַךְ רַע וָמַר לוֹ שָׁם; הַאֶנָּקֵם אֵפוֹא
אִם אֲקַפְּחוֹ עַכְשָׁו, בְּטָהוֹר עָלָיו נַפְשׁוֹ,
וְהוּא מוּכָן לָשִׂים לַדֶּרֶךְ פְּעָמָיו?
לֹא!
לַנְּדָן, חַרְבִּי! עוֹד לָךְ מַכָּה אַכְזָרִיָּה:
עֵת יֵרָדֵם, יִשְׁכָּר, אוֹ יִתְגָּעֵשׁ בְּקֶצֶף,
אוֹ עֵת יִרְוֶה דוֹדִים עַל עֶרֶשׂ תַּזְנוּנָיו,
אוֹ יְנַבֵּל אֶת פִּיו, אוֹ יְשַׂחֵק, אוֹ יַעַשׂ
כָּל מַעֲשֶׂה אַחֵר, שֶׁאֵין בּוֹ יְשׁוּעָה, —

אֲנִי הַכִּי אוֹתוֹ, עַד יִבְעַטוּ שָׁמַיְמָה
רַגְלָיו, וְנִשְׁמָתוֹ תַּשְׁחִיר אַף תְּקֻלַּל
כִּשְׁאוֹל, אֵלָיו תֵּרֵד. אִמִּי שָׁם מְחַכָּה.—
אֵלֵךְ, וְלַנָּבָל נְתַתִּי רַק אֲרֻכָּה.

(יוצא)

המלך (קם)

מִלִּים יַגְבִּיהוּ עוּף, הַמַּחְשָׁבוֹת תִּכְרַעְנָה;
מִלִּים בְּלִי מַחְשָׁבוֹת שָׁמַיְמָה לֹא תַּגַּעְנָה.

(יוצא)

מעמד ד

חדר המלכה

(נכנסים המלכה ופולוניוס)

פולוניוס

הוּא עוֹד מְעַט יָבוֹא. דַּבְּרִי עִמּוֹ קָשׁוֹת.
אִמְרִי: תַּעֲלוּלָיו כָּבְדוּ עַד אֵין לָשֵׂאת עוֹד,
וְרַק מַכְדֵּךְ עַד כֹּה עָמַד לוֹ כְּמָגֵן
מִפְּנֵי חֲרוֹן הָאָף. אֲנִי פֹּה אֶסְתַּתֵּר,
וְאַתְּ דַּבְּרִי אֵלָיו דְּבָרִים כְּדָרְבוֹנוֹת.

המלט (מאחורי הבמה)

אִמִּי, אִמִּי, אִמִּי!

המלכה

תּוּכַל לִסְמוֹךְ עָלַי;
אַל נָא תִּדְאַג לִי. צֵא, הִנּוֹ הוֹלֵךְ וּבָא.

(פולוניוס מסתתר מאחורי הפרגוד.
נכנס המלט)

המלט

מָה הַדָּבָר, אִמִּי?

המלכה

עֶלְבּוֹן קָשֶׁה עָלַבְתָּ, הַמְלֶט, בְּאָבִיךָ.

המלט

אִמִּי, עֶלְבּוֹן קָשֶׁה עָלַבְתְּ אַתְּ בְּאָבִי.

המלכה

חֲדַל, חֲדַל, דְּבָרִים שֶׁל כֶּסֶל הֲשַׁבְתַּנִי.

המלט

חִדְלִי, חִדְלִי, דְּבָרִים שֶׁל פֶּשַׁע שְׁאִלְתִּנִי.

המלכה

מַה פֵּשֶׁר, הַמְלֶט?

המלט

מַהוּ הָעִנְיָן?!

המלכה

שָׁכַחְתָּ מִי אֲנִי?

המלט

חָלִילָה, חַי הַצְּלָב!
אַתְּ – מַלְכַּת דַּנְיָה, אִשְׁתּוֹ שֶׁל יְבָמֵךְ;
וְגַם הִנָּךְ – וּלְוַאי וְלֹא הָיִית! – אִמִּי.

המלכה

אִם־כֵּן, הָאֲחֵרִים יוֹרוּךָ דֶּרֶךְ־אֶרֶץ.

המלט

חִדְלִי נָא, שְׁבִי בָּזֶה; וְאַל תָּזוּזִי לָךְ,
כִּי לֹא תֵלְכִי מִפֹּה, עֲדֵי אַצִּיג מוּלֵךְ
רְאִי, בּוֹ תֶּחֱזִי אֶת מַצְפּוּנֵי נַפְשֵׁךְ.

המלכה

מַה לַּעֲשׂוֹת תֹּאמַר? הֲתִרְצָחֵנִי נָפֶשׁ?
הַצִּילוּ! הוֹ! הַצִּילוּ!

פוֹלוֹניוס (מאחורי הפרגוד)

הוֹ. הַצִּילוּ נָא!

המלט (שולף חרב)

מִי שָׁם? עַכְבָּר? הוּא מֵת! בִּשְׁנֵי דוּקָטִים: מֵת!

(דוקר בחרבו את הפרגוד)

פולוניוס (מאחורי הפרגוד)

נִרְצַחְתִּי.

(נופל מת)

המלכה

אַלְלַי, מַה זֹּאת עוֹלַלְתָּ, הַמְלֶט?

המלט

אֵינִי יוֹדֵעַ זֹאת; הַאִם הַמֶּלֶךְ שָׁם?

המלכה

הָהּ מַעֲשֵׂה־דָמִים נִמְהָר אֲשֶׁר כָּזֶה!

המלט

כֵּן מַעֲשֵׂה־דָמִים נוֹרָא, אִמִּי, כִּמְעַט
כִּרְצֹחַ מֶלֶךְ כְּדֵי לְהִנָּשֵׂא לָאָח.

המלט

כְּרֶצַח מֶלֶךְ?

המלט

כֵּן, גְּבִרְתִּי, כָּזֹאת אָמַרְתִּי.

(מפשיל את הפרגוד ורואה את פולוניוס)

סַע בְּשָׁלוֹם, שׁוֹטֶה עָלוּב, פָּזִיז, טַרְדָּן!
לְרָם מִמְּךָ כִּוַּנְתִּי. זֶהוּ גוֹרָלְךָ!
הַבִּיטָה־נָּא, כִּי סוֹף טַרְחָן לְפֻרְעָנוּת. —
חִדְלִי לָךְ מִשִּׁבְרוֹן־כַּפַּיִם! שְׁבִי וָדֹמִּי,
וּתְנִי אֶשְׁבּוֹר לִבֵּךְ; אֲנִי גַם אֶשְׁבְּרֶנּוּ,
אִם אַךְ קָרוּץ הִנּוֹ מֵחֹמֶר הַנִּשְׁבָּר,
וְאִם הֶרְגֵּל אָרוּר לֹא עֲשָׂאוֹ נָחוּשׁ,
עַד הֱיוֹתוֹ שִׁרְיוֹן וּתְרִיס בִּפְנֵי הָרֶגֶשׁ.

המלכה

אַךְ מֶה עָשִׂיתִי לָךְ, כִּי מְלָאֲךָ לִבְּךָ
לַחְרוֹץ עָלַי לָשׁוֹן?

המלט

עָשִׂית הַמַּעֲשֶׂה,
אֲשֶׁר יָעִיב חִנּוֹ שֶׁל אֹדֶם הַתְּמִימוּת,
יִקְרָא לַתֹּם צְבִיעוּת, יָסִיר אֶת הַשּׁוֹשָׁן
מֵעַל יְפִי מִצְחָהּ שֶׁל אַהֲבָה זַכָּה,
לְפָרִיחַ שְׁחִין תַּחְתָּיו; וְכָל נִדְרֵי־כְלוּלוֹת

לְכַחֵשׁ יַהֲפוֹךְ, כְּגֶדֶר הַקוּבְּיוּסְטוּס;
הוֹ מַעֲשֶׂה, אֲשֶׁר מִתּוֹךְ גּוּפָהּ שֶׁל בְּרִית
יִטּוֹל אֶת הַנְּשָׁמָה, וְנֹצֵם דָּת יָשִׂים
לְפִטּוּמֵי־מִלִּים. אָדְמוּ פְּנֵי הַשָּׁמַיִם.
אַף גּוּשׁ הַיְקוּם כֻּלּוֹ, הַחֹמֶר הַמּוּצָק,
פָּנָיו לָבְשׁוּ קַדְרוּת, כִּבְעֶרֶב יוֹם־הַדִּין,
לְזֵכֶר מַעֲשֵׂךְ.

המלכה

אַךְ מָה הַמַּעֲשֶׂה,
שֶׁכְּבָר בִּפְתִחוֹנוֹ יִתְלַהֲמוּ דְּבָרָיו?

המלט

הַבִּיטִי בַּתְּמוּנוֹת, בָּזֹאת וְגַם בָּזֹאת:
בָּן צֶלֶם שְׁנֵי אַחִים חָרוּת בְּיַד־אָמָּן;
רְאִי נָא, כַּמָּה חֵן בִּדְמוּת פָּנָיו שֶׁל זֶה:
קְוֻצּוֹת שֶׁל הִפֶּרְיוֹן וּמֵצַח שֶׁל יוּפִּיטֶר,
מַבַּט־עֵינָיו שֶׁל מַרְס, אוֹמֵר מִמְשָׁל וָפַחַד,
קוֹמַת מֶרְקוּרִי לוֹ, שְׁלִיחָם שֶׁל הָאֵלִים
בְּעֶצֶם רִדְתּוֹ אֶל הַר נוֹשֵׁק שָׁמַיִם;
צֵרוּף הוּא שֶׁל סְגֻלּוֹת, שֶׁכָּל אַחַת מֵהֶן
כָּל אֵל, כִּבְיָכוֹל, טָבַע בָּהּ חוֹתָמוֹ,
לַעֲשׂוֹתוֹ בַּיְקוּם מוֹפֵת שֶׁל בֶּן־אֱנוֹשׁ.
הָיָה זֶה בַּעֲלֵךְ. רְאִי, מִי בָּא אַחֲרָיו:
זֶה בַּעֲלֵךְ עַכְשָׁו; הוּא כְּגִבְעוֹל שָׁדוּף

שָׁדַף אֶת הַבְּרִיא. אֲבוֹי, אַיֵּה עֵינָיִךְ?
אֵיכָה יָכֹלְתְּ לִנְטוֹשׁ מִרְעֵךְ בָּהָר הַטּוֹב
וּלְהִתְפַּטֵּם בַּבֹּץ! אֲבוֹי, אַיֵּה עֵינָיִךְ?
וְאֵין לָךְ פִּתְחוֹן־פֶּה לוֹמַר: זוֹ אַהֲבָה!
הֵן בְּגִילֵךְ יִשְׁקוֹט הַסַּעַר שֶׁבַּדָּם,
וְשֵׂכֶל בּוֹ יִמְשׁוֹל; וְאֵיךְ יוּכַל הַשֵּׂכֶל
הַשְׁפִּיל מִזֶּה אֶל זֶה? הֵן חוּשׁ לָךְ, אֶל־נָכוֹן,
(שֶׁאִם לֹא־כֵן, חָסַרְתְּ כָּל רֶגֶשׁ), אַךְ שָׁבָץ
לָבֶטַח אֲחָזוֹ; כִּי גַם הַשִּׁגָּעוֹן
הֵן כָּכָה לֹא יִטְעֶה, וּמֵעוֹלָם אֵלָיו
לֹא נִשְׁתַּעְבֵּד הַחוּשׁ עַד אֶפֶס הַבְחָנָה
בֵּין הֶבְדֵּלִים כָּאֵלֶּה? אֵיזֶה שֵׁד־מַשְׁחַת
הוֹלִיךְ אוֹתָךְ שׁוֹלָל בִּמְחוֹל־פָּרָה־עִוֶּרֶת?
רְאוּת לְלֹא מִשּׁוּשׁ, מִשּׁוּשׁ לְלֹא עֵינַיִם,
וְאֹזֶן לְלֹא יָד וָעַיִן, לוּ רַק אַף,
אוֹ לוּא גַם צֵל־צִלּוֹ שֶׁל אֵיזֶה חוּשׁ נָכוֹן
הֵן כָּכָה לֹא יִשְׁגֶּה.
בּוּשָׁה! אֵיךְ לֹא תַסְמִיקִי? תֹּפֶת־הָאֵימִים!
אִם כָּכָה תְּלַהֵט דָּמָהּ שֶׁל אֵשֶׁת־אִישׁ,
הֲלֹא כְּדוֹנַג זָה תִּהְיֶה אָז הַצְּנִיעוּת
בְּנֹעַר הַלּוֹהֵט! אַל־נָא תֹּאמְרִי חֶרְפָּה
עֵת עֹז הַחֲשָׁקִים יִגְאֶה לְהִשְׁתָּעֵר,
אִם גַּם הַכְּפוֹר עָלוּל לְהִתְלַקַּח בָּאֵשׁ,
וְהַתְּבוּנָה לַיֵּצֶר תְּסַרְסֵר.

המלכה

הוֹ הַמְּלֶט,

חֲדָל! אַתָּה מֵסֵב עֵינַי לְתוֹךְ נַפְשִׁי;
וְשָׁם אֲנִי רוֹאָה כְּתָמִים שְׁחוֹרִים מִשְּׁחוֹר,
שֶׁלֹּא יִמַּח צִבְעָם...

המלט

וּמוֹסִיפָה לִחְיוֹת
תּוֹךְ יֶזַע־פִּגּוּלִים שֶׁל עֶרֶשׂ נֶאֱלַחַת,
מַרְחֶשֶׁת בְּזִמָּה וּמַמְתִּיקָה דוֹדִים
בְּדִיר שֶׁל חֲזִירִים...

המלכה

הוֹ הֶרֶף־נָא, חֲדָל!
כְּמַדְקָרוֹת פִּגְיוֹן דְּבָרֶיךָ בְּאָזְנָי;
דַּי, הַמְּלֶט יַקִּירִי!

המלט

רוֹצֵחַ וְנָבָל;
הָעֶבֶד, לֹא יִשְׁוֶה שְׁמִינִית שֶׁבִּשְׁמִינִית
מִבַּעֲלֵךְ רִאשׁוֹן; מוּקְיוֹן עַל כֵּס־מַלְכוּת,
לִסְטִים, אֲשֶׁר חָמַס מַמְלֶכֶת וְשִׁלְטוֹן,
שֶׁכֶּתֶר־יְקָרוֹת גָּנַב מֵעַל כַּנּוֹ
וְהִטְמִינוֹ בַּכִּיס!

המלכה

חֲדָל!

המלט

זֶה מֶלֶךְ בִּסְחָבוֹת וּטְלָאֵי עַל גַּבֵּי טְלָאִי...

(מופיע רוח המת)

הוֹשִׁיעוּ, מַלְאָכִים, פִּרְשׂוּ עָלַי כָּנָף! —
אֱמוֹר מַה חֶפְצְךָ, הָהּ, צֶלֶם־דְּמוּת נִפְלָא!

המלכה

אֲבוֹי, הוּא מְטֹרָף!

המלט

הֲבָאתָ לְיַסֵּר בִּנְךָ הַמִּתְמַהְמֵהַּ,
אֲשֶׁר חָרוֹן וּזְמַן יַחְמִיץ לְבַטָּלָה
וְלֹא קִיֵּם אֶת מִצְוָתְךָ הָאֲיֻמָּה?
הַגֵּד!

הרוח

אַל־נָא תִּשְׁכַּח! הוֹפַעְתִּי זֹאת הַפַּעַם
לִלְטוֹשׁ אֶת רְצוֹנְךָ אֲשֶׁר כִּמְעַט קָהָה.
אֲבָל הַבֵּט: אֵימָה נוֹפֶלֶת עַל אִמֶּךָ;
עֲמוֹד אֵפוֹא בֵּינָהּ וְנַפְתּוּלֵי נַפְשָׁהּ!
אָדָם לְעֵת רִפְיוֹן יִגְבַּר בּוֹ דִמְיוֹנוֹ;
דַּבֵּר אֵלֶיהָ, הַמְלֶט.

המלט

מַה לָּךְ, הַגְּבִירָה?

המלכה

הָהּ, מֶה הָיָה לְךָ,
כִּי בֶּחָלָל הָרֵיק וָקַפְתָּ אֹת עֵינֶיךָ
וְאֶל אֲוִיר אֵין־גּוּף אַתָּה נוֹשֵׂא דְבָרְךָ?
זֶה רוּחֲךָ פְּרָאִים צוֹפֶה מִתּוֹךְ עֵינֶיךָ;
וּכְמוֹ צָבָא יָשֵׁן לְשֵׁמַע קוֹל שׁוֹפָר,
כֵּן שַׂעֲרוֹת רֹאשְׁךָ סָמְרוּ אַחַת־אֶחָת
וּכְמוֹ חַיּוֹת נִצָּבוּ. הַבֵּן יַקִּיר לִי הַמְּלֶט,
עַל לַהַט רוּחֲךָ וַחֲמָתוֹ הַרְעֵף נָא
צִנָּה שֶׁל אֹרֶךְ־רוּחַ. הוֹ, אֶל מִי תַּבִּיט?

המלט

אֵלָיו! אֵלָיו! רְאִי: חִוֵּר וְזְעוּם־עֵינַיִם!
צַלְמוֹ וְגוֹרָלוֹ גַּם יַחַד לוֹ קָרְאוּ
לָאֶבֶן, וְתִזְעָק. — הָהּ, אַל תַּבֵּט אֵלַי!
פֶּן עֹצֶב מַבָּטְךָ יַטֶּה אֶת לְבָבִי
מִפֹּעַל זַעֲמִי, וְהַשּׁוּמָה עָלַי
תֶּחְסַר צִבְעָהּ: אוּלַי לֹא דָם, כִּי אִם דְּמָעוֹת!

המלכה

אֶל מִי זֶה תְּדַבֵּר?

המלט

אֵינֵךְ רוֹאָה שָׁם כְּלוּם!

המלכה

לֹא־כְלוּם; אַף־כִּי עֵינַי רוֹאוֹת שָׁם אֶת הַכֹּל.

המלט

וְלֹא שָׁמַעַתְּ כְּלוּם?

המלכה

לֹא־כְלוּם, מִלְּבַד אֶת שְׁנֵינוּ.

המלט

הַבִּיטִי נָא וּרְאִי: אֵיךְ הוּא חוֹמֵק־הוֹלֵךְ!
אָבִי לָבוּשׁ מַדָּיו, כְּמוֹ בְּעוֹדֶנּוּ חַי.
הַבִּיטִי, הוּא הוֹלֵךְ, הִנֵּה עוֹבֵר הַסַּף!
(הרוח יוצא)

המלכה

הֲלֹא כָּל זֶה אֵינוֹ אֶלָּא יְצִיר מֹחֵךְ;
תַּעְתּוּעֵי־דִמְדּוּם – יַד חָרוּצִים לָהֶם
לִבְרוֹא דְמֻיּוֹת אוֹזְלוֹת עַרְטִלָּאִין.

המלט

„דִמְדּוּם"?!

דָּכְּקִי פּוֹעֵם כַּחֹק, כָּמוֹהוּ כְּדָפְקֵךְ,
וְקֶצֶב רִנּוּנָיו אוֹמֵר בְּרִיאוּת כָּמוֹהוּ;
דְּבָרַי אֵינָם טֵרוּף; נַסִּינִי וְאוּכַל
לַחֲזוֹר עַל כָּל דִּבּוּר; וְהֵן הַמְּטֹרָפִים
לֹא יַעַמְדוּ בְּכָךְ. אִמִּי, בְּשֵׁם עֶלְיוֹן,
אַל תִּמְשְׁחִי נַפְשֵׁךְ בְּשֶׁמֶן־הָרְמִיָּה,
לֵאמוֹר, כִּי טֵרוּפִי דִבֵּר וְלֹא פִּשְׁעֵךְ;
בָּזֹאת רַק עוֹר חִיצוֹן תַּקְרִימִי עַל הַנֶּגַע,
אַךְ רִקָּבוֹן מַבְאִישׁ יַחְתּוֹר בַּמִּסְתָּרִים,
יַרְעִיל, יַשְׁחִית הַכֹּל. הוֹדִי לִפְנֵי אֱלוֹהַּ,
חִזְרִי בָּךְ מֵעָבָר, מִנְעִי הָעֲתִידוֹת,
וְדֹמֶן אַל תִּזְרִי בִּשְׂדֵה הַקִּמְשׂוֹנִים,
הַרְבּוֹת בְּאוּשֵׁיהֶם. סִלְחִי לִי אֶת צִדְקִי;
בְּדוֹר מַשְׁמִין כָּזֶה, שֶׁנְּשִׁימָתוֹ קְצָרָה,
הַצֶּדֶק נֶאֱלָץ בַּקֵּשׁ סְלִיחָה מֵרֶשַׁע
וּבְתַחֲנוּנִים לִשְׁאוֹל הָרְשׁוּת לְהוֹשִׁיעוֹ.

המלכה

הָהּ הַמְלֶט, אֶת לִבִּי קָרַעְתָּ בִּי לִשְׁנָיִם.

המלט

אִם כֵּן, חֶצְיוֹ הָרָע הַשְׁלִיכִי מִקִּרְבֵּךְ
וּמְטֹהָרָה חֲיִי בַּחֲצִי הַשֵּׁנִי.
לֵיל־מְנוּחוֹת! מִנְעִי דוֹדַיִךְ מִדּוֹדִי.
אִם אֵין בָּךְ תֹּם־אֱמֶת, הִתַּמְּמִי אֵפוֹא;

הָרְגֵל–מְפַלֶּצֶת זוֹ, אֲשֶׁר אוֹכְלָה כָּל רֶגֶשׁ,
זֶה שְׂטַן הַמִּנְהָגִים–עִם זֹאת הֲלֹא מַלְאָךְ הוּא,
שֶׁגַּם לַחֲסָדִים וּלְמַעֲשִׂים טוֹבִים
יִתֵּן הַמַּחְלָצוֹת אוֹ בֶּגֶד־הַשָּׂרֵת,
שֶׁלְּבִישָׁתָם קַלָּה. כִּבְשִׁי יִצְרֵךְ הַלַּיְלָה,
בָּזֹאת יֵקַל מִמֵּךְ כִּבּוּשׁ יִצְרֵךְ מָחָר,
וּבַשְּׁלִישִׁית יֵקַל כִּפְלַיִם; כִּי הֶרְגֵּל
כִּמְעַט תַּשִּׂיג יָדוֹ לִמְחוֹת חוֹתַם הַטֶּבַע,
בְּכֹחַ הַפְּלָאִים לִקְרוֹעַ הַשָּׂטָן,
אוֹ לַשְׁלִיכוֹ מִגֵּו. וְשׁוּב: לֵיל־מְנוּחוֹת!
וְאִם תִּשְׂאִי נַפְשֵׁךְ אֶל הַבְּרָכָה, אֶשְׁאַל
בְּרָכָה לִי מִיָּדֵךְ.–אֲשֶׁר לַשָּׂר הַזֶּה,–
(מורה על פולוניוס)
נִחַמְתִּי גַם אֲנִי; אַךְ כֵּן גָּזְרוּ שָׁמַיִם:
גַּם לְיַסְּרֵנִי בוֹ, גַּם לְיַסְּרֵהוּ בִי;
שָׁמוּנִי מְשָׁרְתָם וְשֵׁבֶט־מוּסָרָם.
אֶקַּח אֶת גְּוִיָּתוֹ וְגַם אֶתֵּן הַדִּין
עַל שֶׁשָּׁפַכְתִּי דָם.–וּבְכֵן: לֵיל־מְנוּחוֹת!
מִשֶּׁפַע רַחֲמִים עָלַי לְהִתְאַכְזֵר;
רָעָה הִיא הָרֵאשִׁית, אַךְ עוֹד יֵרַע יוֹתֵר.
וְעוֹד אַךְ זֹאת, גְּבִרְתִּי.

המלכה

מָה אֶעֱשֶׂה אֵפוֹא?

המלט

אַף לֹא חֲצִי דָבָר מִכָּל אֲשֶׁר אַגִּיד:
חִזְרִי אֶל מִשְׁכָּבוֹ שֶׁל מֶלֶךְ מְפֻטָּם;
וְהוּא יִצְבּוֹט לֶחְיֵךְ, יִקְרָא לָךְ: „עַכְבָּרִי״;
וְאַחַר־כָּךְ, בִּשְׂכַר שְׁתֵּי נְשִׁיקוֹת־פִּגּוּל
וְלֶטֶף צַוָּארֵךְ בְּאֶצְבַּע מְשֻׁקֶּצֶת,
פִּתְחִי, סוֹף־סוֹף, אֶת פִּיךְ לוֹמַר לוֹ אֶת הַכֹּל:
אִמְרִי לוֹ, כִּי אָכֵן אֵינֶנִּי מְשֻׁגָּע,
וְרַק אוֹחֵז־עֵינַיִם; טוֹב כִּי תְּגַלִּי זֹאת;
כִּי אֵיךְ תּוּכַל מַלְכָּה, יָפָה, צְנוּעָה, פִּקַּחַת
לִמְנוֹעַ מְצִיאָה כָּזֹאת מִשֶּׁרֶץ זֶה,
צְפַרְדֵּעַ, עֲטַלֵּף! מִי יַעֲשֶׂה כָּזֹאת?
עַל אַף מִצְוַת הַסּוֹד וְשֵׂכֶל הַיָּשָׁר,
פִּתְחִי נָא אֶת הַכְּלוּב אֲשֶׁר בְּרֹאשׁ הַגָּג,
הַפְרִיחִי צִפֳּרָיו, וּכְמוֹ אוֹתוֹ הַקּוֹף,
הַכְּלוּבָה הִכָּנְסִי, וּבְנַסּוֹתֵךְ לָעוּף,
שַׁבְּרִי אֶת מַפְרַקְתֵּךְ!

המלכה

יְהֵא לִבְּךָ סָמוּךְ:
כִּי אִם מִלּוֹת אֱנוֹשׁ הֵן נְשִׁימַת־אַפַּיִם,
וְהַנְּשִׁימָה – חַיִּים, כִּי אָז אֶחְסַר חַיִּים
הַבִּיעַ בִּנְשִׁימָה דְּבָרֶיךָ שֶׁאָמַרְתָּ.

המלט

לְאַנְגְּלִיָּה אֶסַּע, הַאִם יָדַעַתְּ זֹאת?

המלכה

אֲבוֹי, שָׁכַחְתִּי זֹאת; אָמְנָם נִגְזַר עָלֶיךָ.

המלט

כְּבָר נֶחְתְּמוּ אִגְּרוֹת; וַחֲבֵרַי הַשְּׁנַיִם,
שֶׁנֶּאֱמָנוּ עָלַי כִּשְׁנַיִם שְׁפִיפוֹנִים,
יָבִיאוּ הַפְּקֻדָּה; הֵם לְפָנַי יָסֹלּוּ
הַדֶּרֶךְ לַמַּלְכֹּדֶת. טוֹב, יְהִי־נָא כֵן!
אַךְ עֹנֶג הוּא לִרְאוֹת, אֵיךְ הַיּוֹקֵשׁ עַ
לְפֶתַע יְנֻפַּץ בְּהִתְפּוֹצֵץ מוֹקְשָׁיו;
אַךְ אַעֲמִיק לַחְתּוֹר אַמָּה אַחַת מִתַּחַת,
וְאַתִּיזֵם שָׁמַיְמָה! טוֹב הוּא גַם נָעִים
מַרְאֵה שְׁתֵּי מְזִמּוֹת בְּהִתְפַּגְּשָׁן פָּנִים.
הָאִישׁ הַלָּז יָחִישׁ לַדֶּרֶךְ פְּעָמַי.

(מורה על פולוניוס)

אֶגְרוֹר נָא פֶּגֶר זֶה לַחֶדֶר הַסָּמוּךְ.
לֵיל־מְנוּחוֹת, אִמִּי! – אָכֵן, הַשָּׂר הַזֶּה
עַכְשָׁו – שָׁקֵט מְאֹד, נִכְבָּד מְאֹד, שַׁתְקָן,
וְאִלּוּ בְּחַיָּיו – נוֹכֵל וּפַטְפְּטָן.
בְּכֵן, אָדוֹן, נֵלֵךְ, נִגְמוֹר אֶת עִנְיָנֶךָ.
לֵיל־מְנוּחוֹת, אִמִּי!

(המלכה יוצאת בכה, והמלט, הגורר אחריו
את פולוניוס, בכה)

מערכה רביעית

מעמד א

חדר בארמון

(נכנסים המלך, המלכה, רוזנקרנץ וגילדנשטרן)

המלך

יֵשׁ מַשֶּׁהוּ כָּמוּס בְּכֹבֶד אֶנְקָתֵךְ;
גַּלִּי־נָא לִי הַסּוֹד; עָלַי לְדַעְתּוֹ.
אֵיפֹה הוּא בְּנֵךְ?

המלכה

עִזְבוּ־נָא בִּיחִידוּת לְרֶגַע קָט אֶת שְׁנֵינוּ.
(רוזנקרנץ וגילדנשטרן יוצאים)
אֲהָהּ, מַלְכִּי, מַה זֹּאת רָאוּ עֵינַי הַלָּיְלָה!

המלך

מַה, גֶּרְטְרוּד? מַה שְּׁלוֹם הַמְּלָט?

המלכה

גּוֹעֵשׁ הוּא כְּמוֹ יָם וָסַעַר מִתְנַצְּחִים —

יָדוֹ שֶׁל מִי תִּגְבַּר. בְּפֶרֶץ שִׁגְעוֹנוֹ,
לְשֵׁמַע קֹל־רַשְׁרוּשׁ מֵעֵבֶר לַפַּרְגּוֹד,
הוּא אֶת חַרְבּוֹ שׁוֹלֵף, קוֹרֵא: „עַכְבָּר! עַכְבָּר!"
וּבְלַהַט־דִּמְדּוּמָיו הוֹרֵג לְפִי חַרְבּוֹ
אֶת הַזָּקֵן הַטּוֹב הַמִּסְתַּתֵּר.

המלך

הָהּ מַעֲשֶׂה נוֹרָא!
הֵן כָּךְ הָיָה סוֹפִי, לוּ שָׁם נִצַּבְתִּי אָנִי.
אָכֵן, לֶכְתּוֹ־חָפְשִׁי הִיא סַכָּנָה לַכֹּל, —
גַּם לְנַפְשֵׁךְ, גַּם לִי, וּלְכָל אָדָם בָּאָרֶץ.
הָהּ, מִי יִתֵּן הַדִּין עַל מַעֲשֵׂה־הָרֶצַח?
מִמֶּנִּי יִדָּרֵשׁ, — כִּי חוֹבָתִי הָיְתָה
זֶה עֶלֶם מְטֹרָף לִמְנוֹעַ, לְרַסֵּן,
לִכְלוֹא הַרְחֵק מֵאִישׁ; אַךְ אֲהַבְתִּיו כָּל־כָּךְ,
שֶׁלֹּא בִינוֹתִי אָז אֶת הַשּׁוּמָה עָלַי,
וּכְאִישׁ אֲשֶׁר דָּבַק בּוֹ חֳלִי מְתֹעָב,
וְהוּא מַעֲלִימוֹ מֵעֵין זָרִים, וְנַחְתִּיו
עֲדֵי כִּרְסֵם וּבָא עַד נֶפֶשׁ. אָן הָלַךְ?

המלכה

לִגְרוֹר אֶת הַגְּוִיָּה, אֲשֶׁר דָּקְרוּ יָדָיו:
עָלֶיהָ לְעֵינַי גַּם שִׁגְעוֹנוֹ הוֹפִיעַ
בְּעֶצֶם טָהֳרוֹ, כְּמוֹ גַּרְגֵּר זָהָב
מֵעֲרֵמַת סִיגִים: בָּכָה עַל מַעֲשֵׂהוּ.

המלך

נֵלֵךְ נָא גֶּרְטְרוּד!
בְּטֶרֶם אוֹר־חַמָּה יִשַּׁק רָאשֵׁי הָרִים,
נַגְלֵהוּ בִּסְפִינָה; וְלַנְּבָלָה הַזֹּאת
עָלֵינוּ בִּתְבוּנָה וּבַהֲדַר־מַלְכוּת
לִתֵּן פָּנִים וְכַפָּרָה. — הֵי גִילְדֶנְשְׁטֶרְן!

(רוזנקרנץ וגילדנשטרן חוזרים)

לְכוּ נָא, יְדִידַי, וּקְחוּ אִתְּכֶם עֶזְרָה!
בְּטֵרוּפוֹ רָצַח כָּאן הַמְּלֶט אֶת פּוֹלוֹנְיוּס
וְטִלְטְלוֹ הַחוּצָה מֵחֲדַר אִמּוֹ.
חַפְּשׂוּהוּ, בִּדְבָרִים שַׁדְּלוּהוּ וְהָבִיאוּ
אֶת הַגְּוִיָּה לְאֹהֶל־הַצְּלָמִים. מַהֵרוּ!

(רוזנקרנץ וגילדנשטרן יוצאים)

נֵלֵךְ, גֶּרְטְרוּד, נִקְרָא רֵעֵינוּ הַנְּבוֹנִים
וְנוֹדִיעֵם גָּלוּי הָאֹמֶר שֶׁגָּמַרְנוּ
וְגַם הַמַּעֲשֶׂה הָרָע אֲשֶׁר בָּאָנוּ;
וְלַחַשׁ הָרְכִילוּת, שֶׁרַעֲלוֹ הוֹלֵךְ
עַד יַרְכְּתֵי עוֹלָם יָשָׁר לַמַּטָּרָה
כְּקֶלַע הַתּוֹתָח, אוּלַי יַחְטִיא אֶת שְׁמֵנוּ
וְיַעֲלֶה בַּתֹּהוּ. בּוֹאִי וְנֵלְכָה!
נַפְשִׁי בִּי הוֹמִיָּה מִפַּחַד וּמְבוּכָה.

(יוצאים)

מעמד ב

הדר אחר בארמון

(נכנס המלט)

המלט

הִטָּמֵן לָבֶטַח.

רוזנקרנץ וגילדנשטרן

(מאחורי הבמה)

הַמְלֶט! נְסִיכֵנוּ הַמְלֶט!

המלט

וָס! מָה הַקּוֹל הַזֶּה? מִי זֶה קוֹרֵא לְהַמְלֶט?
הִנֵּה־הִנָּם!

(רוזנקרנץ וגילדנשטרן נכנסים)

רוזנקרנץ

מַה זֹּאת לְגוּף הַמֵּת עָשִׂיתָ, הַנָּסִיךְ?

המלט

שַׂמְתִּיו עִם הֶעָפָר, מִמֶּנּוּ יְסוֹדוֹ.

רוזנקרנץ

אֱמֹר: אַיֵּה הַמֵּת? נֵלֵךְ וְנַכְנִיסוֹ
לְאֹהֶל־הַצְּלָמִים.

המלט

אַל תַּאֲמִינוּ עוֹד.

רוזנקרנץ

בַּמֶּה ?

המלט

כִּי אֶת סוֹדְכֶם אוּכַל לִשְׁמוֹר, וְאֶת סוֹדוֹתַי שֶׁלִּי לֹא אוּכַל. וְעוֹד זֹאת: מַה תְּשׁוּבָה יָשִׁיב בֶּן־הַמֶּלֶךְ, וְהַחוֹקְרוֹ הוּא סְפוֹג ?

רוזנקרנץ

וְכִי סְפוֹג אֲנִי בְּעֵינֶיךָ, הַנָּסִיךְ ?

המלט

כֵּן, אֲדוֹנִי: הַסּוֹפֵג אֶל קִרְבּוֹ אֶת חַסְדֵי הַמֶּלֶךְ, אֶת שַׁלְמוֹנָיו וּמִצְווֹתָיו. אַךְ בְּסוֹפוֹ שֶׁל חֶשְׁבּוֹן עֲשׂוּיִים מְשָׁרְתִים אֲשֶׁר כָּאֵלֶּה לְהוֹעִיל לַמֶּלֶךְ אֶת הַתּוֹעֶלֶת הַמְצֻיֶּנֶת בְּיוֹתֵר; הוּא מַחֲזִיקָם, כְּקוֹף זֶה הַמַּחֲזִיק אֱגוֹזִים מֵאֲחוֹרֵי לֶחָיו: תְּחִלָּה יִתְּנֵם לְתוֹךְ פִּיו, וְאַחַר־כָּךְ יִבְלָעֵם; לִכְשֶׁיִּצְטָרֵךְ לְמַה שֶּׁנִּסְתַּפֵּג בְּךָ, כִּמְעַט יִלְחָצְךָ, וְשׁוּב כַּסְּפוֹג הַזֶּה יָבֵשׁ הִנְּךָ.

רוזנקרנץ

לֹא נְהִירִים לִי דְּבָרֶיךָ, הַנָּסִיךְ.

המלט

אֶשְׂמַח מְאֹד עַל זֹאת; דִּבְרֵי־עָרְמָה יָנוּמוּ בְּאָזְנֵי הַכְּסִיל

רוזנקרנץ

הַנָּסִיךְ, עָלֶיךָ לוֹמַר לָנוּ, אַיֵּהוּ גוּפוֹ שֶׁל הַמֵּת, וְלָלֶכֶת עִמָּנוּ אֶל הַמֶּלֶךְ.

המלט

הַגּוּף הוּא עִם הַמֶּלֶךְ, אַךְ הַמֶּלֶךְ אֵינוֹ עִם הַגּוּף. הַמֶּלֶךְ הוּא מִין חֵפֶץ...

רוזנקרנץ

„חֵפֶץ", הַנָּסִיךְ?

המלט

אֲשֶׁר אֵין חֵפֶץ בּוֹ; הוֹלִיכוּנִי אֵלָיו. „הֵחָבֵא לְךָ, שׁוּעָל, וְכֻלָּם אַחֲרֶיךָ!"

(יוצאים)

מעמד ג

חדר אחר בארמון

(נכנס המלך עם הפמליא שלו)

המלך

שָׁלַחְתִּי לְחַפְּשׂוֹ וְהַגְּוִיָּה לִמְצוֹא.
גְּדוֹלָה הַסַּכָּנָה כִּי יִתְהַלֵּךְ חָפְשִׁי
אַךְ לְהַחְמִיר עִמּוֹ דִּינֵנוּ לֹא נוּכַל,

כְּפִי שֶׁאוֹהֲבוֹ הֲמוֹן־הָאֱוִילִים,
שֶׁלֹּא לְפִי שִׂכְלוֹ יִשְׁפּוֹט, רַק לְעֵינָיו ;
וּבְכָל מָקוֹם שֶׁכָּךְ, שָׁם יִשָּׁקֵל הָעֹנֶשׁ,
וְלֹא הַחֵטְא עַצְמוֹ. לְשֵׁם נִקְיוֹן־כַּפֵּינוּ,
צָרִיךְ שֶׁגֵּרוּשׁוֹ־לְפֶתַע יֵרָאֶה
כְּדִין שֶׁנַּעֲשָׂה בְּמַחְשָׁבָה תְּחִלָּה.
מַדְוֶה אָנוּשׁ נִרְפָּא רַק בִּתְרוּפָה נוֹאֶשֶׁת,
אוֹ אֵין לוֹ כָּל מַרְפֵּא.

(נכנס רוזנקרנץ)

וּבְכֵן ? מַה נִּהְיְתָה שָׁם ?

רוזנקרנץ

אֵיפֹה אֶת הַגְּוִיָּה הִטְמִין, מַלְכִּי הָרָם,
נִלְאֵינוּ לְחָקְרוֹ.

המלך

וְהוּא עַצְמוֹ אֵיפֹה ?

רוזנקרנץ

בַּחוּץ, מַלְכִּי ; עָצוּר, נָכוֹן לִפְקֻדָּתֶךָ.

המלך

רוזנקרנץ

הֵי, גִילְדֶנְשְׁטֶרן! חִישׁ, הָבֵא אֶת הַנָּסִיךְ.

(נכנסים המלט וגילדנשטרן)

המלך

וּבְכֵן, הַמְלֶט, הֵיכָן פּוֹלוֹנְיוּס?

המלט

בִּסְעֻדַּת־הָעֶרֶב.

המלך

„בִּסְעֻדַּת־הָעֶרֶב”? אֵיפֹה?

המלט

לֹא בַּמָּקוֹם שֶׁהוּא אוֹכֵל, אֶלָּא בַּמָּקוֹם שֶׁאוֹכְלִים אוֹתוֹ
כְּנֶסֶת גְּדוֹלָה שֶׁל תּוֹלָעִים פּוֹלִיטִיִּים כְּבָר שׁוֹקֶדֶת עָלָיו.
הַתּוֹלָע – הֲלֹא מֶלֶךְ־הַמְּלָכִים הוּא בְּכָל עִסְקֵי הָאֲכִילָה.
אָנוּ מְפַטְּמִים אֶת כָּל הַיְצוּרִים שֶׁבָּעוֹלָם, כְּדֵי לְפַטֵּם
בָּהֶם אֶת עַצְמֵנוּ, וּמְפַטְּמִים אֶת עַצְמֵנוּ, לְמַעַן הָרִמָּה.
הַמֶּלֶךְ הַשָּׁמֵן וְהַקַּבְּצָן הַכָּחוּשׁ – הֲלֹא מַטְעַמִּים שׁוֹנִים
הֵם, מַאֲכָלוֹת שְׁנַיִם, אַךְ לְשֻׁלְחָן אֶחָד; זֶה סוֹף־פָּסוּק.

המלך

וַי לִי, וַי לִי!

המלט

יָכוֹל אָדָם לָצוּד דָּג בְּתוֹלַעַת, שֶׁאָכְלָה מִבְּשָׂרוֹ שֶׁל מֶלֶךְ, וְלֶאֱכוֹל אֶת הַדָּג, שֶׁבָּלַע אוֹתָהּ תּוֹלַעַת.

המלך

מַה כַּוָּנָתְךָ לוֹמַר בָּזֶה?

המלט

לֹא־כְלוּם; לֹא נִתְכַּוַּנְתִּי אֶלָּא לְהַרְאוֹתְךָ, כֵּיצַד יָכוֹל מֶלֶךְ לָצֵאת לְמַסָּעָיו בְּתוֹךְ בְּנֵי־מֵעָיו שֶׁל עָנִי־וְאֶבְיוֹן.

המלך

אַיפֹה פּוֹלוֹנְיוּס?

המלט

בַּשָּׁמַיִם; שְׁלַח שָׁמָּה אִישׁ לִרְאוֹתוֹ; וְאִם לֹא יִמְצָאֶנּוּ הַשָּׁלִיחַ, צֵא נָא בְּעַצְמְךָ לְבַקְּשׁוֹ בְּאוֹתוֹ מָקוֹם. אַךְ אִם תְּבַקְשֵׁהוּ חֹדֶשׁ יָמִים וְלֹא תִּמְצָאֵהוּ, הֲלֹא בְּאַפְּךָ תְּרִיחֵהוּ, בַּעֲלוֹתְךָ בַּמַּדְרֵגוֹת אֶל הַיָּצִיעַ.

המלך (לאחדים ממשרתיו)

לְכוּ, חַפְּשׂוּהוּ שָׁם!

המלט

הוּא יְחַכֶּה לָכֶם עַד שֶׁתָּבוֹאוּ.

(המשרתים יוצאים)

המלך

לְמַעַן בִּטְחוֹנְךָ, הַמְּלֶט, שֶׁאוֹתוֹ
נוֹקִיר בְּלֵב שָׁלֵם, כְּשֵׁם שֶׁנִּצְטָעֵר
עַל מַעַשְׂךָ הָרַע, – עָלֵינוּ לְשַׁלֵּחֲךָ
מַהֵר כְּאֵשׁ בָּזָק; הִכּוֹן אֵפוֹא לַדֶּרֶךְ;
מוּכֶנֶת הַסְּפִינָה, הָרוּחַ הִיא יָפָה,
רֵעֶיךָ מְחַכִּים, וּכְבָר הַכֹּל נָכוֹן
לְאַנְגְּלִיָּה.

המלט

לְאַנְגְּלִיָּה?

המלך

כֵּן, הַמְּלֶט.

המלט

טוֹב!

המלך

אָמְנָם, לוּ אַךְ יָדַעְתָּ אֶת כַּוָּנוֹתַי.

חמלט

רוֹאֶה אָנֹכִי אֶת אַחַד הַכְּרוּבִים הָרוֹאֶה אוֹתָן. – אַךְ
הָבוּ־נָא; לְאַנְגְּלִיָּה! – שָׁלוֹם לְךָ, אִמִּי הַיְקָרָה.

המלך

אָבִיךָ אוֹהַבְךָ, הַמְּלֶט!

המלט

אִמִּי. אָב וְאֵם – בַּעַל וְאִשָּׁה הֵם; בַּעַל וְאִשָּׁה – בָּשָׂר אֶחָד הֵם; עַל־כֵּן . אִמִּי. – הָבוּ־נָא, לְאַנְגְּלִיָּה!

(יוצא)

המלך

צְאוּ בְּעִקְבוֹתָיו וְלַסְּפִינָה מִשְׁכוּהוּ;
מַהֵר, כִּי זֶה חֶפְצִי: יַפְלִיג עוֹד זֶה הַלַּיְלָה;
לְכוּ! וְכָל הַשְּׁאָר אֲשֶׁר כָּרוּךְ בָּזֶה
עָרוּךְ כְּבָר וְחָתוּם. לְכוּ־נָא, הִזְדָּרֵזוּ!

(רוזנקרנץ וגילדנשטרן יוצאים)

הוֹ אַנְגְּלִיָּה, וְאַתְּ, אִם חִבָּתִי יְקָרָה לָךְ
(כְּפִי אֲשֶׁר כְּפָאֵךְ כֹּחִי לְהוֹקִירָהּ:
כִּי עוֹד אָדֹם וָחַי בָּךְ פֶּצַע מַחֲצָהּ
שֶׁל חֶרֶב דֶּנֶמַרְק, וּבְיִרְאָתֵךְ תּוֹאִילִי
לָשֵׂאת לִי מַס־כָּבוֹד), – אֲזַי לֹא תִנְהֲגִי
זִלְזוּל בְּצַו מַלְכוּת, אֲשֶׁר בִּכְתָב־אִגֶּרֶת
יוֹדִיעַ בְּפֵרוּשׁ אֶת תֹּקֶף רְצוֹנֵנוּ:
מוֹת הַמְּלֶט לְאַלְתַּר! הוֹ אַנְגְּלִיָּה, עֲשִׂי זֹאת.
כְּאֵשׁ־קַדַּחַת הוּא מַרְתִּיחַ בְּדָמַי;
וְלָךְ הוּא הַמַּרְפֵּא! וְעַד אֲשֶׁר אֶשְׁמַע,
כִּי אֶת חֶפְצִי עָשִׂית, אֵין שִׂמְחָתִי שְׁלֵמָה.

(יוצא)

מעמד ד

מישור בדניה

(נכנסים פורטינברס, קצין וחילים בכך)

פורטינברס

לֵךְ, הַקָּצִין, וְשִׂים שָׁלוֹם לְמֶלֶךְ דֶּנְמַרְק,
אֱמוֹר לוֹ, כִּי עַל סְמַךְ הַסְכָּמָתוֹ בִּקַּשְׁתִּי
הַזְּכוּת לְמַעֲבַר גְּדוּדַי בִּגְבוּל אַרְצוֹ.
מְקוֹם־הָרְאָיוֹן, הֲלֹא יָדַעְתָּ, אֵי הוּא.
וְאִם דָּבָר אֵלַי לְהוֹד־רוֹמְמוּתוֹ,
מִיָּד אָבוֹא אֶצְלוֹ לָתֵת כָּבוֹד וִיקָר;
כָּזֹאת הַגִּידָה לוֹ.

הקצין

כְּמִצְוָתְךָ, נָסִיךְ.

פורטינברס

קָדִימָה, לְאִטְּכֶם!

(פורטינברס והחילים יוצאים. נכנסים: המלט, רוזנקרנץ, גילדנשטרן ועוד)

המלט

שֶׁל מִי הוּא זֶה הַגַּיִס, אֲדוֹנִי?

הקצין

שֶׁל נוֹרְבֶג, אַלּוּפִי.

המלט

וּלְאָן יָשִׁיט פָּנָיו, יֻרְשֶׁה נָא לִי לָדַעַת.

הקצין

פָּנָיו לְמָחוֹז בְּפּוֹלִין.

המלט

מִי הוּא מְפַקְּדוֹ?

הקצין

הוּא פוֹרְטִינְבְּרָס, בֶּן־אָח לְנוֹרְבֶג הַזָּקֵן.

המלט

וּמַה כַּוָּנָתוֹ: לִפְרוֹץ לְפוֹלִין פְּנִימָה,
אוֹ רַק לָבוֹא עַד גְּבוּל?

הקצין

לְמַעַן הָאֱמֶת, וּבְלִי תּוֹסְפוֹת־דְּבָרִים:
עָלֵינוּ כְּדֵי לִכְבּוֹשׁ כִּבְרָה אַחַת קְטַנָּה,
שֶׁאֵין תּוֹעֶלֶת בָּהּ, אֶלָּא הַשֵּׁם בִּלְבָד;
בַּחֲמִשָּׁה זְהוּבִים אֶמְאַס בָּהּ מִלַּחְכּוֹר;
וְגַם כִּי תַּעֲמוֹד לְמֶכֶר־לִצְמִיתוּת,
הֵן לֹא תָּבִיא יוֹתֵר לְנוֹרְבֶג אוֹ לְפוֹלִין.

המלט

אִם כֵּן, הַפּוֹלָנִים עָלֶיהָ לֹא יָגֵנּוּ?

הקצין

לֹא־כֵן, כִּי כְּבָר הָפְקַד עָלֶיהָ חֵיל־מַצָּב.

המלט

אַלְפַּיִם חַיָּלִים, דּוּקָטִים רִבּוֹתַיִם –
אֵין דַּי בָּהֶם לִפְסוֹק בְּרִיב עַל זֶה הַקַּשׁ!
הִנֵּה הִיא הַמֻּרְסָה, תּוֹצַאַת הַשֶּׁקֶט וָשֶׁפַע,
שֶׁנִּתְגַּלְּעָה בִּפְנִים, לֹא נוֹדַע בַּחוּץ,
מַדּוּעַ מֵת הָאִישׁ. – חֵן־חֵן לַאֲדוֹנִי.

הקצין

הָאֱלֹהִים עִמְּךָ. (יוצא)

רוזנקרנץ

אוּלַי תֵּלֵךְ אִתָּנוּ?

המלט

עִבְרוּ נָא לְפָנַי; כָּרֶגַע אַשִּׂיגְכֶם.

(כולם, חוץ מהמלט, יוצאים)

אֵיכָה כָּל הַמְּסִבּוֹת יְקַטְרְגוּ אוֹתִי
וְנִקְמָתִי נִרְפָּה יַמְרִיצוּ! מָה אֱנוֹשׁ,
– כָּל תַּכְלִית יָמָיו וְרֹאשׁ־תַּעֲנוּגָיו
הֵם אַךְ יָשֹׁן וּזְלוֹל! כָּמוֹהוּ כִּבְהֵמָה.
אָכֵן מִי שֶׁחֲנָנוּ דַּעַת וּבִינָה
לִרְאוֹת אָחוֹר וָקֶדֶם, לֹא נָטַע בַּלֵּב

כְּגֻלַּת־יִקֶּרֶת כָּזֹאת, זֶה שֵׂכֶל אֱלֹהִי
לְבַעֲבוּר יַרְקִיב לְבַטָּלָה; וּבְכֵן,
אִם שִׁכְחַת בְּהֵמָה הִיא זוֹ, וְאִם הַסּוּס
שֶׁל מֹרֶךְ, הַמַּרְבֶּה דַּקְדֵּק בַּתּוֹצָאוֹת
(דִּקְדּוּק, שֶׁקַּב אֶחָד מִמֶּנּוּ הוּא חָכְמָה,
וּשְׁאָר תִּשְׁעָה קַבִּים הֵם פַּחְדָּנוּת בִּלְבָד), –
מַדּוּעַ זֶה אֶחְיֶה וַאֲשַׁנֵּן בְּלִי־הֶרֶף:
„שׁוּמָה הִיא לַעֲשׂוֹת!“ – וְלִי סִבָּה וְעֹז
וִיכֹלֶת לַעֲשׂוֹת. מוֹפְתִים מְלוֹא הָאָרֶץ
יָטִיחוּ בְּפָנַי; הִנֵּה שִׁפְעַת גְּיָסוֹת,
וּמַנְהִיגָהּ נָסִיךְ, עָנֹג, אֲשֶׁר רוּחוֹ
נִפְעֶמֶת מִתְּשׁוּקַת־כָּבוֹד נֶאֱצָלָה;
הוּא בָּז לַתּוֹצָאָה שֶׁנִּסְתְּרָה מִמֶּנּוּ,
וְכָל שֶׁבֶּן־חֲלוֹף, כָּל הַנָּכוֹן־לַפֶּגַע
יַפְקִיר בִּידֵי מַזָּל וּמָוֶת וְאָסוֹן –
גַּם עַל קְלִפַּת־הַשּׁוּם. גַּדְלוּת־אֱמֶת אֵינָהּ
לְהִמָּנַע מֵרִיב בְּאֵין סִבָּה נִכְבֶּדֶת,
אֶלָּא עִנְיָן גָּדוֹל לִמְצוֹא בְּרִיב עַל קַשׁ,
עֵת יִסְתַּכֵּן כָּבוֹד. וּמָה, אֵפוֹא, דִּינִי,
דִּין בֵּן לְאָב נִרְצַח וְאֵם שֶׁנִּטְמְאָה
(סוּפוֹת הַמַּסְעִירוֹת שִׂכְלִי וְגַם דָּמִי), –
וְהוּא עוֹמֵד נִרְדָּם וּלְחֶרְפָּתוֹ יִרְאֶה,
אֵיךְ מָוֶת מְרַחֵף עַל רִבּוֹתַיִם נֶפֶשׁ,
שֶׁבַּעֲבוּר דִּמְיוֹן וּמַדּוּחֵי־תְּהִלָּה
אֶל קֶבֶר, כְּאֶל עֶרֶשׂ, יִדַּדּוּ – לִלְחוֹם

בִּגְלַל מָקוֹם, הַצַּר מִלַּעֲרוֹךְ בּוֹ קְרָב
וּשְׂדֵה־קְבָרוֹת לַחְפּוֹר לְכָל הַחֲלָלִים?!
הָהּ, הִרְהוּרֵי־לִבִּי, לְמִן הַיּוֹם הַזֶּה
הֱגוּ בְּדָם בִּלְבָד, וָלֹא, – אֶתְכֶם אֶבְזֶה!

(יוצא)

מעמד ח

אלסינור. הדר בארמון

(נכנסים המלכה, הורציו ואציל)

המלכה

לֹא אֲדַבֵּר עִמָּהּ.

האציל

הִיא מַפְגִּיעָה מְאֹד; אָכֵן תּוֹעַת־לֵבָב הִיא;
הֲלָךְ־נַפְשָׁהּ יָעִיר חֶמְלָה.

המלכה

וּמַה חֶפְצָהּ?

האציל

דּוֹבֶרֶת עַל אָבִיהָ; סָחָה, כִּי גֻּנְּבָה
אֵלֶיהָ הַשְּׁמוּעָה, שֶׁיֵּשׁ תְּכָכִים בָּאָרֶץ;
גּוֹנְחָה; מַכָּה עַל לֵב; רוֹגְזָה עַל לֹא־דָבָר;
דְּבָרֶיהָ אֲפֵלִים, בִּינָה־וְלֹא־בִּינָה;

אַךְ לַהַג־דִּמְדּוּמָם מֵבִיא לִידֵי הִרְהוּר;
וְהַבְּרִיּוֹת תּוֹהִים עַל סוֹף כַּוָּנָתָהּ,
קוֹשְׁרִים שִׁבְרֵי־פְּסוּקִים, אִישׁ אִישׁ לְפִי רוּחוֹ;
וּלְפִי כָּל נִיד רֹאשָׁהּ, כָּל נִיעַ וְקֶרוֹץ־עַיִן
יָכוֹל פְּלוֹנִי לַחְשׁוֹד, כִּי יֵשׁ דָּבָר בְּגוֹ,
אָמְנָם בִּלְתִּי בָּרוּר, אַךְ מְבַשֵּׂר רָעוֹת.

הורציו

טוֹב כִּי נִקַּח עִמָּהּ דְּבָרִים; וָלֹא – תִּטַּע
סְפֵקוֹת מְסֻכָּנִים בְּלֵב חוֹרְשֵׁי־זָדוֹן.

המלכה

תָּבוֹא אֵלָי.

(הורציו יוצא)

(לנפשה) נַפְשִׁי הַדּוֹאֲבָה, כְּדֶרֶךְ כָּל עָווֹן,
כָּל צֵל נִדָּף הוּא לָהּ כְּרֶמֶז לְאָסוֹן.
חַשְׁדָן הוּא הָאָשֵׁם, וּבְגֹדֶל חֲשָׁדָיו
מִפַּחַד גִּלּוּיוֹ יִתְגַּל בְּמוֹ יָדָיו.

(הורציו חוזר עם אופליה)

אופליה

אֵיפֹה הִיא עֲטַרְתָּהּ וְתִפְאַרְתָּהּ שֶׁל דֶּנְמַרְק?

המלכה

מַה־לָּךְ, אוֹפֶלְיָה?

אופליה (שרה)

אֵיכָה אַכִּיר הוֹדֵךְ מִהוֹד,
אַכִּיר וְלֹא אֶטְעֶה?
מִגְבַּעַת יֵשׁ לוֹ דְמוּת שִׁבֹּלוּל,
סַנְדָּל לוֹ וּמַטֶּה.

המלכה

אָהָה, יַקִּירָתִי, מַה פֵּשֶׁר הַפִּזְמוֹן?

אופליה

מַה? לֹא, בְּבַקָּשָׁה הַקְשִׁיבִי! (שרה)

הוּא מֵת, אַיֶּלֶת־חֵן, הוּא מֵת,
שָׁבַק חַיִּים, חָלַף.
צְרוֹר דֶּשֶׁא־עֵשֶׂב לְרֹאשׁוֹ,
וְאֶבֶן לְרַגְלָיו.

אֲבוֹי!

המלכה

אוֹפֶלְיָה, אֲבָל...

אופליה

לֹא, הַקְשִׁיבִי נָא! (שרה)

צַחִים כַּשֶּׁלֶג תַּכְרִיכָיו...

(נכנס המלך)

המלכה

אֲבוֹי, הַבַּט, מַלְכִּי!

אופליה (שרה)

...עָטוּר פִּרְחֵי הַמּוֹר;
פַּלְגֵי דְמָעוֹת שֶׁל אַהֲבָה
לִוּוּהוּ אֱלֵי בּוֹר.

המלך

מַה שְּׁלוֹמֵךְ, עַלְמָה נָאָה?

אופליה

שָׁלוֹם לִי, יוֹשִׁיעֲךָ הָאֱלֹהִים. אוֹמְרִים, כִּי הַלִּילִית הָיְתָה בִּתּוֹ שֶׁל הַנַּחְתּוֹם. אֵל אֱלֹהִים, יוֹדְעִים אָנוּ אֶת אֲשֶׁר הִנֵּנוּ, אַךְ לֹא אֶת אֲשֶׁר נוּכַל לִהְיוֹת. בִּרְכַּת אֱלֹהִים עַל שֻׁלְחָנֶךָ.

המלך (הצדה)

רֶמֶז לְאָבִיהָ.

אופליה

אָנָּא, אַל נְדַבֵּר עַל זֹאת; אַךְ אִם יִשְׁאָלוּךָ, מַה פֵּשֶׁר הַדָּבָר וְעָנִיתָ לֵאמֹר: (שרה)

מָחָר יוֹמוֹ שֶׁל וָלֶנְטִין,
וּכְאוֹר־הַיּוֹם אֵלְכָה

אֶל מוּל חַלּוֹן בֵּיתְךָ, לִהְיוֹת
לְוָלֶנְטִין שֶׁלְּךָ.

הוּא קָם וְחִישׁ־מַהֵר פָּתַח
דַּלְתּוֹ הַנְּעוּלָה:
בְּתוּלָה נִכְנֶסֶת אֶל חַדְרוֹ
וְלֹא יוֹצֵאת בְּתוּלָה.

המלך

הָהּ, אוֹפֶלְיָה הַיְקָרָה!

אופליה

הִנֵּה, בְּלִי נֵדֶר, אֲסַיֵּם; (שרה)
בְּשֵׁם אֵלִים וְאֶרְאֶלִּים,
חֶרְפָּה הִיא, וַי לִי, וָי!
כָּל גֶּבֶר כָּךְ, אִם רַק יַצְלִחַ...
זֶה עָוֶל, בְּחַיָּי!

הֵן לִפְנֵי־כֵן נִשְׁבַּעְתָּ לִי:
„הָיֹה תִהְיִי אִשְׁתִּי!"
— וְכֵן הָיָה, לוּלֵא — אוֹיָה! —
מִהַרְתְּ לִשְׁכַּב אִתִּי.

המלך

הֲכֵן הִיא יָמִים רַבִּים?

אופליה

אֲקַוֶּה, כִּי הַכֹּל יִהְיֶה לְטוֹבָה. עָלֵינוּ לְהַאֲרִיךְ רוּחַ; אַךְ לֹא אוּכַל לִמְנוֹעַ עֵינַי מִדִּמְעָה, בְּזָכְרִי כִּי בַּאֲדָמָה קָרָה הִשְׁכִּיבוּהוּ. אָחִי יֵדַע אֶת הַדָּבָר; וַאֲנִי – חֵן־חֵן לָכֶם עַל עֲצַתְכֶם הַטּוֹבָה. – הָבוּ, מֶרְכַּבְתִּי! – לַיְלָה טוֹב, גְּבִירוֹתַי; לַיְלָה טוֹב, גְּבִירוֹתַי הַחֲמוּדוֹת; לַיְלָה טוֹב, לַיְלָה טוֹב. (יוצאת)

המלך

בְּעִקְּבוֹתֶיהָ צֵא וְשִׂים עָלֶיהָ עָיִן.
(הורציו יוצא)
הוֹ כּוֹס הַתַּרְעֵלָה שֶׁל עִצָּבוֹן עָמֹק;
שָׁרְשׁוֹ הוּא מוֹת הָאָב. אֲבוֹי לִי, גֶּרְטְרוּד, גֶּרְטְרוּד,
לֹא כִּמְרַגְּלִים בָּדָד הַיִּסּוּרִים יָבוֹאוּ,
אֶלָּא גְּדוּדִים־גְּדוּדִים: תְּחִלָּה נִרְצַח אָבִיהָ;
אַחַר – נוֹסֵעַ בְּנֵךְ, וְהוּא עַצְמוֹ הֵסֵב
אֶת הַגָּלוּת הַזֹּאת; הָעָם נִגְרַשׁ כֻּלּוֹ,
מַרְתִּיחַ וְנִדְלָח מֵחֶשֶׁד וּלְחָשִׁים
עַל מוֹת פּוֹלוֹנְיוּס; לֹא מֵחָכְמָה עָשִׂינוּ,
כִּי אַצְנֵעַ לְטָמְנוֹ; וְאוֹפֶלְיָה אֻמְלָלָה
טֹרְדָה מֵעַל נַפְשָׁהּ, נִטַּל מְאוֹר־שִׂכְלָהּ,
שֶׁבִּלְעָדָיו צְלָמִים אוֹ רַק חַיּוֹת אֲנַחְנוּ;
וְאַחֲרוֹן הַכְּבִיד, וְהוּא כּוֹלֵל כָּל אֵלֶּה:
בַּסֵּתֶר מִצָּרְפַת חָזַר לְכָאן אָחִיהָ,
נִזּוֹן מִתִּמְהוֹנָיו, נִסְתָּר בְּעַב־עָנָן;

וְיֵשׁ גַּם לַחְשָׁנִים, שֶׁבִּדְבָרִים שֶׁל אֶרֶס
עַל רְצִיחַת אָבִיו יַרְעִילוּ אֶת אָזְנוֹ;
וְזוֹ מְזִמָּתָם, דַּלַּת הַתּוֹאֲנוֹת,
לֹא תֵרָתַע מִטְּפּוֹל עָלַי, מִפֶּה לְאֹזֶן,
אֶת הָאָשָׁם הַזֶּה. הָהּ גֶּ׳רְטְרוּד יְקָרָה,
כִּצְרוֹר שֶׁל יְרִיוֹת כָּל אֵלֶּה יְמִיתוּנִי
מֵאָה מִיתוֹת גַּם יָחַד.

(קול רעש מאחורי הקלעים)

המלכה

אֲבוֹי, מַה קּוֹל הָרַעַשׁ!

המלך

הַשְּׁוַיְצִים, אֵי אַתֶּם! שִׁמְרוּ הֵיטֵב הַשַּׁעַר!

(נכנס אציל שני)

מַה זֶּה קָרָה?

האציל

מַלְכִּי, הַצֵּל אֶת נַפְשְׁךָ!
הַיָּם בְּגֵאוּתוֹ, כִּי יַעַל עַל גְּדוֹתָיו,
לֹא יְמַהֵר גַּמֵּא אֶת אֶרֶץ הַשְּׁפֵלָה,
כְּגִבּוֹר, בְּרֹאשׁ מוֹרְדִים, לָאֶרְטֵס הַצָּעִיר
עַל הַמִּשְׁמָר; הָאֲסַפְסוּף קוֹרֵא לוֹ „מֶלֶךְ”
וּכְאִלּוּ רַק עַכְשָׁו נִבְרָא עוֹלָם מִתֹּהוּ,
מָסֹּרֶת נֶעֱזָבָה, וְלֹא נֶחְשַׁב מִנְהָג,

שֶׁהֵמָּה לַדְּבָרִים מַסָּד וּמַשְׁעֵנָה,
יָרִיעַ: „בּוֹא, נִבְחַר! יְהִי לָאֶרְטֵס מֶלֶךְ!"
וְכָל לָשׁוֹן וְכַף וְכוֹבַע בְּהֵידָד
יָרוֹמוּ: „הוּא יִמְלוֹךְ! לָאֶרְטֵס הוּא הַמֶּלֶךְ!"

המלכה

אֵיכָה בִּנְתִיב־אַכְזָב תָּהִים צָהֳלָתָם!
חָזוֹר! הִפְכוּ פְּגֵיכֶם, כְּלָבִים שֶׁל דֶּנֶמַרְק!
(קול רעש מאחורי הקלעים)

המלך

הַשַּׁעַר כְּבָר נִפְרַץ!

(נכנסים ל א ר ט ס וכלי־זינו עליו, אחריו רבים
מ ב נ י ־ ד נ י ה)

לארטס

אֵיפֹה הַמֶּלֶךְ? — צְאוּ, עִמְדוּ כֻּלְּכֶם בַּחוּץ.

הדנים

לֹא, לֹא! נֵלֵךְ עִמְּךָ!

לארטס

הַנִּיחוּ לִי, הַנִּיחוּ,

[illegible]

טוֹב־טוֹב, כְּחֶפְצְךָ.

(יוצאים אל מעבר לדלת)

לארטס

תּוֹדָה; שִׁמְרוּ הַשַּׁעַר! —
הָהּ מֶלֶךְ מְנֻוָּל, הָשֵׁב לִי אֶת אָבִי!

המלכה

הַשְׁקֵט נָא, יַקִּירִי!

לארטס

כָּל נֵטֶף דָּם שָׁקֵט הֲלֹא יָעִיד עָלַי,
כִּי בֶּן־זְנוּנִים אֲנִי, כִּי אַבָּא אִישׁ־קַרְנַיִם,
וְאוֹת זוֹנָה יַחְרוֹת בְּטָהֳרַת מִצְחָהּ
שֶׁל אִמָּא הוֹרָתִי.

המלך

לָאֶרְטֵס, מָה הַטַּעַם,
שֶׁמִּרְדְּךָ עָצַם כְּמֶרֶד עֲנָקִים? —
הַנִּיחִי, גֶּרְטְרוּד, לוֹ, וְלִי אַל תִּדְאֲגִי;
יֵשׁ אֱלוֹהִים, וְהוּא מִשְׂגַּב־עֻזּוֹ שֶׁל מֶלֶךְ,
עַד כִּי תוּכַל בְּגִידָה לִרְאוֹת מְבֻקָּשָׁהּ,
אַךְ לֹא לְהַשִּׂיגוֹ. — אֱמוֹר, לָאֶרְטֵס, לָמָּה
יִחַר אַפְּךָ כָּל־כָּךְ? — הַנִּיחִי לוֹ, גֶּרְטְרוּדָה.
דַּבֵּר נָא, בֶּן־אָדָם!

לארטס

אַיֵּה אָבִי ?

המלך

הוּא מֵת.

המלכּה

אֲבָל לֹא מִיָּדָיו.

המלך

יִשְׁאַל נָא כִּלְבָבוֹ.

לארטס

הַגֵּד: אֵיךְ מֵת אָבִי ? אַךְ בְּלִי תַּעְתּוּעִים !
לַשְּׁאוֹל – הָאֱמוּנִים ! וְהַשְּׁבוּעוֹת – לַתֹּפֶת !
לַגֵּיהִנּוֹם מוּסָר וְרַחֲמֵי־עֶלְיוֹן !
גַּם לֹא אִירָא אָבְדָן ! הִנֵּה עַד מָה הִגַּעְתִּי:
מוּכָן אֲנִי לִמְחוֹל עַל שְׁנֵי הָעוֹלָמוֹת,
יָבוֹא אֲשֶׁר יָבוֹא, אַךְ אֶת נִקְמַת אָבִי
אָקוּם נָא עַד־תֻּמָּהּ !

המלך

וּמִי מְעַכֶּבְךָ ?

לארטס

לֹא יְעַכְּבֵנִי כְּלוּם ; אַךְ רְצוֹנִי בִּלְבָד.

וְאֶמְצָעַי לְךָ? אֵיטִיב לְכַלְכְּלָם,
שֶׁגַּם בִּמְעַט אֲרַחִיקָה לֶכֶת!

המלך

שְׁמַע, לָאֶרְטֵס,
אִם יֵשׁ אֶת לְבָבְךָ לָדַעַת דְּבַר־אֱמֶת
עַל מוֹת אָבִיךָ, כְּלוּם שׂוּמָה עַל נִקְמָתְךָ
לִגְרוֹף בִּמְרוּצָה, כְּדֶרֶךְ הַקּוּבְיוּסְטוּס,
אוֹיֵב וְגַם אוֹהֵב, זוֹכִים וּמַפְסִידִים?

לארטס

לֹא! אֶת אוֹיְבָיו בִּלְבָד.

המלך

תֹּאבֶה לָדַעַת, מִי הֵם?

לארטס

לְאוֹהֲבֵי אָבִי אֶת זְרוֹעוֹתַי אֶפְתַּח
וּבְחֵפֶץ־לֵב אַרְוֵם דָּמִי בִּמְסִירוּת־נֶפֶשׁ,
כְּדֶרֶךְ הַקָּאַת.

המלך

הִנֵּה עַכְשָׁו דִּבַּרְתָּ
דְּבָרִים שֶׁל בֵּן מָסוּר וְשֶׁל אָצִיל מֻבְהָק.
כִּי לֹא יָדַי שֶׁלִּי שָׁפְכוּ אֶת דְּמֵי אָבִיךָ,

וְכִי בְּלֵב שָׁלֵם דָּאַבְתִּי עַל מוֹתוֹ, —
יוּבַן לָךְ אֶל־נָכוֹן, כִּנְכוֹן אוֹרוֹ שֶׁל יוֹם
לָעַיִן הָרוֹאָה.

הדנים (מאחורי הקלעים)

הַנִּיחוּ לָהּ לָבוֹא!

לארטס

מַה שָּׁם? מַה קּוֹל הָרַעַשׁ?

(אופליה חוזרת)

הָהּ לַהַט, שְׁדוֹף מוֹחִי! הָהּ שֶׁטֶף־דִּמְעוֹתַי,
מְאוֹר־עֵינַי צָרֵב בְּמֶלַח־שִׁבְעָתָיִם! —
נִשְׁבַּעְתִּי! שִׁגְעוֹנֵךְ יֻקַּם אַף יְשֻׁלַּם,
עַד כֹּבֶד מִשְׁקָלוֹ יַכְרִיעַ אֶת הַכָּף.
הָהּ פֶּרַח הָאָבִיב! אָחוֹת אֲשֶׁר אָהַבְתִּי!
הָהּ נַעֲרָה תַּמָּה! אוֹפֶלְיָה שֶׁלִּי!
שָׁמַיִם! הֲתִדְעַךְ בִּינַת עַלְמָה, כִּדְעוֹךְ
חַיֵּי זָקֵן? הַטֶּבַע, שֶׁיּוֹדֵעַ־חֵן הוּא,
בְּאָהֳבוֹ יְשַׁלַּח חֶמְדַּת כָּל סְגֻלּוֹתָיו
אַחֲרֵי אֲהוּב נַפְשׁוֹ.

אופליה (שרה)

הֵם גְּלוּי־פָּנִים אוֹתוֹ הוֹבִילוּ,
הוֹי כִּי־טוֹב, הוֹי כִּי־טוֹב, כִּי־נָעִים!
פַּלְגֵי־דְמָעוֹת עָלָיו הִזִּילוּ...

הֱיִי שָׁלוֹם, יוֹנָתִי

לארטס

הוֹ לוּ שְׁפוּיָה הָיִית וְלִנְקָמָה קָרָאת,
הֵן כָּכָה לֹא הִרְעַשְׁתְּ אֶת לְבָבִי.

אופליה

אַתָּה, שִׁירָה־נָּא: „מַטָּה! מַטָּה!” וְאַתָּה עֲנֵה: „מַטָּה!” הוֹ, מַה יָּפֶה הוּא הַזֶּמֶר לְתוֹמְכוֹת־הַפֶּלֶךְ! הֲלֹא הוּא הָעֶבֶד הַבּוֹגֵד אֲשֶׁר גָּנַב אֶת בַּת־אֲדוֹנָיו.

לארטס

דִּבְרֵי־תֹהוּ אֵלֶּה – מָה רַב הוּא מַשְׁמָעָם!

אופליה

הִנֵּה כְּלִיל־הָרִים, – וְהִיא סְגֻלָּה לְמַזְכֶּרֶת; אָנָּא, אֲהוּבִי, זָכְרֵנִי נָא! וְהִנֵּה אַמְנוֹן־וְתָמָר, – וְהוּא לְמַחֲשָׁבוֹת.

לארטס

לֶקַח טוֹב מִפִּי הַשִּׁגָּעוֹן: זִכָּרוֹן וּמַחֲשָׁבָה יָרְדוּ כְּרוּכִים לָעוֹלָם.

אופליה

וְהִנֵּה שַׁחֲלֵי־מַיִם וְיוֹנִיּוֹת; וְהִנֵּה פֵּיגָם בִּשְׁבִילֵךְ; וְהִנֵּה גַם בִּשְׁבִילִי; נוּכַל לְכַנּוֹתוֹ בְּשֵׁם „צֶמַח־חֶסֶד לְשַׁבָּתוֹת”;

אַךְ עָלַיִךְ לָשֵׂאת אֶת פִּיגְמֵךְ בְּדֶרֶךְ מְיֻחָד; וְהִנֵּה גַם מַרְגָּנִית; אָמַרְתִּי לָתֵת לָךְ גַּם סִגְלִיּוֹת, אַךְ כֻּלָּן נָבְלוּ בְּמוֹת עָלַי אָבִי. אוֹמְרִים, כִּי הוּא מֵת מִיתָה יָפָה... (שרה)

זֶה רוֹבִּין אֲהַבְתִּי, מְשׂוֹשׂ כָּל חַיַּי...

לארטס

יָגוֹן וּמַכְאוֹבוֹת, אֲפִלּוּ גֵיהִנּוֹם –
לַכֹּל הִיא מְשַׁוָּה אֲרֶשֶׁת חֵן וָנֹעַם.

אופליה (שרה)

הַאֻמְנָם לֹא יָשׁוּב לְעוֹלָם?
הַאֻמְנָם לֹא יָשׁוּב לְעוֹלָם?
לֹא וָלֹא, הוּא נִקְבַּר,
מִשְׁכָּבוֹ הוּא עָפָר,
הוּא מֵת, לֹא יָשׁוּב לְעוֹלָם.

הִלְבִּין מִנִּי שֶׁלֶג זְקָנוֹ,
כְּעֵין הַפִּשְׁתָּה שְׂעָרוֹ;
הוּא הָלַךְ, הוּא לֹא שָׁב,
קִינוֹתֵינוּ לַשָּׁוְא,
יִמְתְּקוּ לוֹ רִגְבֵי־עֲפָרוֹ.

לוֹ וּלְכָל שְׁלוּמֵי־הָאֱמוּנִים, אָמֵן, כֵּן יְהִי רָצוֹן.—אֱלֹהִים עִמָּכֶם! (יוצאת)

לארטס

הַבֵּט, אֵלַי, וּרְאֵה!

המלך

הַרְשֵׁנִי לְדַבֵּר עַל צַעַרְךָ, לָאֶרְטֶס,
וְאַל תִּמְנַע מִמֶּנִּי אֶת זְכוּתִי. נֵלֵךְ
וּבְחַר כְּחֶפְצְךָ רֵעִים חַכְמֵי־לֵבָב,
וְהֵמָּה יִשְׁמְעוּ וְיִשְׁפְּטוּ בֵּינֵינוּ;
אִם יִמְצְאוּ, כִּי יָד לִי בַּדָּבָר הַזֶּה,
וְלוּא בַּעֲקִיפִין, אֲזַי אֶתֵּן כִּתְרִי,
חַיַּי וּמַמְלַכְתִּי וְכָל אֲשֶׁר שֶׁלִּי הוּא —
פָּנֶיךָ לְכַפֵּר; וָלֹא, — הוֹאִילָה־נָּא
לְהַאֲרִיךְ עִמִּי אֶת רוּחֲךָ מְעַט,
וְיָד אַחַת עִמְּךָ נִפְעַל. וְנִשְׁתַּדֵּל
הָנִיחַ דַּעְתְּךָ.

לארטס

לוּ יְהִי כֵן;
אַךְ מְסִבּוֹת מוֹתוֹ וּקְבוּרָתוֹ בַּסֵּתֶר,
בְּלִי חֶרֶב וּמָגֵן וְשֶׁלֶט־גִּבּוֹרִים,
בְּלִי טֶקֶס־אַבִּירִים, בְּלִי הֲלִיכוֹת־כָּבוֹד, —
כָּל זֶה צוֹעֵק אֵלַי מִשְּׁמֵי־מָרוֹם לָאָרֶץ
לְפַשֵּׁר הַדָּבָר לַחְקוֹר.

המלך

חֲקוֹר כַּדָּת!

וּבַאֲשֶׁר הַפֶּשַׁע – הַקַּרְדֹּם יִנְחַת!
אֲבַקֶּשְׁךָ, נֵלֵךְ נָא. (יוצאים)

מעמד ו

הדר אחר בארמון

(נכנסים הורציו ומשרת)

הורציו

מִי הַמָּה שֶׁחֶפְצָם הוּא לְדַבֵּר עִמִּי?

המשרת

מַלָּחִים הֵם, סֶר; וּלְדִבְרֵיהֶם, אִגְּרוֹת יֵשׁ עִמָּהֶם אֵלֶיךָ.

הורציו

לֵךְ, הֲבִיאֵם אֵלָי.
(המשרת יוצא)
נִלְאֵיתִי לְהָבִין מִי בָּעוֹלָם כֻּלּוֹ
יָכוֹל לִדְרוֹשׁ שְׁלוֹמִי לְפֶתַע, אִם לֹא הַמְּלֶט.
(המלחים נכנסים)

מלח א

יְבָרֶכְךָ אֱלֹהִים, סֶר!

הורציו

יְבָרֶכְךָ גַּם אָתָּה!

וְכֵן יֵעָשֶׂה, סֶר, אִם יִהְיֶה רָצוֹן מִלְּפָנָיו. הִנֵּה אִגֶּרֶת אֵלֶיךָ, סֶר, – שְׁלוּחָה הִיא מֵעִם הַצִּיר אֲשֶׁר נָסַע לְאַנְגְּלִיָּה, – אִם אָמְנָם הוֹרַצְיוֹ שְׁמְךָ, כַּאֲשֶׁר הוֹדִיעוּנִי.

הורציו (קורא)

„הוֹרַצְיוֹ, אַחֲרֵי קְרִיאַת כְּתָב זֶה, תֵּן נָא לָאֲנָשִׁים הַלָּלוּ מַהֲלָכִים לִרְאוֹת אֶת פְּנֵי הַמֶּלֶךְ: יֵשׁ עִמָּהֶם אִגְּרוֹת אֵלָיו. כִּמְעַט עָשִׂינוּ יָמִים שְׁנַיִם בְּלֶב־יָם, וְהִנֵּה סְפִינַת־פִּירָטִים עֲרוּכָה־לְמִלְחָמָה רוֹדֶפֶת אַחֲרֵינוּ לְהַשִּׂיגֵנוּ; וּלְפִי שֶׁרָאִינוּ, כִּי מְהִירַת־שַׁיִט הִיא סְפִינָתָם מִסְּפִינָתֵנוּ, עַל־כָּרְחֵנוּ לָבַשְׁנוּ עֹז, וּבְעֵת הַנַּפְתּוּלִים קָפַצְתִּי אֶל סְפִינָתָם; אוֹתוֹ רֶגַע נִתְפָּרְדוּ הַסְּפִינוֹת, וְכָךְ נִשְׁבֵּיתִי אֲנִי לְבַדִּי. הֵמָּה נָהֲגוּ בִּי מַעֲשֵׂה לִסְטִים נְדִיבֵי־לֵב; אַךְ בְּמַחֲשָׁבָה־תְחִלָּה עָשׂוּ מַה שֶּׁעָשׂוּ; עַתָּה עָלַי לְשַׁלֵּם לָהֶם כִּגְמוּלָם. הִשְׁתַּדֵּל שֶׁהָאִגְּרוֹת יָבוֹאוּ לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ, וְאַתָּה חוּשָׁה־נָּא לָבוֹא אֶצְלִי, כְּמִי שֶׁנָּס מִפְּנֵי הַמָּוֶת. יֵשׁ עִמִּי לְהַגִּיד לְךָ מִפֶּה לְאֹזֶן כַּמָּה דְּבָרִים אֲשֶׁר יַעְתִּיקוּ מִלִּים מִפִּיךָ; אַף־עַל־פִּי שֶׁקַּלִּים הֵמָּה לְעֻמַּת כֹּבֶד עִנְיָנָם. הַבַּחוּרִים הַטּוֹבִים הַלָּלוּ יְבִיאוּךָ לִמְקוֹם מִשְׁכָּנִי עַתָּה. רוֹזֶנְקְרַנְץ וְגִילְדֶנְשְׁטֶרְן עוֹשִׂים דַּרְכָּם לְאַנְגְּלִיָּה; וּדְבָרִים הַרְבֵּה יֵשׁ עִמִּי לְסַפֵּר לְךָ עֲלֵיהֶם. הֱיֵה שָׁלוֹם.

כְּבִרְכַּת הָאִישׁ אֲשֶׁר יָדַעְתָּ כִּי שֶׁלְּךָ הוּא
הַמְּלֶט".

נֵלֵךְ וַאֲפַלֵּס הַדֶּרֶךְ לָאִגְּרוֹת;
וּמַהֲרוּ מְאֹד לָשׁוּב וּלְהוֹבִילֵנִי
לָאִישׁ אֲשֶׁר שָׁלַח אֶת אֵלֶּה בִּידֵיכֶם.

(יוצאים)

מעמד ז

חדר אחר באולם

(נכנסים המלך ולארטס)

המלך

עַכְשָׁו נִקְיוֹן־כַּפַּי יוֹכִיחַ מַצְפּוּנְךָ,
וְאֶל חַדְרֵי לִבְּךָ כְּרֵעַ תְּבִיאֵנִי,
אַחַר אֲשֶׁר בְּאֹזֶן בּוֹחֲנָה שָׁמַעְתָּ,
כִּי מְרַצְּחוֹ שֶׁל אַבָּא הוּא שֶׁהִתְנַכֵּל
גַּם לְנַפְשִׁי.

לארטס

נִרְאֶה שֶׁכֵּן; אֲבָל אֱמָר־נָא:
מַדּוּעַ מַעֲשָׂיו, אֲשֶׁר מָלְאוּ דָמִים,
מָנַעְתָּ מִמִּשְׁפָּט, כְּכָל אֲשֶׁר נִדְרַשְׁתָּ
מִטַּעֲמֵי בִטְחָה וְשֵׂכֶל־הַיָּשָׁר
וּשְׁאָר הַנִּמּוּקִים?

המלך

מִשְׁנַיִם טְעָמִים,
שֶׁיִּתָּכֵן מְאֹד שֶׁקַּלּוּ בְּעֵינֶיךָ,
אַךְ בְּעֵינַי כָּבְדוּ. אִמּוֹ חַיָּה כִּמְעַט
מִזִּיו־פָּנָיו בִּלְבַד; וְאָנֹכִי גּוּפִי
(אַחַת הִיא אִם זְכוּתִי הִיא זֹאת, אוֹ אֲסוֹנִי), –
חַיַּי וְנִשְׁמָתִי כֹּה נִצְמְדוּ אֵלֶיהָ,
שֶׁכְּמוֹ כּוֹכָב סוֹבֵב בִּמְסִלָּתוֹ בִּלְבַד,
לִי אֵין חַיִּים בִּלְתָּהּ. הַטַּעַם הַשֵּׁנִי,
אֲשֶׁר יָנִיא אוֹתִי מִכָּל פִּרְסוּם־דָּבָר,
הִיא אַהֲבַת הָעָם הַמְסוֹבְבָה אוֹתוֹ;
בָּאַהֲבָה הַזֹּאת כָּל חֲטָאָיו יַטְבִּילוּ,
וְהִיא כְּמַעְיָן, הַשָּׂם עֵצִים לְאֶבֶן,
הוֹפֶכֶת אֶת מוּמָיו לִכְלִיל־הַמַּעֲלוֹת;
עַל־כֵּן קַלִּים חִצַּי מוּל סַעַר עַז כָּל־כָּךְ,
וְאִלּוּ יְרִיתִים, הֵן שָׁבוּ אֶל קַשְׁתִּי,
וְלֹא אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אֵלָיו כּוֹנַנְתִּי.

לארטס

וְכָךְ שִׁכַּלְתִּי אָב יָקָר; וַאֲחוֹתִי –
מַה־זֶּה חֲשׁוּךְ־מַרְפֵּא קִפְּחָהּ; וְחִין־עֶרְכָּהּ
(אִם יָאֲתָה תְּהִלָּה לְשֶׁאֵינֶנּוּ עוֹד) –
הֲלֹא בִּמְרוֹם הַדּוֹר בְּאֵין תַּחֲרוּת מֻצָּב הוּא
כְּסֵמֶל הַשְּׁלֵמוּת. אַךְ עוֹד אֶקַּח נָקָם.

המלך

תָּנוּחַ דַּעְתְּךָ; וְאַל־נָא תְדַמֶּה
כִּי הִנְנִי קָרוּץ מֵחֹמֶר מְרֻטְפָּשׁ,
עֲדֵי אִם סַכָּנָה תֹאחַז בִּפְאַת זְקָנִי,
אֱמֹר כִּי אַךְ לָצוֹן הוּא. בְּקָרוֹב תִּשְׁמַע
יוֹתֵר מִזֶּה. אָמְנָם אָהַבְתִּי אֶת אָבִיךָ,
אַךְ גַּם נַפְשִׁי אֹהֵב; מִכָּאן, הֲלֹא תָּבִין...

(נכנס שליח ובידו אגרות)

מַה שָּׁמָּה? מֶה חָדָשׁ?

השליח

אִגְּרוֹת, מַלְכִּי, מֵהַמְלֶט:
את – לַהֲדַר־כְּבוֹדוֹ; וְזֹאת הִיא לַמַּלְכָּה.

המלך

מֵהַמְלֶט? וּמִי זֶה שֶׁהֱבִיאָן?

השליח

אוֹמְרִים, כִּי מַלָּחִים; אֲנִי לֹא רְאִיתִים;
לִי קְלוֹדִיוֹ נָתַן; וְהוּא עַצְמוֹ קִבְּלָן
מִמְּבִיאֵיהֶן.

המלך

לָאֶרְטֵס, שְׁמַע אֶת הַכָּתוּב בָּן. (לשליח)
פָּטוּר אַתָּה לָלֶכֶת.

(השליח יוצא)

(קורא) „מֶלֶךְ עִזּוּז וָרָם! הִנְנִי לְהוֹדִיעֲךָ, כִּי בְּעֵירֹם וּבְחֹסֶר־כֹּל הֻצַּגְתִּי עַל חוֹף אֶרֶץ מַמְלַכְתְּךָ. מָחָר אֲבַקֵּשׁ רְשׁוּת לַחֲזוֹת אוֹר־פְּנֵי מַלְכוּתֶךָ וְאַחֲרֵי אֲשֶׁר אֲחַלֶּה פָּנֶיךָ עַל הַדָּבָר הַזֶּה, אֲסַפֵּר לְךָ כְּמוֹ אֶת סִבַּת שׁוּבִי לְפֶתַע־פִּתְאֹם וּבְדֶרֶךְ מְשֻׁנֶּה בְּיוֹתֵר.

הַמְלֶט".

מַה פֵּשֶׁר הַדָּבָר? הֲגַם הַשְּׁאָר חָזְרוּ,
אוֹ רַק מִרְמָה הִיא זֹאת וַאֲחִיזַת־עֵינַיִם?

לארטס

הִכַּרְתָּ אֶת הַכְּתָב?

המלך

יַד הַמְלֶט הִיא. „עֵירֹם!"
וְכָאן, בַּתּוֹסֶפֶת, אוֹמֵר הוּא: „לְבַדִּי"!
הֲיֵשׁ עִמְּךָ עֵצָה?

לארטס

אוֹבֵד־עֵצוֹת אֲנִי. אֲבָל יָשׁוּב נָא הֵנָּה;
הוֹ מַה מְּאֹד יֵחַם לִבִּי בְּמַכְאוֹבוֹ,
בְּעֵת חָשְׁבִי – הִנֵּה אָטִיחַ בְּפָנָיו:
„כָּזֹאת עוֹלַלְתָּ לִּי!"

המלך

אִם כָּךְ אֵפוֹא, לָאֶרְטֵס,

(אֲבוֹי לִי אִם זֶה כָּךְ, וְאוֹי אִם אֵין זֶה כָּךְ)
אֲנִי אוֹרֶךְ הַדֶּרֶךְ.

לארטס

כֵּן יִהְיֶה, מַלְכִּי,
אִם לֹא דַּרְכֵּי שָׁלוֹם תּוֹרֵנִי עַל כָּרְחִי.

המלך

רַק לִשְׁלוֹמְךָ אַתָּה. וְאִם אָמְנָם בִּטֵּל
אֶת מַסָּעוֹ וְשָׁב, וְאֵין עוֹד אֶת לִבּוֹ
הַמְשִׁיךְ דַּרְכּוֹ, אֲזַי אֲטֵהוּ לַעֲשׂוֹת
עֲלִילִיָּה, אֲשֶׁר הִבְשִׁילָה בִּלְבָבִי,
וּבָהּ, בְּאֵין מִפְלָט, יִפּוֹל; וְאַף נִדְנוּד
שֶׁל דֹּפִי לֹא יָעִיר הַמָּוֶת הַלָּזֶה;
וְכָאן גַּם הוֹרָתוֹ תִּרְאֶה לֹא מְזִמָּה,
כִּי אִם מִקְרֶה בִּלְבָד.

לארטס

הַנְחֵנִי נָא, מַלְכִּי,
וְשִׁבְעָתַיִם אִם בָּחַרְתָּ לְשִׂימֵנִי
הַכְּלִי לְפָעָלְךָ.

המלך

הַכֹּל עוֹלֶה יָפֶה.
רַבּוֹת דֻּבַּר בְּךָ מִיּוֹם צֵאתְךָ לַדֶּרֶךְ

גַּם בְּפָנָיו שֶׁל הַמְּלֶט, עַל כִּשְׁרוֹן אֶחָד,
שֶׁבּוֹ הִנְּךָ מֻבְהָק; כָּל שְׁאָר מַעֲלוֹתֶיךָ
לֹא עוֹרְרוּ קִנְאָה רַבָּה בְּנֶפֶשׁ הַמְּלֶט,
כְּכִשְׁרוֹנְךָ הַזֶּה, אֲשֶׁר לְדַעְתִּי
אֵינוֹ מִן הַכְּבוּדִים.

לארטס

מָה הַכִּשְׁרוֹן, מַלְכִּי?

המלך

הוּא רַק קִשּׁוּר שֶׁל נוֹי לְכוֹבַע־הַבַּחְרוּת;
אַךְ גַּם תּוֹעֶלֶת בּוֹ; כִּי לְבוּשׁ טַרְזָן וְקַל
נָאֶה הוּא וְיָאֶה לִבְנֵי־הַנְּעוּרִים,
כְּלַזְּקֵנִים – גְּלִימוֹת וְכָל אַדְּרוֹת־שֵׂעָר
לְשֵׁם בְּרִיאוּת־הַגּוּף, אוֹ לְהַדְרַת־פָּנִים.
לִפְנֵי חָדְשַׁיִם בָּא לְכָאן אָצִיל נוֹרְמָנִי;
הִכַּרְתִּי צָרְפַתִּים, נִלְחַמְתִּי עִמָּהֶם, –
כֻּלָּם יוֹדְעֵי־רְכִבָה, אַךְ הַבָּחוּר הַלָּז
מַמָּשׁ כַּשָּׁף הָיָה! נִצְמַד אֶל הָאֻכָּף
וְאֶת סוּסוֹ דִּרְבֵּן לְמַעֲשֵׂי־פְּלָאִים,
כְּאִלּוּ לְפֶלֶג־גּוּף הָיָה לְרַמָּכוֹ;
וְגַם בְּדִמְיוֹנִי נִלְאֵיתִי לְשָׁעֵר
אֶת כָּל הַתַּחְבּוּלוֹת וְלַהֲטֵי־הָרֶכֶב
אֲשֶׁר עָשָׂה הַלָּה.

לארטס

וְזֶה הָיָה נוֹרְמָנִי?

המלך

נוֹרְמָנִי.

לארטס

לָמוֹנְד הוּא, – חֵי נַפְשִׁי!

המלך

אָמְנָם נָכוֹן, זֶה הוּא.

לארטס

כֵּן, הִכַּרְתִּיו הֵיטֵב; אָמְנָם הוּא אֶבֶן־חֵן,
עֲטֶרֶת בְּנֵי־עַמּוֹ וְתִפְאַרְתָּם.

המלך

וְהוּא סִפֵּר עָלֶיךָ לְפָנֵינוּ
וּבְעֵדוּתוֹ עָלֶיךָ כֹּה הִפְלִיג בְּשֶׁבַח
עַל רֹב חֲרִיצוּתְךָ בְּתַחְבּוּלוֹת־מָגֵן,
וּבְיֶתֶר עֹז וּשְׂאֵת – בְּקֶרֶב־הַחֲרָבוֹת,
עַד שֶׁקָּרָא לֵאמוֹר: „אַשְׁרֵי מִי שֶׁיִּרְאֶנּוּ
נִפְתָּל עִם יְרִיבוֹ”. כָּל סַיָּפֵי עַמּוֹ,
נִשְׁבַּע הוּא, אַךְ תֵּצֵא לְהִתְיַצֵּב נֶגְדָּם,
מִיָּד יֹאבְדוּ מֵהֶם זְרִיזוּת, מָגֵן וָעָיִן.

וְהָעֵדוּת הַזֹּאת נָסְבָה בְּנֶפֶשׁ הַמְּלֶט
אֶת רַעַל הַקִּנְאָה, עַד נִשְׁתּוֹקֵק מְאֹד
כִּי בִּמְהֵרָה תָּשׁוּב וְתִתְנַצַּח עִמּוֹ.
יוֹצֵא מִזֶּה...

לארטס

מַלְכִּי, מָה הַיּוֹצֵא מִזֶּה?

המלך

לָאֶרְטֵס, הַאֻמְנָם יָקַר לְךָ אָבִיךָ?
אוֹ שֶׁמָּא אֵין אַתָּה אֶלָּא מַרְאִית שֶׁל צַעַר:
פָּנִים וְאֵין לֵבָב?

לארטס

מַדּוּעַ תִּשְׁאָלֵנִי?

המלך

מֻבְטָחְנִי, כִּי אָמְנָם אָהַבְתָּ אֶת אָבִיךָ,
אֲבָל, אֵדַע: הַזְּמָן חוֹלֵשׁ עַל אַהֲבָה,
וְנִסְיוֹנוֹת־חַיִּים הוֹרוּנִי וְנוֹכַחְתִּי,
כִּי זְמַן בִּמְרוּצָתוֹ עוֹמֵם אֶת לַהֲבָהּ.
בְּעֶצֶם שַׁלְהַבְתָּהּ שֶׁל אֵשׁ הָאַהֲבָה
יֵשׁ מִשְׂרֶפֶת פְּתִילָה, אוֹ חֶרֶךְ שֶׁיְּכַבֶּנָּה.
אֵין שׁוּם דָּבָר עוֹמֵד לָנֶצַח בְּטוּבוֹ;
בְּהִגָּדֵשׁ הַטּוֹב עַד שֶׁפַע לְמַכְבִּיר,

וּמֵת בְּשִׁפְעָתוֹ. בִּרְצוֹת אָדָם לִפְעוֹל,
שׁוֹמָה עָלָיו: מִיָּד! כִּי רְצוֹנוֹ – תְּמוּרוֹת לוֹ,
וּמְנִיעוֹתָיו תָּמִיד תִּרְבֶּינָה, כְּמִסְפַּר
יָדַיִם וּפִיּוֹת וְגִלְגּוּלֵי־מִקְרִים;
אָז הַ„שׁוֹמָה" הַזֹּאת – גְּנִיחָה־לְבַטָּלָה הִיא:
בַּהֲקַלָּה – תֶּרַע. אוּלָם – לִמְקוֹר הַנֶּגַע!
הֵן הַמְּלֶט שָׁב מִיָּד; בַּמֶּה תּוֹכִיחַ לוֹ
כִּי בֵּן אוֹהֵב אַתָּה לֹא רַק בְּדִבּוּר־פֶּה,
כִּי גַם בְּמַעֲשֶׂה?

לארטס

בְּבֵית־הָאֱלֹהִים כַּכֶּלֶב אֶעֶרְפֶנּוּ!

המלך

אָכֵן, בְּשׁוּם מָקוֹם אֵין סֵתֶר לְרוֹצֵחַ,
וְלַנָּקָם אֵין סְיָג; אַךְ לְשֵׁם־כָּךְ, לָאֶרְטֵס,
רָאוּי הוּא שֶׁתֵּשֵׁב סָפוּן בְּחַדְרְךָ;
זֶה הַמְּלֶט, בְּשׁוּבוֹ, יִשְׁמַע עַל בּוֹאֲךָ,
וַאֲנָשִׁים נִשְׁלַח לִגְמוֹר הַלֵּל עָלֶיךָ
וְכֶפֶל־זִיו לָתֵת לַכֶּתֶר שֶׁקָּשַׁר לְךָ
הַצָּרְפָתִי הַהוּא; אֲזַי נְזַמֶּנְכֶם
וְנִתְעָרֵב בִּמְחִיר עַל רֹאשׁ כָּל אִישׁ מִכֶּם;
לְפִי תֻמּוֹ, נָדִיב, בְּאֵין זִמּוֹת בַּלֵּב,
הוּא לֹא יִבְדּוֹק הַחֲרָבוֹת; וְכָךְ תּוּכַל
לִבְחוֹר עַל נְקַלָּה, אוֹ בְּמִקְצָת עָרְמָה,

בְּכַף מְגֻלֶּה, וּבְמַחַץ־תַּחְבּוּלוֹת
תָּקוּם נִקְמַת אָבִיךָ.

לארטס

כָּכָה אֶעֱשֶׂה
וְלַתַּכְלִית הַזֹּאת אֶמְשַׁח אֶת פִּי חַרְבִּי.
מִידֵי רוֹכֵל אֶחָד קָנִיתִי לִי מִשְׁחָה,
הַקַּטְלָנִית כָּל־כָּךְ, שֶׁאַךְ תִּטְבּוֹל סַכִּין בָּהּ,
וְדָם תַּקִּיז, – אֲזַי שׁוּם צְרִי שֶׁבָּעוֹלָם,
מִכָּל עִשְׂבוֹת־מַרְפֵּא שֶׁתַּחַת הַיָּרֵחַ,
לֹא עוֹד יִצְלַח לִשְׁמוֹר מִמָּוֶת אֶת הָאִישׁ,
שֶׁרַק שָׂרוּט נִשְׂרַט. בְּאֶרֶס זֶה אַטְבִּיל
אֶת קְצֵה חַרְבִּי שֶׁלִּי, שֶׁאִם פְּגִיעָה קַלָּה
אֶפְגַּע בּוֹ, וְיָמוּת.

המלך

יֵשׁ לְעַיֵּן בָּזֹאת:
נִשְׁקוֹל הַתַּחְבּוּלוֹת, אַף מְסִבּוֹת־הַזְּמָן
שֶׁיֵּשׁ בָּן לְהוֹעִיל; כִּי אִם נַחְטִיא דָבָר,
וּבְרֹעַ בִּצְעוֹנָהּ תִּתְגַּל מְזִמָּתֵנוּ, –
מוּטָב כִּי נִמָּנַע. עַל־כֵּן יֵשׁ לְחַזֵּק
אֶת הַמְּזִמָּה הַזֹּאת בְּתַחְבּוּלָה אַחֶרֶת,
עַל כָּל צָרָה... – הַמְתֵּן! הַנַּח וְאֶתְבּוֹנֵן... –
בְּרֹב פְּאֵר אַמְרֶה עַל חֲרִיצוּת־כַּפְּכֶם...
מָצָאתִי!..

בְּתוֹךְ רִתְחַת־הַקְּרָב, כִּי תִּצְמְאוּ לַמַּיִם
(אָכֵן לְצָרְךְּ זֶה הַגְּבֵר הַתְקָפוֹתֶיךָ!)
וְהוּא יִשְׁאַל לִשְׁתּוֹת, אָכִינָה לוֹ מֵרֹאשׁ
קֻבַּעַת; וְהָיָה אִם אַךְ יִלְגּוֹם מִמֶּנָּה,
גַּם כִּי יַצִּיל נַפְשׁוֹ מֵרַעַל חַרְבְּךָ, –
וּמָמֶנּוּ יִבָּצַע. אַךְ מַה זֶה?... מָה הָרַעַשׁ?...
(נכנסת המלכה)
הַהּ מַה לָּךְ, הַמַּלְכָּה?

המלכה

אָסוֹן יִרְדֹּף אָסוֹן, יָגוּד עֲקֵב מִשְׁנֵהוּ,
בּוֹא בִּיעָף. – לָאֶרְטֵס, אֲחוֹתְךָ טָבְעָה.

לארטס

טָבְעָה? אֲבוֹי! אֵיפֹה?

המלכה

שָׁם עֵץ שֶׁל עֲרָבָה נָטוּי עַל פְּנֵי הַנַּחַל,
וְלֹבֶן צַמַּרְתּוֹ נִשְׁקָף בִּרְאִי מֵימָיו,
אֵלָיו יָרְדָה עִם צְרוֹר זֵרֶיהָ הַנִּפְלִים,
שֶׁל מַרְגָּנִית, נוּרִית, סִרְפָּד, וְזֶה הַצִּיץ,
שֶׁשְּׁמוֹ בְּפִי רוֹעִים עַזֵּי־לָשׁוֹן הוּא גַּס,
אַךְ עֲלָמוֹת צְנוּעוֹת קוֹרְאוֹת לוֹ: „יַד־הַמֵּת";
וּכְשֶׁטִּפְּסָה לִתְלוֹת אֶת מִקְלְעוֹת פְּרָחֶיהָ
עַל דָּלִיּוֹת הָעֵץ, נִשְׁבַּר עֲנַף־אַכְזָב,

וְהִיא נָפְלָה פִּתְאוֹם, עַל כָּל מִקְלְעוֹתֶיהָ,
לְנַחַל־הַבָּכוּת; בְּגָדֶיהָ נִפְרְשׂוּ
וָרֶגַע כְּבַת־יָם נְשָׂאוּהָ עַל הַמַּיִם,
כְּעוֹד הִיא מְזַמְּרָה פִּרְקֵי שִׁירוֹת מִקֶּדֶם,
כְּמוֹ הָיְתָה יְצוּר לֹא חָשׁ בְּצָרָתוֹ,
אוֹ נוֹעֲדָה לִהְיוֹת, מִטֶּבַע בְּרִיָּתָהּ,
שׁוֹכֶנֶת נְהָרוֹת. אַךְ לֹא אָרַךְ הַזְּמָן.
וְשִׂמְלוֹתֶיהָ, שֶׁכָּבְדוּ מֵרְווֹת הַמַּיִם,
מָשְׁכוּ הָאֻמְלָלָה מִנֹּעַם־זְמִירוֹתֶיהָ
לָמוּת בְּטִיט יָוֵן.

לארטס

אֲבוֹי! וּבְכֵן, טָבְעָה?

המלכה

טָבְעָה, טָבְעָה.

לארטס

הָהּ, מַיִם לְמַכְבִּיר, אוֹפֶלְיָה, סְבָבוּךְ,
אֶחְשׂוֹךְ אֵפוֹא מִמֵּךְ אֶת דִּמְעוֹתַי; אֲבָל
זֶה דֶרֶךְ כָּל אֱנוֹשׁ; חֻקּוֹ יִשְׁמוֹר הַטֶּבַע,
וְלֹא תוֹעִיל בּוּשָׁה; דִּמְעוֹת עֵינַי יָדִיחוּ
רִפְיוֹן־נָשִׁים שֶׁבִּי. — הֱיֵה שָׁלוֹם, מַלְכִּי!
כְּלַהֲבוֹת הָאֵשׁ הָיוּ יוֹקְדִים דְּבָרַי,
לוּלֵא אֲשֶׁר כִּבָּם הַכֶּסֶל הַלָּזֶה.

(יוצא)

המלך

נֵלֵךְ אַחֲרָיו, גֶּרְטְרוּד. בְּקֹשִׁי רָב הִצְלַחְתִּי
לִכְבּוֹשׁ חֲרוֹן־אַפּוֹ; עַכְשָׁו יָרֵא אֲנִי
פֶּן יִתְלַקַּח שׁוּב; נֵלֵךְ אֵפוֹא אַחֲרָיו.

(יוצאים)

מ ע ר ב ה ח מ י ש י ת

מעמד א

ב י ת־ק ב ר ו ת

(נכנסים שני ק ב ר נ י ם, ובידיהם מעדרים וכיו״ב)

קברן א

הֲכְּדִין הַנּוֹצְרִים תִּקָּבֵר הַלֵּזוּ, וְהִיא בְּכַוָּנָה־תְּחִלָּה בִּקְּשָׁה תְּשׁוּעַת־עוֹלָמִים לְנַפְשָׁהּ?

קברן ב

אָמַרְתִּי לְךָ, כִּי כֵן; מַהֵר אֵפוֹא וַחֲצוֹב לָהּ קֶבֶר; שֶׁכְּבָר חָקַר הַחוֹקֵר וּפָסַק לְקָבְרָהּ כְּדִין הַנּוֹצְרִים.

קברן א

הֲיִתָּכֵן הַדָּבָר אִם לֹא לַהֲגַנַּת־עַצְמָהּ טִבְּעָה אֶת עַצְמָהּ?

קברן ב

אָמְנָם, כָּךְ פָּסְקוּ.

קברן א

מִן־הַסְּתָם הָיָה זֶה „סֶה־אוֹפֶנְדֶנְדוֹ״; אֵין כָּאן דֶּרֶךְ אַחֶרֶת.

כִּי זֶה כָּל עִקָּרוֹ שֶׁל הָעִנְיָן: אִם מִדַּעַת הִנְנִי מְטַבֵּעַ עַצְמִי לָדַעַת, נִמְצָא שֶׁעָשִׂיתִי מַעֲשֶׂה; וְכָל מַעֲשֶׂה שְׁלֹשָׁה הֵם עִנְיָנָיו: פְּעֻלָּה, עֲשִׂיָּה וְהוֹצָאָה־אֶל־הַפֹּעַל; הֱוֵה־אוֹמֶרְגוֹ: מִדַּעַת טִבְּעָה עַצְמָהּ לָדַעַת.

קברן ב

לֹא, שְׁמָעֵנִי, יְדִידִי הַקַּבְּרָן...

קברן א

הַמְתֵּן! הִנֵּה, פֹּה מַיִם; טוֹב. פֹּה עוֹמֵד הָאִישׁ; טוֹב. אִם הוֹלֵךְ הָאִישׁ אֶל הַמַּיִם הָאֵלֶּה וּמְטַבֵּעַ עַצְמוֹ, נִמְצָא, שֶׁמֵּרְצוֹנוֹ אוֹ שֶׁלֹּא מֵרְצוֹנוֹ, הֲרֵי הוּא הוֹלֵךְ; תֵּן דַּעְתְּךָ לְהָבִין! אַךְ אִם הַמַּיִם הוֹלְכִים אֵלָיו וּמְטַבְּעִים אוֹתוֹ, הֲרֵי אֵין הוּא מְטַבֵּעַ עַצְמוֹ; הֱוֵה־אוֹמֶרְגוֹ: מִי שֶׁאֵינוֹ שׁוֹלֵחַ יָד בְּנַפְשׁוֹ, אֵינוֹ מְקַצֵּר אֶת יָמָיו.

קברן ב

הֲכָךְ הוּא הַדִּין?

קברן א

אָמְנָם כָּךְ! לְפִי דִינָם שֶׁל חוֹקְרֵי־הַמִּיתוֹת.

קברן ב

רְצוֹנְךָ לָדַעַת אֲמִתּוֹ שֶׁל דָּבָר? אִלְמָלֵא יִחוּסָהּ שֶׁל אוֹתָהּ מַטְרוֹנִית, לֹא הָיְתָה זוֹכָה לָבוֹא לְקֶבֶר שֶׁל נוֹצְרִים.

קברן א

כֵּן דִּבַּרְתָּ! וַחֲבָל, חֲבָל מְאֹד, כִּי בָּעוֹלָם הַזֶּה זַכָּאִים הַיַּחְסָנִים לְטַבֵּעַ וְלִתְלוֹת עַצְמָם יוֹתֵר מִשְּׁאָר שְׁלוּמֵי־אֱמוּנֵי הַנּוֹצְרִים. אַךְ הָבָה־נָּא, מַעְדְּרִי! אֵין לְךָ אֲצִילִים יַחְסָנִים יוֹתֵר מִן הַגַּנָּנִים, הַחַכְּרָנִים וְהַקַּבְּרָנִים – שֶׁאָמָּנוּתוֹ שֶׁל אָדָם הָרִאשׁוֹן בִּידֵיהֶם.

קברן ב

וְכִי מִן הָאֲצִילִים הָיָה?

קברן

רִאשׁוֹן שֶׁהָיָה לוֹ מִכְתָּם שֶׁל אֲצִילִים.

קברן ב

וַהֲרֵי לֹא הָיוּ כְּמוֹ־אֵלֶּה בְּיָמָיו.

קברן א

וְכִי עַכּוּ״ם אַתָּה, אוֹ מָה? אִילוּ פָּנִים אַתָּה מְגַלֶּה בַּמִּקְרָא? הַכָּתוּב אוֹמֵר: „וְהָאָדָם הָיָה עוֹבֵד אֶת הָאֲדָמָה״; תִּמְצָא לוֹמַר שֶׁהָיָה עוֹבְדָהּ בְּלֹא אֲצִילֵי־יָדַיִם? וְעוֹד שְׁאֵלָה אַחַת אֲנִי שׁוֹאֵל אוֹתְךָ; „וְאִם לֹא תָּשִׁיב כָּרָאוּי, קוּם וֶאֱמוֹר וִדּוּי״...

קברן ב

פְּתַח פִּיךָ!

קברן א

מִי הוּא שֶׁבִּנְיָנוֹ אֵיתָן מִבִּנְיָנָם שֶׁל בַּנַּאי, חָרַשׁ־סְפִינוֹת, אוֹ חָרַשׁ־עֵץ?

קברן ב

חָרַשׁ־הַתְּלִיּוֹת, לְפִי שֶׁעָשׂוּי בִּנְיָן זֶה לְבַלּוֹת אַלְפֵי דַּיָּרִים.

קברן א

בֶּאֱמוּנָה, נִרְאֵית לִי שְׁנִינָתְךָ! טוֹבָה הִיא הַתְּלִיָּה, — אַךְ לְמִי טוֹבָה הִיא? טוֹבָה הִיא לְעוֹשֵׂי הָרָעָה; וְאַתָּה הִנֵּה הֵרֵעֹתָ לַעֲשׂוֹת בְּאָמְרְךָ, כִּי אֵיתָן בִּנְיָנָהּ שֶׁל הַתְּלִיָּה יוֹתֵר מִן הַכְּנֵסִיָּה; הֱוֵה אוֹמֶרְגּוֹ: טוֹבָה תְּלִיָּה גַּם בִּשְׁבִילְךָ. וּבְכֵן, חֲזוֹר חֲלִילָה.

קברן ב

„מִי הוּא שֶׁבִּנְיָנוֹ אֵיתָן מִבִּנְיָנָם שֶׁל בַּנַּאי, חָרַשׁ־סְפִינוֹת אוֹ חָרַשׁ־עֵץ?"

קברן א

אָכֵן, פְּתוֹר וְהִפָּטֵר!

קברן ב

חַיֶּיךָ, עַכְשָׁו אוּכַל לִפְתּוֹר.

קברן א

אַדְּרַבָּא!

קברן ב

לא, שֵׁדִים וְרוּחוֹת, לֹא אוּכַל.

(נכנסים המלט והורציו ומתיצבים מרחוק)

קברן א

לַשָּׁוְא תְּכַתֵּת אֶת מֹחֲךָ בְּעִנְיָן הַזֶּה; לְפִי שֶׁחֲמוֹרְךָ הַשּׁוֹטֶה, גַּם אִם תַּצְלִיפֵהוּ בַּשּׁוֹט, לֹא יָחִישׁ אֶת צְעָדָיו; וְלֶעָתִיד לָבוֹא אִם יִשְׁאָלוּךָ אֶת הַשְּׁאֵלָה הַזֹּאת, דַּע מַה שֶּׁתָּשִׁיב: „הַקַּבְּרָן": הַבָּתִּים שֶׁבּוֹנֶה הוּא עֲתִידִים לַעֲמוֹד עַד יוֹם־הַדִּין. וְעַכְשָׁו רוּצָה־נָּא אֶל יוֹגֶן וְהָבִיאָה־לִּי קַנְקַן שֶׁל יַי"ש.

(קברן ב יוצא. קברן א חופר ושר)

בַּעֲלוּמַי הָאֳהָבִים
מָתְקוּ לִי עַד בְּלִי דַי,
אַךְ תַּת רֵחַיִם עַל צַוָּאר
חָשַׁבְתִּי לֹא כְּדַאי.

המלט

וְכִי אֵין שׁוֹטֶה זֶה מַרְגִּישׁ, מְלַאכְתּוֹ מַהִי, שֶׁהוּא חוֹפֵר קֶבֶר וְשָׁר שִׁירִים?

הורציו

הֶרְגֵּל הֵקֵל מֵעָלָיו אֶת מְלַאכְתּוֹ.

המלט

אָמְנָם כֵּן: כְּכָל אֲשֶׁר תַּמְעִיט הַיָּד לַעֲבוֹד, כֵּן יְעֻדַּן עוֹרָהּ לְהַרְגִּישׁ.

קברן א (שר)

אַךְ הַזִּקְנָה בְּהִתְגַּנֵּב
תְּפָשַׂתְנִי וְאֶל קֶבֶר
הִיא טִלְטְלַתְנִי טַלְטֵלָה,
כְּלֹא הָיִיתִי גֶבֶר.
(מרים גלגולת ומשליכה)

המלט

גֻּלְגֹּלֶת זוֹ לָשׁוֹן הָיְתָה לָהּ לְפָנִים, וְהִיא יָדְעָה לָשִׁיר; וְהֶדְיוֹט זֶה חוֹבְטָהּ בַּקַּרְקַע, מָשָׁל הָיְתָה זוֹ לִסְתּוֹ שֶׁל קַיִן, בְּכוֹר הָרוֹצְחִים בָּעוֹלָם. אוּלַי הָיָה זֶה קָדְקֳדוֹ שֶׁל אַחַד הַמְּדִינָאִים, שֶׁהַחֲמוֹר הַלָּז הֶעֱרִים עָלָיו כָּעֵת, וְהוּא אִישׁ שֶׁאֲפִלּוּ אֶת הָאֱלֹהִים בִּקֵּשׁ לְרַמּוֹת בְּחַיָּיו, – הֲלֹא כֵן?

הורציו

יִתָּכֵן, נָסִיךְ.

המלט

אוֹ שֶׁל אַחַד הַחֲצְרוֹנִים, אֲשֶׁר הִשְׂכִּיל לוֹמַר: „בֹּקֶר טוֹב, נָסִיךְ יָקָר! הֲשָׁלוֹם לְנְסִיךְ־הַחֲמוּדוֹת?” אוֹ אוּלַי הָיָה זֶה אַלּוּף פְּלוֹנִי, שֶׁהִפְלִיג בְּשֶׁבַח סוּסוֹ שֶׁל אַלּוּף

פַּלְמוֹנִי, וְכָל כַּוָּנָתוֹ לְבַקְּשׁוֹ מַתָּנָה לְעַצְמוֹ, – הֲלֹא כֵן?

הורציו

אָמְנָם כֵּן, נְסִיךְ.

המלט

וְעַכְשָׁיו – שֶׁל אַלּוּף תּוֹלַע הוּא, אֵין־לֶסֶת, וּמַעְדְּרוֹ שֶׁל קַבְּרָן חוֹבֵט אֶת קַרְקַפְתּוֹ; אָכֵן, גִּלְגּוּל נָאֶה הוּא זֶה, וּלְוַאי הָיִינוּ מְסֻגָּלִים לִרְאוֹתוֹ. הַאִם לֹא יָקָר הוּא מְחִיר טִפּוּחֵיהֶן שֶׁל הָעֲצָמוֹת הַלָּלוּ מִכְּדֵי שֶׁיְּשַׁמְּשׁוּ לְמִשְׂחַק הַקּוֹנָאוֹת? כָּל עַצְמוֹתַי תִּכְאַבְנָה לַמַּחְשָׁבָה הַזֹּאת.

קברן א (שר)

מַכּוֹשׁ, מַכּוֹשׁ וּמַעְדֵּר
וְתַכְרִיכִים שֶׁל בַּד;
פֹּה בּוֹר חֹמֶר נַחְפּוֹר לָהּ,
אוֹרֵחַ מְכֻבָּד.

המלט

וְהִנֵּה עוֹד אַחַת. וּמִנַּיִן שֶׁאֵין זוֹ גֻּלְגָּלְתּוֹ שֶׁל אַחַד הַפְּרַקְלִיטִים? אַיֵּה עַתָּה כָּל פִּלְפּוּלָיו וְדִקְדּוּקָיו, כָּל מִשְׁפָּטָיו וְחֶזְקוֹתָיו, עִם כָּל לַהֲטוּטָיו? לָמָּה יַנִּיחַ עַתָּה לְעַם־הָאָרֶץ זֶה לְחַבֵּט קָדְקֳדוֹ בְּמַעְדְּרוֹ הַמְזֹהָם, וְלֹא יִתְבָּעֶנּוּ לְמִשְׁפָּט עַל־פִּי דִּין הַחוֹבֵל בַּחֲבֵרוֹ? הְמ... יִתָּכֵן כִּי בְּשַׁעְתּוֹ הָיָה בַּרְנָשׁ זֶה סוֹחֵר מֻפְלָג בְּקַרְקָעוֹת, עַל

כָּל שִׁטְרֵי־הַמְּכִירָה, וְשִׁטְרֵי הַהִתְחַיְּבוּת, וְהָעֵרָבוֹנוֹת הַכְּפוּלִים, וְהַתַּשְׁלוּמִים, וְהַפִּצּוּיִים; הֲזֶהוּ פִּצּוּי כָּל הַפִּצּוּיִים וְתַשְׁלוּם כָּל הַתַּשְׁלוּמִים, שֶׁגֻּלְגָּלְתּוֹ שֶׁל בַּעַל־הָאֲחֻזּוֹת תְּהֵא אֲחוּזַת עָפָר כֻּלָּהּ? הַאֻמְנָם לֹא צָלְחוּ כָּל עֵרָבוֹנוֹתָיו, לְרַבּוֹת הַכְּפוּלִים שֶׁבָּהֶם, לַעֲרוֹב לוֹ מִכָּל שִׁפְעַת נְכָסָיו אֶלָּא כְּשִׁעוּר אָרְכָּם וְרָחְבָּם שֶׁל שְׁנַיִם מִשִּׁטְרֵי־מִקְנוֹתָיו בִּלְבַד? הֲלֹא גַם אֶת סִפְרֵי־אֲחֻזּוֹתָיו צַר מִלְּהָכִיל הָאָרוֹן הַזֶּה; וְהוּא, בַּעַל־הָאֲחֻזּוֹת גּוּפוֹ, לֹא זָכָה לְקַבֵּל כְּבֻרָה גְדוֹלָה מִזּוֹ. מָה?

הורציו

אַף לֹא אַמָּה אַחַת יוֹתֵר, נָסִיךְ.

המלט

הַאִם לֹא מֵעוֹרָם שֶׁל כְּבָשִׂים עָשׂוּי הַקְּלָף?

הורציו

כֵּן, נָסִיךְ; גַּם מֵעוֹרָם שֶׁל עֲגָלִים.

המלט

אָכֵן, כְּבָשִׂים וַעֲגָלִים הֵם הַבּוֹטְחִים בְּכָל אֵלֶּה. אֲגַלְגֵּל נָא שִׂיחָה עִם בַּרְנָשׁ זֶה. – קִבְרוֹ שֶׁל מִי הוּא זֶה, בָּחוּר?

קברן א

שֶׁלִּי, סֶר. (שר)

פֹּה בּוֹר חֵמָר נַחְפּוֹר לָהּ,
אוֹרֵחַ מְכֻבָּד.

המ״ט

אָבֵן שֶׁלְּךָ הוּא, וְאֵין זֶה מֻטָּל בְּסָפֵק, שֶׁהֲרֵי אַתָּה מֻטָּל בּוֹ וּמַטִּיל שְׁקָרִים מִתּוֹכוֹ.

קברן א

וְאַתָּה, סֶר, לֹא מִתּוֹכוֹ; מַשְׁמָע אֵפוֹא, כִּי לֹא שֶׁלְּךָ הוּא. וְאִלּוּ אֲנִי אֵינִי מֻטָּל בּוֹ, וְאַף־עַל־פִּי־כֵן שֶׁלִּי הוּא.

המלט

מֻטָּל בְּסָפֵק אַתָּה, לְפִי שֶׁאִם אֵינְךָ מֻטָּל בַּקֶּבֶר, אֵיכָה תֹּאמַר כִּי שֶׁלְּךָ הוּא? הַקְּבָרִים לַמֵּתִים הֵם, וְלֹא לַחַיִּים; מַשְׁמָע, מֻטָּל בְּסָפֵק אַתָּה.

קברן א

סָפֵק זֶה, סֶר, יֵשׁ לוֹ רַגְלַיִם; וְהִנֵּה יַטִּיל עַצְמוֹ מִמֶּנִּי וְיֻטַּל עָלֶיךָ.

המלט

מִי הוּא הָאִישׁ שֶׁבִּשְׁבִילוֹ אַתָּה חוֹפֵר קֶבֶר זֶה?

קברן א

לֹא אִישׁ הוּא, סֶר.

המלט

וּבְכֵן, מִי הִיא הָאִשָּׁה?

קברן א

גַּם לֹא אִשָּׁה הִיא.

המלט

וּמִי אֵפוֹא יִקָּבֵר פֹּה?

קברן א

מִי שֶׁהָיְתָה אִשָּׁה, סֶר; אַךְ – עָלֶיהָ הַשָּׁלוֹם – מֵתָה.

המלט

כַּמָּה דַקְדְּקָן הוּא מְנֻוָּל זֶה! עָלֵינוּ לְהִזָּהֵר בִּדְבָרֵינוּ, שֶׁמָּא יַכְשִׁילֵנוּ אֵיזֶה דִּבּוּר הַמִּשְׁתַּמֵּעַ לִשְׁנֵי פָּנִים. חַי אֱלֹהִים, הוֹרַצְיוֹ, כִּי בְּשָׁלֹשׁ הַשָּׁנִים הָאֵלֶּה נוֹכַחְתִּי לָדַעַת, כִּי פִּקְחוּת רַבָּה נִתְפַּסְּקָה דּוֹרֵנוּ, עַד כִּי אֲגוּדָלוֹ שֶׁל אִכָּר מַגַּעַת בַּעֲקֵבוֹ שֶׁל שַׂר וְדוֹרֶסֶת יַבַּלְתּוֹ. כַּמָּה שָׁנִים עוֹסֵק אַתָּה בִּמְלֶאכֶת הַקַּבְּרָנִים?

קברן א

מִכָּל יְמוֹת־הַשָּׁנָה הִגַּעְתִּי לְכָךְ בַּיּוֹם שֶׁמַּלְכֵּנוּ הַמֶּלֶט הַמָּנוֹחַ הִכְרִיעַ אֶת פוֹרְטִינְבְּרָס.

המלט

לִפְנֵי כַּמָּה שָׁנִים הָיָה הַדָּבָר?

קברן א

וְכִי אֵינְךָ יוֹדֵעַ? הֲרֵי כָּל טִפֵּשׁ יוֹדֵעַ דָּבָר זֶה. הָיָה זֶה

בְּיוֹם הוּלַדְתּוֹ שֶׁל הַמְלֶט הַבֵּן; הֲלֹא הוּא שֶׁיָּצָא מִדַּעְתּוֹ וְהֻגְלָה לְאַנְגְלִיָּה.

המלט

הֲרֵי לְךָ! וְעַל שׁוּם מָה הִגְלוּהוּ לְאַנְגְלִיָּה?

קברן א

עַל שׁוּם מָה? עַל שׁוּם דַּעְתּוֹ נִטְרְפָה. שָׁם עֲתִידָה הִיא לְהִשְׁתַּפּוֹת עָלָיו; וְאִם גַּם לֹא תִשְׁתַּפֶּה, הֲרֵי שָׁם אֵין הַדָּבָר חָשׁוּב הַרְבֵּה.

המלט

מַדּוּעַ?

קברן א

שָׁם לֹא יַשְׂגִּיחוּ בְּכָךְ: שָׁם כָּל הַבְּרִיּוֹת מְטֹרָפִים כָּמוֹהוּ.

המלט

וְאֵיךְ זֶה נִטְרְפָה עָלָיו דַעְתּוֹ?

קברן א

אוֹמְרִים, כִּי בְּדֶרֶךְ מוּזָר מְאֹד.

המלט

אֵיךְ זֶה „בְּדֶרֶךְ מוּזָר"?

קברן א

כֹּהֵן צְדָקִי, לְפִי שֶׁיָּצָא מִדַּעְתּוֹ.

המלט

עַל מַה זֶּה?

קברן

עַל הָאֲדָמָה הַזֹּאת, עַל אַדְמַת דַּנְיָה. זֶה לִי שְׁלֹשִׁים שָׁנָה, מִבַּחֲרוּתִי עַד זִקְנָתִי, מְשַׁמֵּשׁ אֲנִי קַבְּרָן בַּמָּקוֹם הַזֶּה.

המלט

כַּמָּה זְמַן עָשׂוּי הָאָדָם לִשְׁכַּב בָּאֲדָמָה עַד שֶׁיִּרְקַב?

קברן א

אָכֵן, אִם לֹא יִרְקַב בְּעוֹדוֹ בְּחַיָּיו, – לְפִי שֶׁבְּיָמֵינוּ רַבּוּ גַּם רַבּוּ הַמֵּתִים שֶׁנִּתְמַקְמְקוּ, אֲשֶׁר כִּמְעַט כֹּחַ אֵין בָּהֶם לַעֲמוֹד עַד הַקְּבוּרָה, – הֲרֵי יַעֲמוֹד בְּעֵינוֹ כְּשִׁעוּר שְׁמוֹנֶה, וְאוּלַי גַּם תֵּשַׁע שָׁנִים; אִישׁ בֻּרְסְקִי עָשׂוּי לַעֲמוֹד תֵּשַׁע שָׁנִים.

המלט

לָמָּה זֶה יַעֲמוֹד יוֹתֵר מִן הַשְּׁאָר?

קברן א

לְפִי שֶׁעוֹר־בְּשָׂרוֹ, סֶר, כָּל כָּךְ מְבֻרְסָק מֵרֹב עִסּוּקוֹ בְּאֻמָּנוּתוֹ, שֶׁשָּׁנִים רַבּוֹת עוֹמֵד הוּא בִּפְנֵי הַמַּיִם; וְהַמַּיִם,

סֶר, יְהֵא יָדוּעַ לְךָ, בַּעַל־מַשְׁחִית גָּדוֹל הוּא לִגְוִיָּה מַמְזֶרֶת שֶׁכָּזֹאת! הִנֵּה עוֹד גֻּלְגֹּלֶת: עֶשְׂרִים שָׁנָה וְשָׁלוֹשׁ שָׁנִים הָיְתָה גֻּלְגֹּלֶת זוֹ טְמוּנָה בָּאֲדָמָה.

המלט

שֶׁל מִי הִיא?

קברן ג

שֶׁל אֶחָד הַמַּמְזֵרִים הַמְטֹרָפִים. וּלְדַעְתְּךָ, שֶׁל מִי הִיא?

המלט

לֹא, אֵינֶנִּי יוֹדֵעַ.

קברן א

רָקָב בְּעַצְמוֹתָיו שֶׁל אוֹתוֹ מְנֻוָּל מְטֹרָף! יוֹם אֶחָד שָׁפַךְ עַל רֹאשִׁי קִיתוֹן שֶׁל יֵין־הָרֵינוּס. גֻּלְגֹּלֶת זוּ – גֻּלְגָּלְתּוֹ שֶׁל יוֹרִיק הִיא, לֵצָנוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ.

המלט

הֲזֹאת?

קברן א

כֵּן, זֹאת.

המלט

הַרְאֵנָּה לִי. (לוקח את הגולגולת) צַר לִי עָלֶיךָ, יוֹרִיק

הַמִּסְכֵּן! — הִכַּרְתִּיו, הוֹרַצְיוֹ; אִישׁ־הֲתוּלִים עַד אֵין שִׁעוּר, בַּעַל־הַמְצָאָה מֵאֵין כָּמוֹהוּ; אַלְפֵי פְּעָמִים נְשָׂאַנִי עַל גַּבּוֹ; וְעַכְשָׁו — אַךְ לְגֹעַל לִי זִכְרוֹן הַדָּבָר! הַתִּעוּב שָׂם מַחֲנָק לִגְרוֹנִי. פֹּה הָיוּ הַשְּׂפָתַיִם, אֲשֶׁר נָשַׁקְתִּי פְּעָמִים אֵין מִסְפָּר. — אַיֵּה עַתָּה חִדּוּדֶיךָ, כִּרְכּוּרֶיךָ, פִּזְמוֹנֶיךָ, רִגְעֵי צַהֲלוּלֶיךָ, אֲשֶׁר לְשִׁמְעָם הָיוּ כָּל הַמְסֻבִּים גּוֹעִים תָּמִיד בִּתְרוּעַת־צְחוֹק? גַּם אֶחָד מִכָּל אֵלֶּה לֹא נוֹתַר עוֹד לְהִתְקַלֵּס בְּפָנֶיךָ בַּעֲוֵי־הַגִּחוּךְ? כֹּה נְפוּלוֹת הַלְּחָיַיִם? לֵךְ־לְךָ עַתָּה אֶל חֲדַר הַגְּבִירָה וֶאֱמֹר לָהּ, כִּי גַּם אִם תַּרְבֶּה לְפַרְכֵּס פָּנֶיהָ כְּטֶפַח לְעֹבִי. רִנָּה כָּכָה יִהְיֶה חִין־פָּנֶיהָ בְּאַחַד הַיָּמִים; בַּדַּח־נָא אֶת דַּעְתָּהּ בַּדְּבָרִים הָאֵלֶּה. — אָנָּא, הוֹרַצְיוֹ, דָּבָר אֶחָד יֵשׁ עִמִּי לִשְׁאָלְךָ.

הורציו

מָה הַדָּבָר, נָסִיךְ?

המלט

הֲסָבוּר אַתָּה, כִּי גַּם פַּרְצוּף־פָּנָיו שֶׁל אֲלֶכְּסַנְדֶּר מוּקְדוֹן הָיָה כָּזֶה בָּאֲדָמָה?

הורציו

מַמָּשׁ כָּזֶה.

המלט

וְרֵיחַ אֲשֶׁר כָּזֶה הֶעֱלָה גַּם הוּא? תּוּף!..

(משליך את הגולגולת ארצה)

הורציו

מַמָּשׁ כָּזֶה, נְסִיכִי.

המלט

מָה עֲלוּבָה הִיא הַתַּכְלִית, שֶׁסּוֹפֵנוּ לְהַגִּיעַ אֵלֶיהָ, הוֹרַצְיוֹ. וְלָמָּה לֹא יֵצֵא כֹּחֵנוּ־הַמְדַמֶּה בְּעִקְבֵי צִפָּרְנוֹ הַנֶּאֱצָל שֶׁל אֲלֶכְּסַנְדֶּר, עֲדֵי יִמְצָאֵהוּ סוֹתֵם פִּי חָבִית?

הורציו

הַמִּסְתַּכֵּל כָּךְ בִּדְבָרִים – הִסְתַּכְּלוּתוֹ מְדַקְדֶּקֶת יָתֵר עַל הַמִּדָּה.

המלט

לֹא, עַל דִּבְרָתִי, אַף לֹא כִּמְלוֹא נִימָה; הֲרֵי זֶה לָלֶכֶת בְּעִקְּבוֹתָיו בְּדֵי עֲנָוָה וּלְפִי אֹמֶד־הַדַּעַת; דֶּרֶךְ־מָשָׁל: אֲלֶכְּסַנְדֶּר מֵת; אֲלֶכְּסַנְדֶּר שׁוֹכֵן עָפָר; אֲלֶכְּסַנְדֶּר הָיָה לְעָפָר; הֶעָפָר הוּא אֲדָמָה; מֵאֲדָמָה יֵעָשֶׂה חֵמָר; וְלָמָּה אֵפוֹא לֹא יֻקַּח חֵמָר זֶה, שֶׁהוּא גִלְגּוּלוֹ שֶׁל אֲלֶכְּסַנְדֶּר, לִסְתּוֹם בּוֹ פִּי חָבִית שֶׁל שֵׁכָר?

נִפְטַר קֵיסָר אַדִּיר וַיֵּהָפוֹךְ חֵמָר,
אוּלַי פְּרָצִים יִסְתּוֹם מֵרוּחַ כִּי יִסְעָר;
הָהּ צְרוֹר־עָפָר, אֲשֶׁר הִרְגִּיז מוֹסְדֵי תֵבֵל,
אֵיכָה יָטוּחַ קִיר מִסַּעַר מִתְחוֹלֵל!
אַךְ הַס־נָא! הַס! נָסוּר. הַמֶּלֶךְ. הַמַּלְכָּה.

(כמרים וכו׳ באים בתהלוכה: גוית אופליה, אחריה לארטס ומקוננים; המלך, המלכה, בני־לויתם וכו׳)

כָּל הֶחָצֵר כְּלָהּ. לְוָיָתוֹ שֶׁל מִי זֹאת?
וְלָמָּה כֹּה לָקוּי הַטֶּקֶס? אֶל־נָכוֹן
נַפְשׁוֹ מֵרֹב יֵאוּשׁ טָרַף בְּמוֹ יָדָיו.
הוּא מֵרָמֵי־הַיַּחַשׂ. הָבָה נִסְתַּתֵּר
וְנִתְבּוֹנֵן.

(נסוג עם הורציו)

לאֶרטס

מַה טֶּקֶס עוֹד?

המלך

לָאֶרְטֵס הוּא; בָּחוּר אָצִיל מְאֹד; שִׂים עַיִן.

לארטס

מַה טֶּקֶס עוֹד?

כומר

אֶת סֵדֶר הַקְּבוּרָה הֲלֹא הִרְחַבְנוּ כְּבָר
לְפִי שׁוּרַת־הַדִּין. מוֹתָהּ הָיָה חָשׁוּד,
וְאִלּוּלֵא צַו־מֶלֶךְ אֶת הַדִּין הִכְרִיעַ,
כִּי אָז שָׁכְנָה עָפָר בְּאֶרֶץ לֹא־קִדּוּשָׁה,
עַד תִּשָּׁמַע תְּרוּעַת שׁוֹפָר שֶׁל יוֹם־הַדִּין;
וְתַחַת שְׂאֵת תְּפִלּוֹת, הָיוּ סוֹקְלִים אוֹתָהּ
בַּחֲרָסִים וָאֶבֶן; וַהֲרֵי נָתְנוּ לָהּ
פִּרְחֵי הָעֲלָמוֹת, וְנֵזֶר הַבְּתוּלִים.

וּבְקוֹל־פַּעֲמוֹנִים אֶל קֶבֶר הוֹבִילוּהָ.

לארטס

וְלֹא תוֹסִיפוּ עוֹד?

הכמר

לֹא עוֹד נוֹסִיף דָּבָר;
חִלּוּל מִנְהָג קָדוֹשׁ יְהֵא זֶה לַעֲרוֹךְ
תְּפִלַּת־הָאַשְׁכָּבָה לְזֵכֶר נִשְׁמָתָהּ,
כִּלְמֵת בִּמֵישָׁרִים.

לארטס

שִׂימוּהָ בֶּעָפָר,
וּמִבְּשָׂרָהּ הַזַּךְ וְהַיָּפֶה יָצִיצוּ
הַסִּגְלִיּוֹת! שְׁמָעֵנִי, כֹּמֶר אַכְזָרִי!
הִיא עֲתִידָה לָבוֹא בְּסוֹד הַמַּלְאָכִים,
אַתָּה בְּגֵיהִנֹּם תְּיַלִּיל בְּיִסּוּרֶיךָ.

המלט

מָה? אוֹפֶלְיָה הַיָּפָה?!

המלכה (זורה פרחים)

הַנֹּעַם לַנְּעִימָה! שָׁלוֹם לַעֲפָרֵךְ!
קִוִּיתִי שֶׁתִּהְיִי אִשְׁתּוֹ שֶׁל הַמֶּלֶט בְּנִי,
וְעֶרֶשׂ־הַכְּלוּלוֹת, בִּתִּי, לָךְ אֲרַפֵּד,

וְלֹא עַל בּוֹר־קִבְרֵךְ אָבוֹא לִזְרוֹת פְּרָחִים.

לארטס

הָהּ, מְצוּקוֹת כְּפוּלוֹת וּמְכֻפָּלוֹת! כִּפְלַיִם
רְדוּ עַל רֹאשׁ אָרוּר שֶׁל מִי שֶׁרִשְׁעוּתוֹ
נָטְלָה מֵאוֹר שִׂכְלֵךְ! עִמְדוּ מִשְּׁפוֹךְ עָפָר,
עֲדֵי בֵּין זְרוֹעוֹתַי אָשׁוּב וַאֲחַבְּקֶנָּה.

(קופץ לתוך הבור)

עַכְשָׁו שִׁפְכוּ עָפָר עַל מֵת וָחַי גַּם יָחַד,
עַד הַמִּישׁוֹר הַזֶּה יִהְיֶה לְהַר מָרוֹם,
נִשָּׂא מִפֶּלְיוֹן וּתְכֵלֶת הָאוֹלִימְפּוֹס,
שֶׁשָּׁם רֹאשׁוֹ בֶּעָב.

המלט (מתקרב)

מִי זֶה שֶׁמַּכְאוֹבוֹ
בּוֹטֶה כָּל־כָּךְ בְּעֹז, וְזֶה שֶׁנִּכְאָיו
יַשְׁבִּיעוּ מַזָּלוֹת וְדֹם יַעֲמִידוּם,
כִּקְהַל מַאֲזִינִים בְּתַדְהֵמָה? אֲנִי
הוּא הַמְּלֶט אִישׁ דֶּנְמַרְק.

(קופץ לבור הקבר)

לארטס

יִקָּחֲךָ הַשֵּׁד!

(נאבק עמו)

המלט

פְּסוּלָה הִיא תְּפִלָּתֶךָ!

סַלֵּק נָא מִגְּרוֹנִי אֶת אֶצְבְּעוֹת כַּפֶּיךָ!
אָמְנָם אֵינִי רַתְחָן וְלֹא מְהִיר־חֵמוֹת,
אַךְ טוֹב כִּי תִזָּהֵר: יָצוּק בִּי מַשֶּׁהוּ
שֶׁפְּגִיעָתוֹ רָעָה. אֱסוֹף כַּפּוֹת־יָדֶיךָ!

המלך

הַפְרִידוּ בֵּינֵיהֶם!

המלכה

הוֹ הַמְלֶט, הַמְלֶט!

כולם

הָאֲדוֹנִים!

הורציו

נָסִיךְ יָקָר, הֵרָגְעָה־נָּא!

(אנשי־החצר מפרידים ביניהם, שניהם עולים מבור־הקבר)

המלט

עַל הַדָּבָר הַזֶּה אָרִיבָה עִמָּדוֹ
עַד נִיד־עַפְעַף אַחֲרוֹן.

המלכה

הוֹ, בְּנִי, מָה הַדָּבָר?

המלט

אָהַבְתִּי אֶת אוֹפֶלְיָה;
שִׁשִּׁים רִבּ׳א אַחִים בְּכָל אַהֲבָתָם
גַּם יַחַד לֹא יוּכְלוּ לְאָהֲבָהּ כָּמוֹנִי.
מַה תַּעַשׂ בִּשְׁבִילָהּ?

המלך

הוּא מְטֹרָף, לְאֶרְטֵס!

המלכה

בְּשֵׁם הָאֱלֹהִים, הַנִּיחוּ לוֹ!

המלט

רִבּוֹן הָעוֹלָמִים! מַה תַּעַשׂ בִּשְׁבִילָהּ?
הֲתֵבְךְּ? הֲתִלָּחֵם? תָּצוּם? תִּקְרַע בְּשָׂרֶךָ?
מֵי נִילוֹס תְּגַמֵּא? אוֹ אִם תִּבְלַע תַּנִּין?
כָּל זֹאת אֲנִי עוֹשֶׂה! הֲבָאתָ לְיַלֵּל?
אוֹ לְקַנְטֵר אוֹתִי, בִּקְפִצְךָ לַקֶּבֶר?
קוּם הִקָּבֵר עִמָּהּ, וְאֶקָּבֵר גַּם אָנִי!
לְהַגְתָּ עַל הָרִים, – יָטִילוּ נָא עָלֵינוּ
תִּלֵּי־תִלִּים עָפָר, עַד שָׁם, בִּזְבוּל הַלַּהַט,
יַחְרוֹךְ הַגּוּשׁ הַלָּז רֹאשׁוֹ, וְעַד שֶׁאוֹסָה
יְהֵא לְעֻמָּתוֹ כִּדְמוּת יַבֶּלֶת. לֹא!
אִם כֹּחֲךָ בְּפֶה, אַרְחִיבָה פִּי גַּם אָנִי!

המלכה

הֵן שִׁגָּעוֹן הוּא זֶה:
אַךְ רֶגַע תּוֹקְפּוֹ הָרוּחַ הָרָעָה,
אַחַר יַרְגִּיעַ שׁוּב, כְּהֵרָגַע יוֹנָה,
בְּהִבָּקַע לָהּ צֶמֶד אֶפְרוֹחֵי זָהָב,
וְדוּמִיָּה יֵשֵׁב אֲסוּף־כְּנָפַיִם.

המלט

שְׁמַע נָא!
מַדּוּעַ זֶה נָהַגְתָּ כָּכָה עִמָּדִי?
אֲנִי תָּמִיד כֹּה אֲהַבְתִּיךָ. אַךְ מַה בֶּצַע!
אֲפִלּוּ הֶרְקוּלֵס יִטְרַח וְלֹא יוֹעִיל:
הַכֶּלֶב שׁוּב יִנְבַּח, וְהֶחָתוּל יְיַלִּיל.

(יוצא)

המלך

הוֹרַצְיוֹ הַיָּקָר, הַשְׁגִּיחָה־נָּא עָלָיו.

(הורציו יוצא)

(ללארטס) אַמֵּץ אֶת רוּחֲךָ בְּשִׂיחָתֵנוּ אֶמֶשׁ.
עַתָּה נָחוּשָׁה נָא וְנַעֲשֶׂה דָּבָר.
הוֹ, גֶּרְטְרוּד יְקָרָה, מִשְׁמָר עַל בְּנֵךְ הַפְקִידִי.
כָּאן מַצֵּבָה חַיָּה נַצִּיבָה עַל קִבְרָהּ.
חִישׁ־מְהֵרָה נִזְכֶּה וְגַם נוּכַל לָנוּחַ;
אוּלָם עַד בּוֹא מוֹעֵד, נִפְעַל בְּאֹרֶךְ־רוּחַ.

(יוצאים)

מעמד ב

אולם בארמון

(נכנסים **המלט והורציו**)

המלט

עַד כָּאן – עַל זֹאת; עַתָּה נָא – עַל הַיֶּתֶר.
הַעוֹד תִּזְכּוֹר הֵיטֵב אֶת הַמְּסִבּוֹת כֻּלָּן?

הורציו

אֶזְכּוֹר הֵיטֵב, נָסִיךְ.

המלט

בְּסֵתֶר־לְבָבִי נִטַּשׁ בִּי אֵיזֶה קְרָב,
אֲשֶׁר טָרַד שְׁנָתִי; נִדְמֶה לִי: מִשְׁכָּבִי
קָשֶׁה מִנְּחֻשְׁתַּיִם שֶׁל אֲסִירִים; לְפֶתַע –
אַשְׁרֵי עוֹשֵׂי־לְפֶתַע, שֶׁהֲרֵי רָאִינוּ,
כִּי מַעֲשֶׂה נִמְהָר סוֹפוֹ שֶׁהוּא מוֹעִיל,
עֵת חִשְׁבּוֹנוֹת רַבִּים יַכְשִׁילוּ; זֶה הָאוֹת,
כִּי אֶצְבַּע אֱלֹהִים חוֹתֶכֶת גּוֹרָלֵנוּ,
וְאַף לַשָּׁוְא נִשְׁקוֹד לָצוּר אֶת צוּרָתוֹ...

הורציו

צָדַקְתָּ עַד מְאֹד.

המלט

בְּמַעֲטֵה־מַלָּח

יָצָאתִי מִתָּאִי וּבְתוֹךְ הָאֲפֵלָה
גִּשַּׁשְׁתִּי לְמָצְאָם; וּמְבֻקָּשִׁי נִתַּן לִי;
מָשַׁכְתִּי אֶת צְרוֹרָם, וְאַחַר־כָּךְ בַּלָּט
חָזַרְתִּי אֶל חַדְרִי; פְּחָדִים שֶׁבְּלִבִּי
הִשּׁוּנִי דֶּרֶךְ־אֶרֶץ, וָאַרְהִיב לִפְתּוֹחַ
אִגֶּרֶת הַמַּלְכוּת. מָצָאתִי בָּהּ, הוֹרַצְיוֹ,
(הָהּ, תּוֹעֲבוֹת מְלָכִים!) פְּקֻדָּה לְדִקְדּוּקֶיהָ,
שׁוֹפַעַת נִמּוּקִים מְנֻמּוּקִים שׁוֹנִים,
וְעִנְיָנָם: שְׁלוֹמָן שֶׁל אַנְגְּלִיָּה וְדֶנְמַרְק,
וְהוֹ, גַּם עַל חַיַּי שֶׁהֵם לְזַעֲוָה, —
אֲשֶׁר עַל כֵּן מִיָּד, בִּבְלִי הִתְמַהְמֵהַּ,
אַף לֹא כְּדֵי הַשְׁחִיז תַּלְיָן אֶת קַרְדֻּמּוֹ,
יַתִּיזוּ אֶת רֹאשִׁי.

הורציו

הֲיִתָּכֵן?!

המלט

הִנֵּהִי אִגַּרְתּוֹ; כִּי תִּפָּנֶה, תִּקְרָא בָּהּ.
הֲיֵשׁ אֶת נַפְשְׁךָ לִשְׁמוֹעַ, מֶה עָשִׂיתִי?

הורציו

בְּבַקָּשָׁה מִמְּךָ!

המלט

רָאִיתִי: מְזִמּוֹת סְבוּנִי כְּמַלְכֹּדֶת,

וּבְטֶרֶם לְבָבִי יִתְכּוֹן אֶת הַפְּרוֹלוֹג, —
וְהַמִּשְׂחָק הֵחֵל. יָשַׁבְתִּי לַשֻּׁלְחָן,
חִבַּרְתִּי צַו אַחֵר; כְּתַבְתִּיו בִּכְתָב בָּרוּר;
חָשַׁבְתִּי לְפָנִים, כְּכָל רָמֵי־הַיַּחַשׂ,
כִּי כְּתָב בָּרוּר הוּא גְנַאי, וְטֹרַח רַב טָרַחְתִּי
לִשְׁכּוֹחַ תַּלְמוּדִי; אַךְ כָּאן לְעֵזֶר רָב
הָיָה לִי הַדָּבָר. הַאִם תִּרְצֶה לָדַעַת
תָּכְנָהּ שֶׁל אִגַּרְתִּי?

הורציו

כֵּן, נְסִיכִי הַטּוֹב.

המלט

אָלָה נִמְרֶצֶת הִיא מִטַּעַם הַמַּלְכוּת:
הוֹאִיל וְאַנְגְּלִיָּה מַס־אֱמוּנִים נוֹשֵׂאת לוֹ,
הוֹאִיל וִידִידוּתָם פּוֹרַחַת כַּתָּמָר,
הוֹאִיל וְהַשָּׁלוֹם, בְּנֵזֶר שִׁבֳּלִים,
תָּמִיד כְּוָו־חִבּוּר נִצָּב בֵּינוֹתֵיהֶם... —
וְכַיּוֹצֵא בָּזֶה „הוֹאִיל" לִבְלִי־הוֹעִיל —
עַל־כֵּן, בְּהִוָּדְעָם תָּכְנָהּ שֶׁל הָאִגֶּרֶת,
אַל יְדַיְּנוּ הַרְבֵּה, אֶלָּא מִיָּד יָמִיתוּ
אֶת שְׁנֵי מוֹסְרֵי־הַכְּתָב, אַף בְּלִי לָתֵת לָהֶם
שָׁהוּת לוֹמַר וִדּוּי.

הורציו

וְאֵיךְ נֶחְתַּם הַכְּתָב?

המלט

גַּם בְּדָבָר הַזֶּה סִיְּעוּנִי מִשָּׁמַיִם:
טַבַּעַת שֶׁל אָבִי הָיְתָה לִי בְּכִיסִי,
וְהִיא כְּתַבְנִיתוֹ שֶׁל הַחוֹתָם הַדֶּנִי;
קִפַּלְתִּי אֶת הַכְּתָב כְּקֹדֶם, חֲתַמְתִּיו
בַּיָּד וּבַחוֹתָם, וָאֲשִׁיבוֹ בַּלָּט.
לְבַל יַכִּיר אָדָם אֶת הַחִלּוּף; בַּבֹּקֶר
הָיָה הַקְּרָב בַּיָּם; וְשֶׁהָיָה אַחֲרָיו —
הֲלֹא שָׁמַעְתָּ כְּבָר.

הורצ.

וְרוֹזֶנְקְרַנְץ וְגִילְדֶנְשְׁטֶרְן, כֵּן יִסְּעוּ?

המלט

בַּרְנָשׁ, הֲרֵי לִבָּם חָמַד אֶת הַשְּׁלִיחוּת,
וְאֵין לִבִּי נוֹקְפֵנִי עוֹד: זֶה אָבְדָנָם
הֲלֹא הוּא גְּמוּלָתָם לְהִתְעַבְּרָם עַל רִיב:
כִּי אוֹיָה לַנִּקְלֶה אֲשֶׁר נִתְקַע לְבֵין
חֻדֵּי הַחֲרָבוֹת שֶׁנִּצְטַלְּבוּ בְּקֶרֶב
שֶׁל יְרִיבִים עַזִּים.

הורציו

הָהּ, אֵיזֶה מֶלֶךְ הוּא!

המלט

וְכִי סָבוּר אַתָּה, כִּי לֹא מִצְוָה הִיא לִי

מֵאִישׁ הוֹרֵג מַלְכִּי, שֶׁאֶת אִמִּי הִזְנָה,
וַיִּדָּחֵק בֵּינִי וְתוֹחַלְתִּי לַכֶּתֶר,
וְגַם לְצֵיד חַיַּי בְּכַחַשׁ וּמִרְמָה
הִשְׁלִיךְ אֶת חַכָּתוֹ, – כְּלוּם לֹא מִצְוָה הִיא לִי
לְהִפָּרַע מִמֶּנּוּ בְּיָדִי הַזֹּאת?
וְלֹא קְלָלָה הִיא זוֹ הָנִיחַ לוֹ לַנֶּגַע
לִפְשׂוֹת בִּבְשַׂר גּוּפֵנוּ?

הורציו

חִישׁ־מְהֵרָה וַדַּאי יִזְכֶּה לְהִתְבַּשֵּׂר
מֵאַנְגְּלִיָּה, אֵיכָה נָסַבּוּ הַדְּבָרִים.

המלט

כֵּן, בִּמְהֵרָה יִזְכֶּה; וְלִי – הַבֵּינָתַיִם;
כִּי מַה חַיֵּי אֱנוֹשׁ? סִפּוּר „אַחַת" – וָאַיִן.
אַךְ צַר לִי עַד מְאֹד, הוֹרַצְיוֹ יַקִּירִי,
עַל שֶׁקָּצְרָה רוּחִי עֵת רַבְתִּי עִם לָאֶרְטֵס;
הֲלֹא בַּאֲסוֹנוֹ רָאִיתִי בָּבוּאָה
שֶׁל אֲסוֹנִי שֶׁלִּי; יָקְרָה לִי חִבָּתוֹ,
אֲבָל מֵרַהַב זֶה אֲשֶׁר בְּצַעֲרוֹ
קָדְחָה בִּי חֲמָתִי.

הורציו

הָס! מִי הוּא הַהוֹלֵךְ?

(נכנס אוסריק)

אוסריק

בָּרוּךְ אַתָּה בְּשׁוּבְךָ לְאֶרֶץ דֶּנְמַרְק, כְּבוֹד מַעֲלַת הַנָּסִיךְ.

המלט

חֵן־חֵן בְּשֵׁפֶל־בֶּרֶךְ, אֲדוֹנִי. (חרש להורציו) הֲיָדַעְתָּ אֶת הַיַּתּוּשׁ הַלָּזֶה?

הורציו (חרש להמלט)

לֹא נְסִיכִי הַטּוֹב.

המלט (חרש להורציו)

אִם כֵּן אַשְׁרֶיךָ וְטוֹב לָךְ, לְפִי שֶׁפְּסוּל הוּא לְדַעְתּוֹ. רַבּוֹת הֵן קַרְקְעוֹתָיו וּפוֹרִיּוֹת; בְּהֵמָה כִּי תִמְלוֹךְ עַל בְּהֵמוֹת, וְעָמַד אֲבוּסָהּ סָמוּךְ לְשֻׁלְחַן הַמֶּלֶךְ. מִן הַזַּרְזִירִים הוּא; אַךְ, כַּאֲשֶׁר אָמַרְתִּי, עָשִׁיר מֻפְלָג בְּנִכְסֵי רֶפֶשׁ.

אוסריק

נָסִיךְ אִישׁ־חֲמוּדוֹת! אִלּוּ הָיְתָה שְׁעָתוֹ שֶׁל מַעֲלַת כְּבוֹדוֹ פְּנוּיָה, כִּי עַתָּה מָסַרְתִּי לוֹ דָּבָר מֵאֵת הַמֶּלֶךְ יָרוּם הוֹדוֹ.

המלט

קַבֵּל אֲקַבְּלֶנּוּ, אֲדוֹנִי, בְּכָל מַאֲמַצֵּי בִּינָתִי. יְהֵא נָא כּוֹבָעֲךָ בִּמְקוֹמוֹ מֻנָּח; כִּי לְרֹאשְׁךָ נוֹעַד.

אוסריק

חֵן־חֵן לְמַעֲלַת כְּבוֹד רוֹמְמוּתוֹ, חַם מְאֹד.

המלט

אַדְּרַבָּא, הַאֲמִינָה לִי, כִּי קַר מְאֹד; רוּחַ צְפוֹנִית נוֹשֶׁבֶת.

אוסריק

אָמְנָם־כֵּן, נְסִיכִי, קַר מְעָט.

המלט

וּבְכָל זֹאת אֲדַמֶּה, כִּי גְדוֹלִים מְאֹד הַחֹם וְהַמַּחֲנָק לְמֶזֶג־גּוּף אֲשֶׁר כָּמוֹנִי.

אוסריק

בִּמְאֹד־מְאֹד, אֲדוֹנִי הַנָּסִיךְ; כָּל־כָּךְ גָּדוֹל הַמַּחֲנָק... עַד שֶׁ... לֹא אוּכַל לוֹמַר עַד־מָה. אֲבָל, נְסִיכִי, הַמֶּלֶךְ יָרוּם הוֹדוֹ צִוַּנִי לְהוֹדִיעֲךָ, כִּי תַעֲרוּבָה גְדוֹלָה הִתְעָרֵב עָלֶיךָ; הָעִנְיָן, הוּא, אֲדוֹנִי...

המלט

אָנָּא, זְכוֹר נָא... (כופה את אוסריק לחבוש את הכובע)

אוסריק

אַל־נָא, נְסִיכִי; מוּטָב לִי כָּךְ, בִּי נִשְׁבַּעְתִּי. נְסִיכִי, בְּאֵלֶּה הַיָּמִים בָּא הָאַרְמוֹנָה לָאֶרְטֵס. הַאֲמִינָה לִי:

אַבִּיר מֻבְהָק, מֻשְׁלָם בְּכָל הַמַּעֲלוֹת הַמְצֻיָּנוֹת, מֻכְתָּר בְּנִמּוּסִים מְעֻדָּנִים וִיפֵה־תֹאַר לְהַלֵּל. וְאַף אָמְנָם, אִם בְּרִגְשַׁת־לֵב אָבוֹא לְהַגִּיד שִׁבְחוֹ, הֲרֵי הוּא לוּחַ הַמּוֹפֵת אוֹ מַסֶּכֶת־הַמִּדּוֹת שֶׁלִּבְנֵי הָאֲצִילִים, כִּי אָכֵן תִּמְצָא בּוֹ אֶת כְּלִיל כָּל הַמַּעֲלוֹת אֲשֶׁר אָצִיל בְּעַמָּיו יִשְׁתּוֹקֵק לִרְאוֹתָן.

המלט

אֲדוֹנִי, דָּבָר לֹא נִגְרַע בְּפִיךָ מִכָּל פָּרָשַׁת־גְּדֻלָּתוֹ. אַף־עַל־פִּי שֶׁיּוֹדֵעַ אֲנִי, כִּי אִם נָבוֹא לְפָרֵט מַעֲלוֹתָיו אַחַת לְאַחַת, הֲלֹא תִתְבַּלְבֵּל עָלֵינוּ חָכְמַת־הַחֶשְׁבּוֹן אֲשֶׁר לַזִּכָּרוֹן, וְאָז גַּם אָז הֲלֹא אַךְ נְשָׁרֵךְ דַּרְכֵּנוּ וְנִלְאֶה לְהַשִּׂיגוֹ מִפְּנֵי מְעוּף מִפְרָשָׂיו. אַךְ אִם בְּלֵבָב שָׁלֵם אַשְׁמִיעַ תְּהִלָּתוֹ, הֲלֹא אֶחְשְׁבֵהוּ לְבַעַל נֶפֶשׁ רָמָה וְנַעֲלָה וּלְמִכְלוֹל הַסְּגֻלּוֹת, שֶׁהֵן כֹּה יְקָרוֹת־עֵרֶךְ וְכֹה בִּלְתִּי נִפְרָצוֹת, אֲשֶׁר אִם אָבוֹא לְתָאֲרוֹ כָּמוֹ, אֹמַר, כִּי אֵין עוֹד כְּצַלְמוֹ וְכִדְמוּתוֹ אֶלָּא בָּבוּאָתוֹ שֶׁבָּרְאִי; וַאֲשֶׁר יֹאמַר לְחַקּוֹתוֹ, אַךְ צִלּוֹ יִהְיֶה, וְלֹא עוֹד.

אוסריק

דְּבָרִים נֶאֱמָנִים מְדַבֵּר עָלָיו כְּבוֹד רוֹמְמוּתוֹ.

המלט

אַךְ מָה הַכַּוָּנָה, אֲדוֹנִי? לָמָּה זֶה נַעֲטוֹף אֶת הָאָצִיל הַלָּזֶה בַּהֲבֵל פִּינוּ הַגַּס?

אוסריק

הַנָּסִיךְ ?

הורציו

וְכִי אֵין לָשׁוֹן אַחֶרֶת בְּפִיךָ ? נַסֵּה נָא, אֲדוֹנִי, וְתוּכַל.

המלט

מַהוּ הַטַּעַם שֶׁפֵּרַשְׁתָּ בִּשְׁמוֹ שֶׁל בֶּן־הָאֲצִילִים הַזֶּה ?

אוסריק

שֶׁל לָאֶרְטֵס ?

הורציו (חרש להמלט)

כְּבָר נִתְרוֹקֵן כִּיסוֹ: כָּל מְלִיצוֹת־הַזָּהָב שֶׁבְּפִיו כְּבָר נִתְבַּזְבְּזוּ.

המלט

כֵּן, שֶׁלּוֹ, אֲדוֹנִי.

אוסריק

יָדַעְתִּי, כִּי אֵינְךָ נִבְעָר מִדַּעַת...

המלט

וּלְוַאי יָדַעְתָּ זֹאת, אֲדוֹנִי; אַף־עַל־פִּי שֶׁלַּאֲמִתּוֹ שֶׁל דָּבָר, לוּא גַם יָדַעְתָּ, לֹא הָיָה הַדָּבָר מַנְחִילֵנִי כָּבוֹד רָב. וּבְכֵן, אֲדוֹנִי ?

אוסריק

אֵינְךָ נִבְעָר מִדַּעַת אֶת כָּל כְּבוֹדוֹ־וִיקָרוֹ שֶׁל לָאֶרְטֵס...

המלט

לֹא אַרְהִיב עֹז בְּנַפְשִׁי לְהִתְאַמֵּר בְּזֹאת, שֶׁכֵּן אֲדַמֶּה לוֹ בְּכָבוֹד־וִיקָר; לְפִי שֶׁהַיּוֹדֵעַ דַּעַת הֵיטֵב אֶת זוּלָתוֹ, – אֶת עַצְמוֹ הוּא יוֹדֵעַ.

אוסריק

נִתְכַּוַּנְתִּי, הַנָּסִיךְ, לְכֹחוֹ בְּנֶשֶׁק; לְפִי שֵׁמַע תְּהִלָּתוֹ בָּרַבִּים אֵין כָּמוֹהוּ בַּמְּלָאכָה הַזֹּאת.

המלט

וּמַהוּ נִשְׁקוֹ?

אוסריק

חֶרֶב וּפִגְיוֹן.

המלט

אָכֵן, שְׁנֵי מִינֵי נֶשֶׁק הֵם. וּבְכֵן?

אוסריק

נְסִיכִי, עַל שִׁשָּׁה סוּסֵי בֶּרְבֶּרְיָה הִתְעָרֵב עִמּוֹ הַמֶּלֶךְ, וּכְנֶגְדָּם, אוֹמֶרֶת הַשְּׁמוּעָה, נוֹתֵן הַלָּה תַּעֲרוּבָה שֵׁשׁ חֲרָבוֹת וּפִגְיוֹנוֹת צָרְפַתִּיִּים עַל כָּל תַּשְׁמִישֵׁיהֶם, כְּגוֹן: חֲגוֹר וּתְלִי

וְכַיּוֹצֵא בָּהֶם. שְׁלֹשָׁה מִן הַמֶּרְכָּבִים הַלָּלוּ הִנָּם, בֶּאֱמֶת, שְׂכִיּוֹת־חֶמְדָּה וְהוֹלְמִים לְהַפְלִיא אֶת הַנִּצָּבִים, – מֶרְכָּבִים, כְּלִילֵי־חֵן, מַעֲשֵׂה־חוֹשֵׁב.

המלט

מַה זֶּה תְּכֻנֶּה בְּשֵׁם „מֶרְכָּבִים"?

הורציו (חרש להמלט)

יָדוֹעַ יָדַעְתִּי, כִּי עַד גְּמַר הַשִּׂיחָה עוֹד תִּצְטָרֵךְ לְעַיֵּן בְּפֵרוּשִׁים.

אוסריק

הַמֶּרְכָּבִים, נְסִיכִי, הֲלֹא הוּא הַתֶּלִי.

המלט

שֵׁם זֶה הָיָה יָאֶה יוֹתֵר לְעִנְיָנֵנוּ, אִלּוּ יָכֹלְנוּ לַחְגּוֹר תּוֹתָח עַל מָתְנֵינוּ; לְפִי שָׁעָה יְהֵא נָא הַתֶּלִי. אַךְ נָשׁוּב לְעִנְיָנֵנוּ: שִׁשָּׁה סוּסֵי בֶּרְבֶּרְיָה כְּנֶגֶד שֵׁשׁ חַרְבוֹת צָרְפַת עַל תַּשְׁמִישֵׁיהֶן וּשְׁלֹשָׁה מֶרְכָּבִים כְּלִילֵי־חֵן, מַעֲשֵׂה־חוֹשֵׁב; זֶהוּ עֵרָבוֹן צָרְפַת כְּנֶגֶד עֵרָבוֹן דֶּנְמַרְק. וּבְשֶׁלְּמָה כָּל הַתַּעֲרוּבָה הַזֹּאת, כִּלְשׁוֹנְךָ?

אוסריק

הַמֶּלֶךְ, נְסִיכִי, הִתְעָרֵב, כִּי בִּשְׁנֵים־עָשָׂר קְרָבוֹת בֵּינְךָ לְבֵינוֹ לֹא יַגְדִּיל עָלֶיךָ יוֹתֵר מִשָּׁלֹשׁ פְּגִיעוֹת בִּלְבָד,

שְׁתֵּים־עֶשְׂרֵה כְּנֶגֶד תֵּשַׁע הִתְעָרֵב עִמּוֹ; וְאֶפְשָׁר לְנַסּוֹת דָּבָר מִיָּד, אִם תּוֹאִיל מַעֲלַת כְּבוֹד רוֹמְמוּתֶךָ לְהָשִׁיב לוֹ.

המלט

וְאִם אָשִׁיב לוֹ: „לָאו!"?

אוסריק

נִתְכַּוַּנְתִּי לוֹמַר, נְסִיכִי: אִם תּוֹאִיל לְהָשִׁיב לוֹ מִלְחָמָה.

המלט

אֲדוֹנִי, אֶתְהַלֵּךְ לִי כָּאן. בָּאוּלָם הַזֶּה; אִם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב, הֲלֹא זוֹ שְׁעָתִי יוֹם־יוֹם לִשְׁאוֹף רוּחַ. יָבִיאוּ נָא הַחֲרָבוֹת; וְאִם הָאָצִיל מִשְׁתּוֹקֵק, וְהַמֶּלֶךְ עַל דַּעְתּוֹ עוֹמֵד, אֶזְכֶּה לוֹ אֶת הַזְּכִיָּה, אִם אוּכַל; וְאִם לָאו, אֶזְכֶּה לִי אֶת הַחֶרְפָּה וְאֶת עֹדֶף־הַמַּדְקֵרוֹת.

אוסריק

הַאוּכַל לִמְסוֹר אֶת דְּבָרֶיךָ כִּלְשׁוֹנָם?

המלט

כְּעִנְיָנָם, אֲדוֹנִי, אַךְ בַּעֲטֶרֶת־תִּפְאֶרֶת־הַמְּלִיצָה כְּאַוַּת־נַפְשֶׁךָ.

אוסריק

אַבִּיעָה נָּא רַחֲשֵׁי־אֱמוּנִי לְהוֹד רוֹמְמוּתֶךָ.

המלט

כְּלִי שֶׁלְּךָ, כְּלִי שֶׁלְּךָ. (אוסריק יוצא) טוֹב עָשָׂה שֶׁהִבִּיעָם בְּמוֹ־פִיו: שׁוּם פֶּה שֶׁבָּעוֹלָם לֹא הָיָה עוֹשֶׂה זֹאת בַּעֲדוֹ.

הורציו

נָשָׂא רַגְלָיו אֶפְרוֹחַ הָאַבְטִיס, וּקְלִפַּת־בֵּיצָתוֹ עַל רֹאשׁוֹ. גַּם לִשְׁדֵי אִמּוֹ וַדַּאי הֶחְלִיק לָשׁוֹן לִפְנֵי שֶׁיָּנַק מֵהֶם; וּבַדֶּרֶךְ הַזֶּה סִגֵּל לְעַצְמוֹ (הוּא, וְכָמוֹהוּ רַבִּים מִבְּנֵי־מִינוֹ, אֲשֶׁר יָדַעְתִּי, כִּי דוֹרֵנוּ הַקְּלוֹקֵל הוֹמֶה וּמְהַמֶּה אַחֲרֵיהֶם) רַק אֶת צִלְצְלֵי־הַשֶּׁמַע שֶׁל רוּחַ־הַזְּמַן וְאֶת הַבָּרָק הַחִיצוֹן שֶׁל הַנִּמּוּסִין; מִין בְּלִיל שֶׁל קֶצֶף הוּא, הַמְנַשְּׂאָם וּמְנַהֲלָם לְבֵין דֵּעוֹת הַזּוֹלוֹת וְדֵעוֹת הַסְּגֻלָּה גַּם יָחַד; אַךְ נַס נָא וּפְחָה בָּהֶם, וְהַבּוּעוֹת כְּלֹא הָיוּ.

(נכנס אציל)

האציל

הַנָּסִיךְ! הַמֶּלֶךְ, יָרוּם הוֹדוֹ, שָׁלַח לְךָ אֶת בִּרְכָתוֹ שָׁלוֹם בְּיַד אוֹסְרִיק הַצָּעִיר, וְהוּא הֵבִיא אֶת תְּשׁוּבָתְךָ, כִּי תְחַכֶּה לוֹ בָּאוּלָם הַזֶּה; וְהִנֵּה שְׁלָחַנִי לִשְׁאוֹל: הַעוֹדְךָ עוֹמֵד בְּחֶפְצְךָ לְשַׂחֵק עִם לָאֶרְטֵס, אוֹ תִּבְחַר לְךָ עֵת אַחֶרֶת?

המלט

עוֹמֵד אֲנִי בְּדִבּוּרִי, וְהוּא עוֹלֶה בְּקָנֶה אֶחָד עִם מִשְׁאֲלוֹת לֵב הַמֶּלֶךְ; אִם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב, נָכוֹן אֲנִי כָּעֵת, אוֹ בְּכָל עֵת אַחֶרֶת, אִם אַךְ יְהֵא עוֹד כֹּחִי אָז כְּכֹחִי עַתָּה.

האציל

הַמֶּלֶךְ וְהַמַּלְכָּה וְכָל הַשָּׂרִים יָבוֹאוּ הֵנָּה.

המלט

בְּשָׁעָה טוֹבָה.

האציל

הַמַּלְכָּה מְבַקֶּשֶׁת מִמְּךָ לְקַדֵּם בְּדִבְרֵי־נֹעַם אֶת פְּנֵי לָאֶרְטֵס בְּטֶרֶם תָּחֵלּוּ בַּתַּחֲרוּת.

המלט

טוֹבָה הִיא עֲצָתָהּ.

(האציל יוצא)

הורציו

אַתָּה תַּפְסִיד בַּהִתְעָרְבוּת הַזֹּאת, נָסִיךְ.

המלט

אֵינִי סָבוּר כֵּן; מִיּוֹם שֶׁנָּסַע צָרְפָתָה לֹא חָדַלְתִּי מִלְּאַמֵּן אֶת יָדַי; בְּכֹחַ הַיִּתְרוֹן שֶׁנָּתַן לִי זָכֹה אֶזְכֶּה. אוּלָם לֹא תוּכַל לְשַׁעֵר בְּנַפְשְׁךָ, מַה גְּדוֹלָה הַמּוּעָקָה כָּאן, בְּלִבִּי. אַךְ אֵין בְּכָךְ כְּלוּם.

הורציו

לֹא, נְסִיכִי הַיָּקָר.

המלט

הֲבָלִים! סְתָם נִחוּשׁ־שֶׁבְּלֵב, שֶׁאוּלַי יֵשׁ בּוֹ כְּדֵי לְהַחְלִישׁ דַּעְתָּן שֶׁל נָשִׁים.

הורציו

אִם מוֹאֶסֶת נַפְשְׁךָ דָּבָר מִן הַדְּבָרִים, נְסִיכִי, צַיֵּת לָהּ. אַקְדִּימֵם נָא לִפְנֵי בּוֹאָם הֵנָּה וְאֹמַר לָהֶם, כִּי לֹא בַּקַּו אַתָּה הַפַּעַם.

המלט

חָלִילָה! בָּז אֲנִי לִנְבוּאוֹת־שֶׁבְּלֵב. הַכֹּל בִּידֵי שָׁמַיִם, אֲפִלּוּ צִפּוֹר הַנּוֹפֶלֶת אַרְצָה. אִם יִקְרֵנִי הַדָּבָר עַכְשָׁו, לֹא יִקְרֵנִי לְאַחַר־זְמָן; אִם לֹא יִקְרֵנִי לְאַחַר־זְמָן, יִקְרֵנִי עַכְשָׁו; וְאִם עַכְשָׁו לֹא יִקְרֵנִי, הֲלֹא קָרֹה יִקְרֵנִי בְּאַחַד הַיָּמִים; הֱיוֹת־נָכוֹן — זֶהוּ הָעִקָּר! אִם אֵין אָדָם יוֹדֵעַ, מַהוּ הַדָּבָר, אֲשֶׁר מִמֶּנּוּ הוּא עָתִיד לְהִסְתַּלֵּק, לָמָּה אֵפוֹא לֹא יִסְתַּלֵּק שָׁעָה אַחַת קֹדֶם? יְהִי אֲשֶׁר יִהְיֶה.

(באים המלך, המלכה, לארטס, שרים, אוסריק ושאר קרובים־למלכות, הנושאים הרבות וכפפות של סייפים; שולחן, ועליו כדי יין).

המלך

בּוֹא, הַמְלֶט, בּוֹא וְקַח הַיָּד הַזֹּאת מִמֶּנִּי.

(משים יד לארטס בכף ידו של המלט)

המלט (אל לארטס)

הֲלֹא תִסְלַח לִי, סֶר; אָשַׁמְתִּי לְפָנֶיךָ,

אַךְ מֵהֱיוֹתְךָ אָצִיל, הוֹאִילָה־נָּא וּסְלַח.
הַנִּצָּבִים בָּזֶה יוֹדְעִים, וְגַם אַתָּה
שָׁמַעְתָּ אֶל־נָכוֹן, אֵיכָה מְאֹד הֻכֵּיתִי
בְּרוּחַ הָרָעָה. וּמַעֲשֵׂה־יָדַי,
שֶׁאֶת לִבְּךָ הִסְעִיר וְאֶת רִגְשֵׁי כְּבוֹדְךָ, —
אַגִּידָה בְּגָלוּי – הָיָה אָז שִׁגָּעוֹן!
הַהַמְלֶט הוּא אֲשֶׁר הֵרַע לוֹ, לְלָאֶרְטֵס?
הוֹ, לֹא! עֵת הַמְלֶט זֶה מְטֹרָד מֵעַל נַפְשׁוֹ,
וְשׁוּב אֵינֶנּוּ הוּא, פּוֹגֵעַ בְּלָאֶרְטֵס, —
לֹא הַמְלֶט הָעוֹשֶׂה; זֹאת הַמְלֶט מְכַחֵד!
וּמִי הוּא הָעוֹשֶׂה? זֶה טֵרוּפוֹ! אִם כֵּן,
הֵן הַמְלֶט בְּעַצְמוֹ אַחַד הַנִּפְגָּעִים הוּא,
וְהַטֵּרוּף – אוֹיְבוֹ שֶׁל הַמְלֶט הַמְּסֻכָּן.
וְכָאן, בִּפְנֵי עֵדָה,
אַחַר הִכְחַשְׁתִּי כָּל מְזִמַּת זָדוֹן,
צַדְּקֵנִי, אֲדוֹנִי, בְּרוּחַ נְדִיבָה,
כִּי אֶל מֵעַל הַגַּג יָרִיתִי אֶת חִצִּי,
וְהוּא פָּגַע בְּאָח

לארטס

פִּיַּסְתָּ לְבָבִי,
אַף־כִּי הַפַּעַם הוּא צָרִיךְ לְהַמְרִיצֵנִי
לִנְקוֹם; אֲבָל, אָנוּס עַל־פִּי דִינֵי כָּבוֹד,
מִנֶּגֶד אֶעֱמוֹד וְלֹא אוּכַל לִמְחוֹל,
עֲדֵי אֶשְׁאַל עֵצָה מִפִּי זְקֵנִים מִמֶּנִּי,

יוֹדְעֵי הִלְכוֹת־כָּבוֹד, וְהֵמָּה יִפְסְקוּ,
אִם בְּרִית־שָׁלוֹם עִמְּךָ אֵין דֹּפִי בָּהּ לִשְׁמִי;
עַד אָז אַהֲבָתְךָ אֶחְשׁוֹב כְּאַהֲבָה
וְלֹא אֶפְשַׁע בָּהּ עוֹד.

המלט

נֵאֹתִי בְּכָל לֵב
וּבְיֹשֶׁר אֶעֱרוֹךְ מִשְׂחַק־אַחִים עִמְּךָ.
הַחֲרָבוֹת! נַתְחִיל!

לארטס

נַתְחִיל! גַּם לִי תְּנוּ חֶרֶב!

המלט

כִּרְאִי לָטוּשׁ לְךָ אֱוֶלֶת־חַרְבִּי, לָאֶרְטֵס:
תְּבוּנוֹת־כַּפֶּיךָ בָּהּ יַזְהִירוּ כְּכוֹכָב
בְּמַחְשַׁכֵּי הַלַּיִל.

לארטס

נָסִיךְ, אַתָּה צוֹחֵק לִי?

המלט

לֹא, בִּזְרוֹעִי נִשְׁבַּעְתִּי.

המלך

לֵךְ, אוֹסְרִיק, וְהַקְרֵב לָהֶם הַחֲרָבוֹת.—

הַאִם יָדַעְתָּ, הַמְלֶט, מָהֵם הַתְּנָאִים?

המלט

יָדַעְתִּי גַם יָדַעְתִּי: הוֹד־רוֹמְמוּתוֹ
הִשְׁלִיךְ אֶת יְהָבוֹ עַל הַחַלָּשׁ בֵּינֵינוּ.

המלך

אֵין פַּחַד בְּלִבִּי: רָאִיתִי אֶת שְׁנֵיכֶם;
הוּא נִתְמַחָה מֵאָז, אַךְ לָנוּ הַיּוֹתֶרֶת.

לארטס

כְּבֵדָה הִיא חֶרֶב זֹאת; הָבִיאוּ לִי אַחֶרֶת.

המלט

הַזֹּאת לְפִי יָדִי. מִדָּה אַחַת לָהֶן?

אוסריק

כֵּן, נְסִיכִי הַטּוֹב.
(המלט ולארטס מתקינים עצמם לקרב)

המלך

עִרְכוּ עַל הַשֻּׁלְחָן אֶת קַנְקַנֵּי הַיַּיִן!
וְהַמְלֶט כִּי יַכֶּה אַחַת וְעוֹד אַחַת,
אוֹ אִם יָשִׁיב מַכָּה בַּפַּעַם הַשְּׁלִישִׁית, —
מִכָּל הַסּוֹלְלוֹת יִירוּ הַתּוֹתָחִים;

הַמֶּלֶךְ אָז יִשָּׂא כּוֹס לְחַיָּיו שֶׁל הַמְּלֶט
וּלְתוֹךְ כּוֹסוֹ יִזְרוֹק פְּנִינָה, אֲשֶׁר יְקָרָה
מִזּוֹ שֶׁאַרְבָּעָה מְלָכִים בְּדֶנֶמַרְק
שִׁבְּצוּהָ בְּנִזְרָם. אֶת הַגְּבִיעִים לִי הָבוּ!
הַנִּיחוּ וִידַבֵּר הַתֹּף לַחֲצוֹצְרָה,
הַחֲצוֹצְרָה אֶל רַב־הַתּוֹתְחָנִים בַּחוּץ,
תּוֹתָח לִשְׁמֵי־מָרוֹם, וּשְׁמֵי־מָרוֹם לָאָרֶץ:
„הַמֶּלֶךְ כּוֹס־בְּרָכָה שׁוֹתֶה לְחַיֵּי הַמְּלֶט!"
הַתְחִילוּ! וְאַתֶּם, שׁוֹפְטִים, עַיְּנוּ הֵיטֵב!

המלט

נַתְחִיל!

לארטס

נַתְחִיל, נָסִיךְ!

(מסתייפים)

המלט

אַחַת.

לארטס

לֹא.

המלט

הַשּׁוֹפְטִים!

אוסריק

פְּגִיעָה, פְּגִיעָה מֻבְהֶקֶת.

לארטס

טוֹב; נַתְחִיל שֵׁנִית.

המלך

חַכּוּ! תְּנוּ יַיִן! – הַמְּלֶט, הַפְּנִינָה שֶׁלְּךָ;
כּוֹס לְחַיֶּיךָ!

(קול חצוצרות ותותחים מאחורי הבמה)

תְּנוּ גָּבִיעַ לַנָּסִיךְ.

המלט

עוֹד הַקָּפָה אַחַת; לְרֶגַע הַצִּיגוּהוּ. –
נַמְשִׁיכָה. (מסתייפים). שׁוּב מַכָּה; וּמַה תֹּאמַר כָּעֵת!

לארטס

נָגַעְתָּ בִּי, נָגַעְתָּ; אֵין אֲנִי מַכְחִישׁ.

המלך

זֶה בְּנֵנוּ יְנַצֵּחַ.

המלכה

גּוּפוֹ הוּא מְסֻרְבָּל, וּנְשִׁימָתוֹ קְצָרָה;
קַח, הַמְּלֶט, מִטְפַּחְתִּי וּמְחֵה זֵעָה מִמֵּצַח;

וְהַמַּלְכָּה שׁוֹתָה לְמַזָּלְךָ, הַמְלֶט.

המלט

גְּבִרְתִּי רַבַּת־הַחֶסֶד...

המלך

גֶּרְטְרוּד, אַל תִּשְׁתִּי!

המלכה

יֵשׁ אֶת נַפְשִׁי לִשְׁתּוֹת; הַרְשֵׁנִי־נָא, מַלְכִּי

המלך (לנפשו)

זוֹ כּוֹס־הַתַּרְעֵלָה... אֵחַרְתִּי הַמּוֹעֵד!

המלט

עוֹד לֹא אוּכַל, גְּבִרְתִּי, לִשְׁתּוֹת; עוֹד רֶגַע קָט.

המלכה

גַּשׁ־הֵנָּה וְאֶמְחֶה זֵעָה מֵעַל פָּנֶיךָ.

לארטס

מַלְכִּי, הִנֵּה עַכְשָׁו אֶפְגַּע בּוֹ.

המלך

מְסֻפְּקַנִי.

לארטס (לנפשו)

אַךְ הַדָּבָר הוּא לִי כִּמְעַט לְמֹרַת־רוּחַ.

המלט

לָאֶרְטֶס, בַּשְּׁלִישִׁית; עַד כֹּה הֵן אַךְ שִׂחַקְתָּ;
עַכְשָׁו בִּמְלוֹא הָעֹז עוֹרֵר אֶת חַרְבְּךָ;
חוֹשְׁשָׁנִי, כִּי פִּרְחָח הָיִיתִי בְּעֵינֶיךָ.

לארטס

הֲכֵן תַּחְשׁוֹב? נַתְחִיל!

(מסתייפים)

אוסריק

גַּם זֶה, גַּם זֶה מַחְטִיא.

לארטס

עַכְשָׁו הֲרֵי לְךָ!

(לארטס פוצע את המלט; אחר־כך, ברתחת־הקרב, מחליפים השנים את חרבותיהם, והמלט פוצע את לארטס)

המלך

הַפְרִידוּ בֵּינֵיהֶם! הֵם מְרֻתָּחִים שְׁנֵיהֶם!

המלט

לֹא, הָבָה עוֹד!

(המלכה נופלת)

אוסריק

הַבִּיטוּ לַמַּלְכָּה! אֲבוֹי!

הורציו

שְׁנֵיהֶם נִשְׁפַּךְ דָּמָם. – מַה זֶּה הָיָה, נָסִיךְ?

אוסריק

מַה זֶּה הָיָה, לָאֶרְטֵס?

לארטס

בַּפַּח אֲשֶׁר טָמְנוּ יָדַי נָפַלְתִּי, אוֹסְרִיק;
מִרְמַת־כַּפַּי הִנֵּה קְפָּחַתְנִי כִּגְמוּלִי.

המלט

מַה לַּמַּלְכָּה?

המלך

הִיא רָאֲתָה, כִּי זָב דָּמָם, וְנִתְעַלְּפָה.

המלכה

לֹא, לֹא!... הַכּוֹס, הַכּוֹס... הוֹ, הַמְּלֶט יַקִּירִי...

הַכּוֹס, הַכּוֹס! הִשְׁקוּנִי סַם־הַמָּוֶת!

(מתה)

המלט

הָהּ נְבָלָה! – אֲהוֹ! סִגְרוּ הַשְּׁעָרִים!
בְּגִידָה! מִצְאוּ, אַיֶּהָ!

(לארטס נופל)

לארטס

הִנֵּה הִיא, הַמְלֶט! הַמְלֶט, רְצָחוּךְ נָפֶשׁ;
אֵין בְּעוֹלָם כֻּלּוֹ מַרְפֵּא שֶׁיַּצִּילְךָ,
וְאֵין עוֹד בְּגוּפְךָ שָׁעָה אַחַת חַיִּים;
זֶה נֶשֶׁק־הַבּוֹגְדִים – הִנֵּה הוּא בְּיָדְךָ:
גָּלוּי־חַד וּמְשׁוּחַ־רָעַל; מְזִמַּת־הַבֶּגֶד
נָסַבָּה עַל רֹאשִׁי; רְאֵה־נָא כִּי נָפַלְתִּי,
וְלֹא אֶזְכֶּה לָקוּם; אִמְּךָ בָּרַעַל מֵתָה;
אָפֵס כֹּחִי... בַּמֶּלֶךְ הָאָשָׁם... בַּמֶּלֶךְ!

המלט

הַחַד גָּלוּי וּמְשׁוּחַ רָעַל!
אִם כֵּן, הָרַעַל, קוּם עֲשֵׂה!

(דוקר את המלך)

כולם

בְּגִידָה! בְּגִידָה!

המלך

הוֹשִׁיעוּ נָא, רֵעִים! הֵן רַק נִפְצַעְתִּי פֶּצַע...

המלט

הָא דֶנִי מְנֻוָּל, רוֹצֵחַ וְזַנַּאי,
שְׁתֵה הַשִּׁקּוּי הַזֶּה! הֲכָאן הִיא פְּנִינָתֶךָ?
לֵךְ אַחֲרֵי אִמִּי.

(המלך מת)

לארטס

שִׁלֵּם לוֹ כִּגְמוּלוֹ:
בְּמוֹ יָדָיו מָסַךְ הַתַּרְעֵלָה הַזֹּאת.
הוֹ הַמְלֶט הַנָּדִיב, נִסְלַח אִישׁ לְרֵעֵהוּ:
דָּמִי וּדְמֵי אָבִי אַל יִפָּקְדוּ עָלֶיךָ,
וְלֹא דָמְךָ עָלָי.

(מת)

המלט

יִסְלַח לְךָ הָאֵל!
אֲנִי הוֹלֵךְ אַחֲרֶיךָ. — הוֹרַצְיוֹ, אֲנִי מֵת. —
אִמִּי הָעֲלוּבָה, עָלַיִךְ הַשָּׁלוֹם! —
אַתֶּם, אֲשֶׁר פְּנֵיכֶם הֶחְוִירוּ לַמַּרְאֶה,
צוֹפֵי הַחִזָּיוֹן בְּאֵלֶם וּרְעָדָה,
לוּ אַךְ הָיָה לִי זְמָן (סַרְדְּיוֹט אַכְזָר הַמָּוֶת,

וְהוּא דוֹחֵק אֶל בּוֹר, הָהּ לְסַפֵּר יָכֹלְתִּי...
אֲבָל יְהִי נָא כֵן... — הוֹרַצְיוֹ, אֲנִי מֵת;
אַתָּה תִּחְיֶה: סַפֵּר אֶת הָאֱמֶת עָלַי
לַאֲשֶׁר לֹא יָדְעוּהָ.

הורציו

לֹא, חָלִילָה לִּי!
אִישׁ־רוֹמָא אָנֹכִי יוֹתֵר מֵאִישׁ־דֶּנְמַרְק;
עוֹד יֵשׁ מַשְׁקֶה בַּכּוֹס.

המלט

אִם אִישׁ אַתָּה, תֵּן לִי
הַכּוֹס הַזֹּאת! הַרְפֵּה! שֶׁלִּי תִּהְיֶה. נִשְׁבַּעְתִּי!
הוֹרַצְיוֹ יַקִּירִי, הָהּ אֵיזֶה שֵׁם שֶׁל דֹּפִי
אֲנִיחַ אַחֲרַי, אִם לֹא יוּסַר הַלּוֹט!
אִם פַּעַם אֶל־נָכוֹן שָׁכַנְתִּי בִּלְבָבְךָ,
מְנַע לִבְּךָ עַד עֵת מִנְּעִימוֹת־שֶׁל־מַעְלָה
וּבְעֵמֶק הֶעָכוֹר שְׁאַף רוּחַ בְּיָגוֹן,
לְמַעַן תְּסַפֵּר אֶת מְגִלַּת חַיָּי.

(קול מצעדי צבא מרחוק וקול יריות תותח
מאחורי הבמה)

מַה קּוֹל תְּרוּעַת הַמִּלְחָמָה?

אוסריק

זֶה פוֹרְטִינְבְּרָס הַבֵּן מִפּוֹלִין שָׁב נוֹצֵחַ

וּבְרַעֲמֵי תּוֹתָח מֵרִיעַ לִכְבוֹדָם
שֶׁל צִירֵי אַנְגְּלִיָּה.

המלט

הוֹרַצְיוֹ, אֲנִי מֵת;
הָרַעַל בְּעָזּוֹ מַכְרִיעַ אֶת רוּחִי;
בְּשׂוֹרוֹת מֵאַנְגְּלִיָּה לֹא עוֹד אֶזְכֶּה לִשְׁמוֹעַ;
אַךְ מִתְנַבֵּא אֲנִי: לְמֶלֶךְ יִבְחֲרוּ
בְּפוֹרְטִינְבְּרָס, וְלוֹ – קוֹלִי הַתַּם לִגְווֹעַ.
סַפֵּר לוֹ הַדָּבָר, וְכֵן כָּל שְׁאָר מִקְרִים,
אֲשֶׁר הֵסֵבּוּ זֹאת. לַיֶּתֶר – דּוּמִיָּה. (מת)

הורציו

פֹּה לֵב אָצִיל נִשְׁבַּר. – לֵיל־מְנוּחוֹת, נָסִיךְ;
כַּת מַלְאֲכֵי־עֶלְיוֹן לְנוּחֲךָ יְרַנּוּ.
(קול תוף ומצעדי צבא מאחורי הבמה)
מַה פֵּשֶׁר קוֹל הַתֹּף הַמִּתְקָרֵב וּבָא?
(בדגלים ובקול תופים נכנסים פורטינברס,
צירי אנגליה ובני־לויה)

פורטינברס

אֵי הַמַּרְאֶה הַלָּז?

הורציו

מַה תְּבַקֵּשׁ לִרְאוֹת?

אִם דְּוַי אוֹ תַדְהֵמָה, – הֲרֵי הֵם לְפָנֶיךָ!

פורטינברס

הַדָּם צוֹעֵק פֹּה: טֶבַח! – מָוֶת רָם־עֵינַיִם!
מַה הִלּוּלָה תָּכִין בִּזְבוּל תַּהְתִּיּוֹתֶיךָ,
שֶׁכָּכָה נְסִיכִים הִרְבֵּיתָ לְהַכְרִיעַ
בְּמַחִי־דָּמִים אֶחָד?

ציר א

מַרְאֶה שֶׁל בַּלָּהוֹת הוּא;
אֵחַרְנוּ לְהָבִיא מֵאַנְגְּלִיָּה בְּשׂוֹרָה:
אָטְמוּ אָזְנֵי הָאִישׁ, שֶׁנִּתְאַוָּה לָדַעַת,
כִּי דְבַר פְּקֻדָּהוֹ נִשְׁמַע וְנַעֲשָׂה,
כִּי רוֹזֶנְקְרַנְץ וְגִילְדֶנְשְׁטֶרְן כְּבָר הוּמָתוּ.
וּפִיו שֶׁל מִי עַכְשָׁו יוֹדֵנוּ פֹּה?

הורציו

לֹא פִּיו,
גַּם לוּא נִשְׁמַת־חַיִּים הָיְתָה בּוֹ לְהוֹדוֹת:
לֹא הוּא אֲשֶׁר נָתַן הַצָּו לַהֲמִיתָם.
עַכְשָׁו שֶׁנִּקְרֵיתֶם כֻּלְּכֶם אֶל גֵּיא־דָמִים, –
אַתֶּם מֵאַנְגְּלִיָּה, אַתֶּם מִקְּרָב בְּפּוֹלִין, –
וְעַד הֲלוֹם בָּאתֶם, צַוּוּ כִּי הַגּוּפוֹת
עַל מְרוֹמֵי בָּמָה יוּשְׂמוּ לְרַאֲוָה;
וְאֶל בָּאֵי־עוֹלָם, שֶׁלֹּא יָדְעוּ, אַגִּידָה,

אֵיךְ נִהְיְתָה כָּל זֹאת; אָז תִּשְׁמְעוּ עַל דָּם,
עַל עֲלִילוֹת־בְּשָׂרִים, יָקוּץ בָּהֶן הַטֶּבַע,
עַל עֲנוּשֵׁי מִקְרֶה, עַל רְצוּחֵי בַּסֵּתֶר,
עַל הֲרוּגֵי עָרְמָה וְאֹנֶס־הַמְּסִבּוֹת,
וְסוֹף שֶׁל מְזִמּוֹת, אֲשֶׁר סֻכְּלוּ וְשָׁבוּ
עַל רֹאשׁ זוֹמְמֵיהֶן; עַל אֵלֶּה יֵשׁ בְּפִי
לוֹמַר דִּבְרֵי־אֱמֶת.

פורטינברס

נִשְׁמַע זֹאת בִּמְהֵרָה,
וְאֶת מְרוֹם־הָעָם נִקְרָא נָא לַעֲצֶרֶת.
אֲנִי – בְּלֵב נִשְׁבָּר קִבַּלְתִּי אֶת אָשְׁרִי:
זְכֻיּוֹת לִי מִשֶּׁכְּבָר בַּמַּמְלָכָה הַזֹּאת,
שֶׁלְּתָבְעָן עַכְשָׁו יְצַו לִי גּוֹרָלִי.

הורציו

עַל זֹאת יֵשׁ גַּם עִמִּי לוֹמַר דָּבָר מִפִּיו
שֶׁל זֶה אֲשֶׁר רַבִּים יִטּוּ אַחֲרֵי קוֹלוֹ.
אַךְ נַעֲשֶׂה נָא זֹאת בִּבְלִי הִתְמַהְמֵהַּ,
בְּעוֹד הָעָם נִסְעָר, פֶּן עוֹד רָעָה תִּצְמַח
מִתּוֹךְ מִשְׁגֶּה אוֹ קֶשֶׁר.

פורטינברס

אַרְבָּעָה קְצִינִים
יִשְׂאוּ, כְּשֵׂאת חַיָּל, אֶת הַמֶּלֶט לַבָּמָה;

הֵן לוֹ זָכָה לִהְיוֹת מוּרָם אֶל עָל, כִּי אָז
הֲלֹא נָשָׂא בְּהוֹד אֶת כֶּתֶר הַמַּלְכוּת;
וּבְעֵת הַלְוָיָה – בְּמַנְגִּינוֹת־צָבָא
וְטֶקֶס־מִלְחָמָה יְפָאֲרוּ אֶת שְׁמוֹ.
שְׂאוּ הַחֲלָלִים! כִּי זֹאת הָרַאֲוָה
יָאָה לִשְׂדֵה־קְרָבוֹת, וְכָאן הִיא זַעֲוָה.
לַחַיָּלִים צַוֵּה נָא – וְיִירוּ!

(תרועת אבל; יוצאים ונושאים את הגויות;
אחרי־כן נשמע קול תותחים).

הערות

(עמוד 9) „הן איש משכיל אתה" — לפי אמונת הימים ההם אין עמי־הארצות יכולים לסיח עם רפאים.

(עמוד 21) „ק־וב מסתם קרוב" וכו' — רמז לקרבת משפחה, אך ריחוק שבלב.

(עמ' 40) „שלמי־אהבתו" וכו' — במקור: קטע הבנוי כולו על לשון־נופל־על־לשון.

(עמ' 56) „הי־הייא, עוף־כנף" — המלט תופס כאן לשון ציידים.

(עמ' 78) „כל עוד שלי היא המכונה הזאת" — הכוונה לגוף.

(עמ' 93) „משחקי הטרגדיות שבעיר", היינו שבלונ־דון; כל הקטע הזה מרמז על מעשים שהיו בחיי־התיאטרון שבלונדון של הימים ההם; נוסדה שם להקת נערים, שנצ־טרפה בעיקר מן „המשוררים" אשר במקהלת המלך והציגה אותם מחזות עצמם שהציגו להקות הקשישים; להקת־נערים זו זכתה להצלחה יתירה וקיפחה את שאר הבמות, ואף זו של שקספיר, שנאלצה לצאת למסעות בערי־השדה.

(עמ' 96) „לרבות הרקולס ומשאו" — הכוונה לפסל שעמד בפתח התיאטרון השקספירי „גלובוס": הרקולס המכתף את כדור הארץ.

(עמ' 101) „ואת, שרתי וגבירתי" — בימי שקספיר היו גברים משחקים בתפקידי נשים, ולאחד מאלה פונה המלט.

(עמ' 124) „טרמגנט" — אֵל עריץ ממחזות ימי־הביניים.

(עמ' 129) „מזונותי כשל זיקית זו" — לפי האמונה של אותם הימים, שהזיקית ניזונה מן האוויר.

(עמ' 132) „כאותו סוס של עץ" — לפנים באנגליה נהגו, בעת שעשועי־עם, לבדח את הקהל בסוס של עץ

וליצן רכוב ומדדה עליו; ובימי שקספיר החל שעשוע זה לעבור ולהיבטל.

(עמ׳ 133) מלצ׳ו — Malhecho — מלה ספרדית, ופירושה: מזימת־רשע.

(עמ׳ 134) „כתובת חקוקה על טבעת" — נהגו בימים ההם לחרות פסוקי־שיר קצרים על טבעות.

(עמ׳ 142) „יער נוצות" — נוצות על מגבעת היו מסימני לבושו של שחקן; „שושני פרובנס" — היינו: חבטי נעליים בדמות שושנה.

(עמ׳ 143) „יכולת לסיים בחרוז" — הורציו חכה לפסוק חורז: „מושל פה החמור".

(עמ׳ 147) „עדים שני הגזלנים" וכו׳ — הכוונה לידיו.

(עמ׳ 148) „בטרם יעלה חציר" — תחילתו של פתגם, שסופו: „יגוע הסוס".

(עמ׳ 165) „זה מלך בסחבות" — כדרך הליצנים, שבגדיהם עשויים טלאים צבעוניים.

(עמ׳ 190) „מחר יומו של ולנטין" — הוא הי"ד בפברואר, יום שבו נהגו בחורים ובתולות לנחש מי ומי יהא בן־זוגם (ה„ולינטין" שלהם); והנערה שנזדמנה ראשונה לבחור באותו בוקר נחשבה ל„ולנטין" שלו.

(עמ׳ 197) „כדרך הקאַת" — לפי האמונה, כי עוף זה מזין את אפרוחיו בבשרו ודמו.

(עמ׳ 218) „הווה־אומרגו" — במקור: argal; והוא שיבוש המלה הרומית ergo (= הווה־אומר).

(עמ׳ 240) „תמיד כוו־חבור עומדת בינותם", — במקור: Comma, היינו: פסיק, שבניגוד לנקודה המבדילה בין פסוק לפסוק, הוא מחבר שני חלקים של פסוק אחד.

(עמ׳ 243) „הן־חן בשפל ברך" — בשיחתו עם אוסריק מחקה המלט דרך לגלוג את „תפארת המליצה" החנפנית של הלה.

(עמ׳ 250) „נשא רגליו אפרוח האבטיט" — שכן דרכו של עוף זה לרוץ מיד עם צאתו מקליפתו.

3 1761 04490 7350